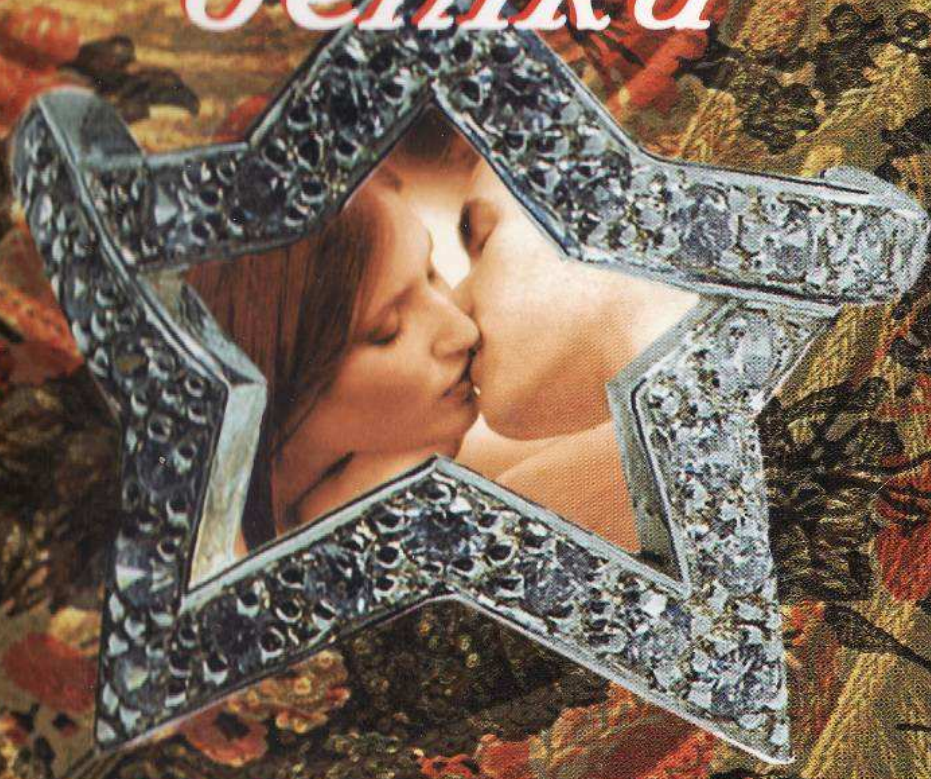

Tajemství deníku

*Amanda
Zvick*

Tajemství deníku

Amanda Quick

Přeložila:
JOLANA TŮMOVÁ

Amanda Quick: Tajemství deníku
Vydání první.

Copyright © 2001 by Jayne A. Krentz
Published by arrangement with Bantam Books,
a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Široká 22, Praha 1
v roce 2003 jako svou 754. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu *Slightly Shady*
vydaného nakladatelstvím Bantam Books,
a division of Random House, Inc., New York, v roce 2002.
Český překlad © 2003 Jolana Tůmová.
Přebal a vazba © 2003 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2003 Richard Carrasco.
Odpovědná redaktorka Barbora Janečková.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-531-2

BARONET
Praha 2003

PROLOG

Vetřelci vyšlehl z očí studený oheň. Máchl velkou rukou a smetl z police další řadu váz. Křehké předměty třeskly o podlahu a rozletěly se na stovky střepů. Vetřelec přikročil k řadě vystavených sošek.

„Radím vám, neotálejte s balením, paní Lakeová,“ pronesl a obrátil svou násilnickou pozornost ke shluku křehkých hlíněných Panů, Afrodit a satyrů. „Kočár odjede za patnáct minut a vy a vaše neteř v něm budete sedět se zavazadly nebo bez nich.“

Lavinie stála u paty schodiště a bezmocně přihlížela ničení svého zboží. „Na tohle nemáte právo. Vždyť mě zruinujete.“

„Naopak, milostivá paní. Zachráním vám krk.“ Kopl do velké urny s etruskou výzdobou, až se překotila. „Díky samozřejmě neočekávám.“

Lavinie sebou trhla, když se váza při nárazu na podlahu roztřístila na kusy. Pochopila už, že s protesty nikam nedojde.

Ten šílenec si vzal do hlavy, že její obchod zdemoluje, a není v jejích silách, aby mu v tom zabránila. Už v útlém mládí se naučila rozpoznat, kdy je zapotřebí takticky ustoupit, naneštěstí však nedokázala nést s klidem tak nesnesitelné zvraty štěstěny.

„Stát se to v Anglii, nechala bych vás zavřít, pane Marchi.“

„Ano, ale Anglie je daleko, nemyslíte, paní Lakeová?“

Tobias March zprudka strčil do kamenného římského vojáka v životní velikosti. Říman upadl na meč. „Jsme v Itálii a vy nemáte jinou možnost než udělat, co vám nařizují.“

Nemělo význam stavět se mu na odpor. Každá minuta, kterou promarní dohadováním s Tobiasem Marchem, jí bude scházet při balení. Neblahý sklon k paličatosti, který jí byl tolik vlastní, jí však nedovolil ustoupit bez boje.

„Parchante,“ procedila mezi zuby.

„Podle zákona nikoli.“ Smetl na podlahu další řadu červených keramických váz. „Tuším ale, jak jste to myslela.“

„Je nad slunce jasnější, že nejste džentlmen, Tobiáš Marchi.“

„O tom se s vámi přít nebudu.“ Kopl do sošky nahé Venuše, která mu sahala k pasu. „Vy zase nejste dáma, nemám pravdu?“

Socha se rozbila a Lavinie nadskočila. Na nahé Venuše si její zákazníci obzvlášť potrpěli.

„Co si to dovoluujete? Jen proto, že jsme s neteří zůstaly v Římě bez pomoci a byly nuceny si otevřít obchod, abychom se užívaly, nás nemusíte urážet.“

„Tak to by stačilo.“ Zprudka se k ní otočil. Ve světle lucerny připomínal jeho chladný a odstrašující výraz obličej sochy. „Děkujte nebesům, že jsem dospěl k názoru, že jste pouze nevědomky naletěla zločinci, po kterém pasu, a že s tou smečkou zlodějů a vrahů nemáte nic společného.“

„Mám jenom vaše ujištění, že ti darebáci používali můj obchod k domlouvání. Upřímně řečeno, pane Marchi, nemám chuť věřit vám jediné slovo, když vidím, jak hrubě se umíte chovat.“

Vytáhl z kapsy složený list papíru. „Popíráte, že tenhle vzkaz byl ukrytý v jedné vaší váze?“

Pohlédla na dopis, který ji usvědčoval. Teprve před okamžikem byla svědkem, jak roztříštil překrásnou řeckou vázu a z hromádky střepů vytáhl dopis, z něž se vyklubalo hlášení řadového zločince nadřizenému. Psalo se tam cosi o úspěšném uzavření dohody s piráty.

Lavinie zdvihla bradu. „Nemohu přece za to, že jeden ze zákazníků uschoval to psaní v mé váze.“

„Ne jeden, paní Lakeová. Ti darebáci váš obchod používají už několik týdnů.“

„A jak to můžete vědět tak jistě, pane?“

„Tento dům a vaše pohyby hlídám už téměř měsíc.“

Vytřeštila oči v nelíbeném šoku nad tím, s jakým klidem se k tomu přiznává.

„Vy jste náš dům špehoval celý minulý měsíc?“

„Zpočátku jsem se domníval, že jste aktivní členkou Carlisleovy římské bandy. Teprve po dalším rozsáhlém pátrání jsem dospěl k závěru, že nemáte tušení, oč vašim takzvaným zákazníkům jde.“

„To je nehoráznost.“

Vrhl na ni posměšně pátravý pohled. „Chcete snad tvrdit, že jste věděla, proč sem tak pravidelně docházejí?“

„Nic takového netvrdím.“ Uvědomila si, že zvyšuje hlas, ale nemohla si pomoci. Ještě nikdy neměla takový vztek a strach. „Považovala jsem je za poctivé zájemce o starožitnosti.“

„Tak?“ Tobias přelétl pohledem nádoby z kouřově zeleného skla, úhledně seřazené na nejvyšší polici. V jeho úsměvu nebyla ani stopa vřelosti. „A jak poctivá jste vy, paní Lakeová?“

Strnula. „Co tím naznačujete, pane?“

„Celkem nic, ale všiml jsem si, že prodáváte především laciné napodobeniny antických starožitností. Těch pravých tu máte jen minimum.“

„Jak to víte?“ osopila se na něj. „Nesnažte se mi namluvit, že jste odborník. Nenechám se ošálit vašimi nanejvyššími výroky. Po tom, co jste napáchal v mém obchodě, vám nikdo neuvěří, že se zajímáte o vědu a výzkum.“

„Máte pravdu, paní Lakeová. Nejsem odborník na řecké a římské starožitnosti. Jsem obyčejný obchodník.“

„To je lež. Copak by se obyčejný obchodník trmácel až do Říma v honbě za nějakým darebákem?“

„Jsem tady, protože si mě jeden klient najal, abych vyšetřil, co se přihodilo jistému Bennettu Rucklandovi.“

„A co je s ním?“

Tobias na ni pohlédl. „Byl zde v Římě zavražděn. Podle mého klienta byla příčinou vraždy skutečnost, že zjistil příliš mnoho o tajné organizaci zmíněného Carlislea.“

„Věrohodná historka.“

„Každopádně je to moje historka a jediné ta je dnes večer důležitá.“ Udeřil o podlahu další nádobou. „Už vám zbývá jen deset minut, paní Lakeová.“

Bylo to beznadějně. Lavinie si nadzdvihla sukně a vykročila nahoru po schodech. V půli cesty se však zastavila, protože ji něco napadlo.

„Tohle vyšetřování vražd pro klienty – to je podle mne dost divná profese.“

Třískl o zem římskou olejovou lampičkou. „O nic divnější než prodej falešných starožitností.“

Lavinie se dopálila. „Už jsem vám přece vysvětlila, že nejsou falešné. Jsou to reprodukcce a lidé si je kupují jako suvenýry.“

„Říkejte si jim, jak chcete. Mně připadají jako podvodné napodobeniny.“

Pousmála se. „Sám jste ale přiznal, že na tyhle věci nejste odborník, pane. Jste jen obyčejný obchodník.“

„Zbývá vám zhruba osm minut, paní Lakeová.“

Položila prsty na stříbrný přívěsek, který měla na hrdle, jako vždy, když se ocitla ve velkém nervovém vypětí. „Nemohu přijít na to, jestli jste obludný darebák nebo jenom šílenec,“ vybuchla.

Na okamžik k ní vzhlédl s ledovým pobavením v očích.

„Je v tom nějaký podstatný rozdíl?“

„Ne.“

Situace vypadá beznadějně. Nezbyvá jí než se podvolit.

S tichým výkřikem plným bezmocného hněvu se otočila na patě a vyběhla nahoru. V pokojíku osvětleném lucernou zjistila, že Emelina využila přidělené lhůty daleko lépe než ona. Na podlaze stály tři otevřené kufry, dva středně velké a jeden obrovský, a doslova přetékal.

„Chválabohu že už jsi tady,“ ozvala se Emelina přidušeně, protože měla hlavu v šatníku. „Proč ti to trvalo tak dlouho?“

„Snažila jsem se pana Marche přesvědčit, že nemá právo vyhodit nás uprostřed noci na ulici.“

„Nevyhazuje nás na ulici.“ Emelina se vynořila ze šatníku s malou antickou vázou v náručí. „Opatřil nám kočár a dva ozbrojené muže jako doprovod až do Anglie.“

Je to od něj nesmírně velkorysý.“

„To tedy není. Na jeho jednání není vůbec nic velkorysého.“

Hraje nějakou záludnou hru, to ti povídám, proto nás odtud potřebuje vystrnadit.“

Emelina zatím zabalila vázu do bombazínových šatů.

„Je přesvědčený, že nám hrozí velké nebezpečí od toho padoucha Carlislea, který náš obchod zneužíval k předávání vzkazů.“

„Pche. Na to, že se tady v Římě vyskytuje nějaký padouch, máme pouze Marchovo slovo.“ Lavinie otevřela skříňku, odkud na ni hleděl pohledný a náramně obdařený Apollón. „Já rozhodně nehodlám přikládat příliš mnoho víry tomu, co se nám ten člověk pokouší namluvit. Je docela dobře možné, že tenhle dům hodlá zneužít pro vlastní temné cíle.“

„Jsem přesvědčená, že nám pověděl pravdu.“ Emelina nacpala zabalenou vázu do třetího kufru. „A v tom případě dělá dobře. Opravdu jsme v nebezpečí.“

„Pokud je do téhle věci skutečně zapletená nějaká zločinecká banda, ani trochu by mě nepřekvapilo, kdyby v jejím čele stál Tobias March. Vydává se za obyčejného obchodníka, ale je nad slunce jasnější, že v sobě má něco tuze ďábelského.“

„Jsi rozhněvaná a necháváš se příliš unést fantazií, Lavinie.

Víš, že v takových chvílích nejednáš zrovna rozumně.“

Ze zdola k nim dolehlo třístění keramiky.

„Aby toho chlapa čert vzal,“ ulevila si Lavinie.

Emelina přestala balit a se zájmem se zaposlouchala.

„Snaží se vzbudit věrohodný dojem, že jsme se staly obětí vandalů a zlodějů, nemyslíš?“

„Povídal něco v tom smyslu, že obchod zdemoluje, aby v Carlisleovi nevzklíčilo podezření, že byl odhalen.“ Lavinie zápolila s Apollónem, kterého se jí nedařilo vyndat ze skříňky. „Ale podle mne je to jen další lež. Ubezpečuji tě, že se tam dole královsky baví. Nejspíš je to blázen.“

„To si nemyslím.“ Emelina došla do skříně pro další vázu.

„Ale byl to dobrý nápad schovat ty pravé starožitnosti před pouličními zloději tady nahoře, to musím uznat.“

„Jediný drobeček štěstí v celé téhle motanici.“ Lavinie obtočila paže Apollónovi kolem hrudi a vyvlekla ho ven.

„Ani se neodvážím pomyslet, co se mohlo stát, kdybychom je vystavili dole vedle těch kopií. March by je bezpochyby rozmlátil s nimi.“

„Abys věděla, já za největší štěstí považuji to, že pan March nakonec poznal, že k těm Carlisleovým hrdlořezům nepatříme.“ Emelina zabalila vázičku do ručníku a uložila do kufru. „Bojím se pomyslet, jak by s námi zatočil, kdyby nás považoval za skutečné zlodějky a ne jen za důvěřivé husičky, které naletěly darebákům.“

„Těžko nám mohl provést něco horšího. Vždyť nás vyhnal z domova a připravil o zdroj příjmů.“

Emelina zavadila pohledem o staré kamenné zdi, které je obklopovaly, a delikátně si odrkla. „Tuhle nevlídnou komoru můžeš jen stěží nazývat domovem. Mně se po ní určitě stýskat nebude.“

„Ale bude, až se ocitneme v Londýně bez peněz a budeme si na živobytí vydělávat na ulici.“

„Tak daleko to nedojde.“ Emelina pohládila zabalenou vázu, kterou držela v ruce. „V Anglii prodáme tyhle starožitnosti.“

Sbírat staré vázy a sochy je teď velká móda, to dobře víš. A za to, co za ně stržíme, si pronajmeme dům.“

„Ale ne nadlouho. Můžeme mluvit o štěstí, když nám peníze z prodeje těch věcí vystačí na půl roku. Až se rozkutálejí, budeme v pěkné kaši.“

„Však ty už něco vymyslíš, Lavinie. Jako vždycky. Jen se podívej, jak jsme si poradily, ačkoli jsme v Římě zůstaly dočista bez prostředků, když nám zaměstnavatelka pláchla s tím pohledným hrabětem. Tvůj nápad s prodejem starožitností byl jednoduše skvostný.“

Lavinie se s vynaložením značné síly vůle ubránila výbuchu bezmocného vzteku. Emelinina bezmezná důvěra v její schopnost vypořádat se s každou katastrofou ji občas přiváděla k šílenství.

„Pomoz mi, prosím tě, s tím Apollónem,“ požádala ji.

Emelina se pochybovačně podívala na velkou nahou sochu, kterou se Lavinie pokoušela odstrkat přes místnost.

„Zabere v tom posledním kufru většinu místa. Co kdybychom ho tady nechaly a místo něj zabalily ještě pár váz?“

„Tenhle Apollón má cenu několika desítek váz,“ upozornila ji Lavinie a udýchaně se zastavila v půli cesty, aby sochu uchopila šikovněji. „Je to naše nejceněnější starožitnost.“

Musíme ho odvézt.“

„Jenže když ho dáme do kufru, nezbude tam dost místa na tvoje knihy,“ připomněla jí Emelina mírně.

Lavinii se sevřely útroby. Zastavila se jako na povel a upřela pohled na polici zaplněnou sbírkami veršů, které si přivezla z Anglie. Představa, že je tady bude muset nechat, byla téměř nesnesitelná.

„Koupím si jiné.“ Uchopila sochu pevněji. „Jednou.“

Emelina zaváhala a pátravě jí pohlédla do obličeje. „Určitě?“

Vím, jak moc pro tebe znamenají.“

„Apollón je důležitější.“

„Tak dobře.“ Emelina se shýbla a uchopila spodek sochy.

Na schodišti zaduněly zvučné kroky a vzápětí stanul ve dveřích Tobias March. Pohlédl na kufr a pak na Lavinou a Emelinu.

„Musíte odjet okamžitě,“ prohlásil. „Nemohu vám povolit už ani deset minut, bylo by to příliš velké riziko.“

Lavinie by mu nejraději hodila na hlavu některou vázu.

„Toho Apollóna tady nenechám. Po návratu do Londýna bude možná to jediné, co bude stát mezi námi a nevěstincem.“

Emelina udělala obličeje. „No tak, Lavinie, nesmíš přehánět.“

„To je náhodou pravda,“ osopila se na ni Lavinie.

„Dejte sem tu zpropadenou sochu.“ Tobias k nim přistoupil a zvedl Apollóna jako pítko. „Uložím vám ji do kufru.“

Emelina se vřele usmála. „Děkujeme. Je pořádně těžká.“

Lavinie si znechuceně odfrkla. „Neděkuj mu, Emelino.

Je příčinou celého našeho dnešního trápení.“

„Jsem vám kdykoli s potěšením k službám,“ řekl Tobiáš a položil sochu do kufru. „Ještě něco?“

„Ano,“ přisvědčila okamžitě Lavinie. „Tamhleta urna, co stojí vedle dveří, je také mimořádně cenná.“

„Ale do kufru se už nevejde.“ Tobias uchopil víko a pohlédl na ni. „Musíte si vybrat mezi Apollónem a urnou.

Obě věci prostě nepoberete.“

Přimhouřila oči v náhlém podezření. „Chcete si ji vzít sám, že je to tak? Chcete mi ji ukrást.“

„Ujišťuji vás, paní Lakeová, že o ten zpropadený krám nemám nejmenší zájem. Tak co, urnu nebo Apollóna? Rozhodněte se. Rychle.“

„Apollóna,“ odpověděla.

Emelina přispěchala ke kufru a obložila Apollóna noční košilí a botami. „Myslím, že jsme hotové, pane Marchi.“

„Ano, je to tak.“ Lavinie mu věnovala ocelový úsměv.

„Jsme hotové. Jenom doufám, že vám budu moci dnešní noc co nejdříve oplatit, pane Marchi.“

Přibouchl víko. „Má to být hrozba, paní Lakeová?“

„Berte to, jak chcete, pane.“ Do jedné ruky vzala kabelku a do druhé cestovní plášť. „Pojď, Emelino, ať jsme pryč, než nám to tady pan March podpálí nad hlavou.“

„Neměla bys být tak nepříjemná.“ Emelina si také vzala plášť a klobouk. „Podle mého soudu se pan March za daných okolností obdivuhodně ovládá.“

Tobias se uklonil. „Cením si vaší podpory, slečno Emelino.“

„Nesmíte brát příliš vážně všechno, co Lavinie říká, pane,“ vysvětlila Emelina. „Má už takovou povahu. Kdykoli se ocitne pod tlakem, přepadá ji neovladatelná zlost.“

Tobias opět spočinul chladnými očima na Lavinii. „To jsem si všiml.“

„Vezměte na to laskavě ohled,“ pokračovala Emelina.

„Ke všem těm nepříjemnostem, které nás dnes večer potrefily, jsme s sebou nemohly vzít její knížky básní. Bylo pro ni nadmíru bolestné rozhodnutí. Poezii totiž velice miluje, víte?“

„Ach, pro smilování.“ Lavinie si zprudka přehodila plášť přes ramena a rázně vyšla ze dveří. „Odmítám poslouchat tuhle směšnou

konverzaci. Jedno je jisté, nemohu se dočkat, až se zbavím vaší nemilé společnosti, pane Marchi.“

„Ranila jste mě, paní Lakeová.“

„Ani zdaleka ne tolik, kolik bych chtěla.“

Na schodišti se zastavila a ohlédlá se na něj. Vůbec nevypadá, že ho to ranilo. Naopak, vypadá přímo velkolepě. To, jak lehce zvedl kufr, prozrazuje vynikající tělesnou kondici.

„Já osobně se domů moc těším.“ Emelina spěchala ke schodům. „Itálie je moc pěkná, když je tu člověk na návštěvě.“

Ale moc se mi stýská po Londýně.“

„Mně taky.“ Lavinie odtrhla pohled od širokých ramen Tobiasa Marche a sestupovala po schodech. „Celý tenhle podnik byl jedna velká katastrofa. Kdo vlastně přišel na ten pošetilý nápad, abychom odcestovaly do Říma jako společnice té příšerné paní Underwoodové?“

Emelina si odkašlala. „Ty, kdo jiný.“

„Až příště přijdu s něčím tak nehorázným, drž mi pod nose m čichací sůl, dokud nepřijdu k rozumu.“

„Tenkrát to nejspíš vypadalo jako vynikající nápad,“ ozval se jí za zády Tobias March.

„To tedy ano,“ přisvědčila Emelina velmi neutrálním tónem.

„Jen uvaž, jak rozkošné bude strávit v Římě společenskou sezonu,“ povídala Lavinie. „Mezi tolika nádherně podnětnými starožitnostmi,“ říkala taky. „A to všechno na náklady paní Underwoodové,“ horovala. „Budeme se bavit ve velkém stylu a stýkat se jen s lepšími lidmi,“ říkala ještě.“

„To by stačilo, Emelino,“ osopila se Lavinie. „Moc dobře víš, že to byla velice poučná zkušenost.“

„V mnoha ohledech, řekl bych,“ prohodil Tobias až příliš nedbale, „soudě podle klepů o večírcích paní Underwoodové, které se mi donesly. Je pravda, že se pravidelně zvrhávaly v orgie?“

Lavinie zaskřípala zuby. „Nelze popřít, že k jednomu či dvěma incidentům tak neblahé povahy skutečně došlo.“

„Ty orgie byly nanejvýš nepřijemné,“ přisadila si Emelina.

„Musely jsme se zamknout v pokoji, dokud neskončily.“

Ale podle mého názoru to nebylo zdaleka tak hrozné jako to ráno, když jsme se probudily a zjistily, že paní Underwoodová uprchla s hrabětem. Protože v důsledku toho jsme se ocitly samy a bez peněz v úplně cizím městě.“

„Ale dokázaly jsme si poradit,“ namítla Lavinie energicky.

„Vedly jsme si skvěle, jenže pak jste se objevil vy, pane Marchi, a začal jste se vměšovat do našich osobních věcí.“

„Nikdo toho nelituje víc než já, věřte mi, paní Lakeová,“ řekl Tobias.

Zůstala stát pod schody a vpíjela se pohledem do obchodu plného keramických střepů a rozbitých soch. Zničil všechno, bědovala v duchu. Ani jednu vázičku nenechal celou.

Za necelou hodinu zničil podnik, který jsem budovala téměř čtyři měsíce.

„Je nemyslitelné, že by se vaše lítost vyrovnala té mojí, pane Marchi.“ Pevně sevřela kabelku a prošla kolem té spouště ke dveřím. „Jak já to vidím, vina za tuhle katastrofu padá výhradně na vaši hlavu.“

Nezačalo ještě svítat, když se k Tobiasovu sluchu konečně donesl zvuk otevíraných dveří. Po celou dobu stál na neosvětleném schodišti s pistolí v ruce a číhal.

Ze zadní místnosti se vynořil muž se ztlumenou svítilnou.

Při pohledu na zpustošený obchod zůstal stát jako opařený.

„Krucinál.“

Postavil lucernu na pult a rychle přešel přes místnost k pozůstatkům velké vázy.

„Krucinál,“ zahučel znovu. Zprudka se otočil a pozorně si prohlížel rozbité předměty, které se válely všude kolem.

„Sakra, himlhergot, krucinál!“

Tobias sestoupil o jeden schod. „Hledáte něco, Carlisle?“

Carlisle strnul. V matném světle lucerny mu obličej ztuhl v masku mrazivého zla. „Kdo jste?“

„Neznáte mě. Posílá mě za vámi přítel Bennetta Rucklanda.“

„Rucklanda? Ano, ovšem. Měl jsem to čekat.“

Carlisle se pohnul s oslepující rychlostí. Švihl rukou, v níž držel pistoli, odhodlán bez váhání vystřelit.

Tobias to však čekal a bleskurychle stiskl spoušť své pistole, aby ho předešel.

Ozvala se rána, zněla však nějak divně. V mžiku pochopil, že zbraň selhala. Hmátl do kapsy pro druhou pistoli, bylo však už pozdě.

Carlisle vystřelil.

Tobias cítil, jak se mu podlamuje levá noha. Náraz ho odhodil dozadu a stranou. Upustil nepoužitou pistoli a zachytil se zábradlí. Ani nevěděl, jak to dokázal, že se udržel a nezřítíl se střemhlav dolů ze schodů.

Carlisle se chystal vystřelit podruhé.

Tobias se snažil vydrápat zpátky nahoru. S jeho levou nohou bylo něco velice v nepořádku. Za nic na světě nedokázal udělat krok. Převalil se na břicho a za pomoci rukou a pravé nohy se jako krab plazil po schodech vzhůru. Chodidlo se mu smeklo na čemsi mokré. Věděl, že je to krev, která mu vytéká ze stehna.

Carlisle se zatím obezřetně blížil k úpatí schodiště. Tobiášovi bylo jasné, že Carlisle podruhé nevystřelil jen proto, že ho ve tmě zřetelně neviděl.

Tma byla jeho jedinou nadějí.

Doplazil se na podestu a doslova vpadl do místnosti, kde se nesvítilo. Rukou zavadil o těžkou urnu, kterou tam Lavinie musela nechat.

„To je ale otrava, když člověku selže zbraň, co?“ prohodil zdola vlídně Carlisle. „A tu druhou jste koukám upustil.“

Taková nemotornost.“

Začal vystupovat po schodech a pohyboval se mnohem rychleji a sebejistěji.

Tobias uchopil urnu, položil ji na bok a snažil se dýchat co nejtíšeji. V levé noze mu ostře cukalo.

„Jestlipak vás ten, kdo vás za mnou poslal, upozornil, že se živý do Anglie nevrátíte?“ vyzvídal Carlisle z poloviny schodiště. „Prozradil vám, že jsem členem Modré komory?“

Víte, co to znamená, příteli?“

Budu mít jenom jednu šanci, uvědomil si Tobias. Musím vyčkat na správný okamžik.

„Nevím, kolik vám zaplatili za to, že mě vyčenicháte, ale ať to bylo sebevíc, nebylo to dost. Udělal jste chybu, že jste na ten obchod přistoupil.“ Carlisle už byl téměř na odpočívadle.

V hlase mu znělo hladové vzrušení. „A ta chyba vás bude stát život.“

Tobias vši silou, která mu zbyla, strčil do masivní urny. Břichatá nádoba se s rachotem začala kutálet ke schodišti.

„Co je to?“ Carlisle zůstal stát nad schody jako přimražený.

„Co je to za kravál?“

Vtom mu urna podrazila nohy. Carlisle zařval. Tobiáš slyšel, jak se muž pokouší zachytit stěny a získat ztracenou rovnováhu, ale marně.

Zaznělo několik mohutných tupých úderů, když se zlosyn řítí dolů. Jeho křik pod schody rázem zmlkl, jako když utne.

Tobias strhl z postele prostěradlo, utrl z něj dlouhý pruh a zavázal si krvácející nohu. Když se s námahou postavil, začala se mu točit hlava.

Potácel se a cestou ze schodů div neomdlel, přece jen se však dokázal udržet zpříma. Carlisle ležel pod schody a krk měl vyvrácený v nepřirozeném úhlu. Všude kolem něj se válely střepy z rozbité urny.

„Vybrala si Apollóna, víte?“ vysvětlil Tobias mrtvému muži. „Ze zpětného pohledu to bylo správné rozhodnutí. Ta dáma má vynikající intuici.“

1

Ten nervózní mužík, který mu deník prodal, ho varoval, že vydírání je nebezpečný podnik. Některé informace z deníku toho komorníka by člověka mohly stát krk. Jenže na druhou stranu by se na nich dalo slušně zbohatnout, mudroval Holton Felix.

Mnoho let si vydělával na živobytí v hráčských doupatech.

Riskování bylo jeho druhou přirozeností, a že se bez odvahy a čiré drзости vyhrát nedá, to věděl až příliš dobře.

Nejsem přece žádný hlupák, říkal si, když namácel brk do kalamáře a chystal se napsat závěrečné řádky dopisu. Nezamýšlel to vydírání provozovat dlouho. Přestane s ním, hned jak nashromáždí dost peněz na zaplacení nejnaléhavějších dluhů.

Ale ten deník si ponechám, umiňoval si. Tajemství v něm obsažená se mi mohou hodit i v budoucnu, až se zase ocitnu v nesnázích.

Vyrušilo ho zaklepání na dveře. Zadíval se na poslední řádku, kterou právě dopsal. Na slovo neblahý skápla pořádná kaňka. Podráždilo ho to, protože si potrpěl na úpravnost a duchaplnost svých výtvorů. Na dopisech pro jednotlivé adresáty si dával nesmírně záležet. Mohl z něj být i spisovatel, třeba i druhý Byron, kdyby ho okolnosti nedonutily vydělávat si na živobytí v hernách.

Vzplanul v něm starý hněv. Všechno mohlo být o tolik snazší, kdyby život nebyl tak zpropadeně nespravedlivý.

Kdyby se jeho otec nenechal zabít v souboji kvůli malicherné rozmlínce nad kartami. Kdyby jeho truchlící a zoufalá matka nezemřela na horečku, když mu bylo pouhých šestnáct let, kdo ví, čeho mohl dosáhnout? Kdo ví, jak daleko by to dotáhl, kdyby měl alespoň část těch výhod, kterými se pyšnili jiní?

Místo toho se musí uchylovat k vyděračství. Však já jednou dosáhnou postavení, které mi právem náleží, sliboval si. Jednou...

Klepání se ozvalo znovu. Nejspíš některý věřitel. Podepsal směnky ve všech hernách ve městě.

Zmačkal list v dlani a zprudka vstal. Přistoupil k oknu, odhrnul záclonu a vyhlédl ven. Nikdo tam nebyl. Ten, kdo před chvílí klepal, se zjevně vzdal naděje, že mu bude otevřeno.

Na schodech ale zůstal ležet balíček.

Holton otevřel dveře a shýbl se. Koutkem oka zahlédl, jak se ze tmy vynořil cíp těžkého pláště.

Do týla ho vražednou silou zasáhl pohrabáč. Svět přestal pro Holtona Felixe existovat a všechny jeho nesplacené dluhy se staly minulostí.

2

Ve vzduchu tkvěl neklamný pach smrti. Lavinie se na prahu místnosti, vyhráté ohněm v krbu, nadechla a okamžitě začala šmátrat v kabelce po kapesníku. S touhle možností ve svých dnešních plánech nepočítala, ačkoli jinak vzala v úvahu všechny. Přitiskla si k nosu vyšívaný čtvereček jemného plátna a přemáhala nutkání vzít nohy na ramena.

Mrtvola Holtona Felixe ležela na podlaze před krbem.

Lavinie zpočátku žádnou známku po zranění nenašla a domnívala se, že mu pouze selhalo srdce. Pak si však uvědomila, že tvar jeho hlavy není vůbec takový, jak má být.

Bylo zřejmé, že sem některá další oběť Felixova vydírání přišla před ní. Felix dvakrát důvtipný ničema nebyl, připomněla si. Odhalit jeho totožnost dokázala sama krátce po obdržení prvního vyděračského dopisu, ačkoli byla v detektivní branži nezkušeným nováčkem.

Jakmile zjistila jeho adresu, promluvila si s několika služkami a kuchařkami z okolních domů. S uspokojením vyslechla, že Felix obvykle tráví noci v hráčských doupatech, a dnes večer se vypravila prohledat jeho příbytek.

Doufala, že najde deník, z něž ve svých dopisech, jak tvrdil, citoval.

Rozhlížela se po nevelkém pokoji a útroby jí svírala tíseň.

V krbu stále vesele praskal oheň, jí však po zádech stékaly krupěje ledového potu. Co teď? Spokojil se vrah s Felixovou smrtí, nebo měl dost času, aby prohledal jeho věci a odnesl deník?

Pomyslela si, že existuje jen jediný způsob, jak to zjistit.

Musí se držet původního plánu a prohledat celý byt.

Přinutila se k pohybu, ačkoli jí dalo nesmírnou námahu proniknout neviditelnou stěnou hrůzy, obklopující děsivý výjev. Mihotavá záře dohořívajících plamenů vrhala na zdi strašidelné stíny. Lavinie se snažila nedívat na mrtvé tělo.

Tajila dech a uvažovala, kde začít. Felixův příbytek byl zařízen velmi prostě, což vzhledem k jeho zálibě v hazardních hrách příliš neudívalo. Bezpochyby musel v průběhu doby prodat tu svícen, tu

stůl, aby pokryl své dluhy. Služky, kterých se vyptávala, jí potvrdily, že o Felixovi je všeobecně známo, že mu věčně chybí hotovost. Některé dokonce naznačily, že je to oportunista bez skrupulí, který se kvůli penězům sníží k čemukoli.

Vydírání bylo podle všeho jen jedním z mnoha nekalých prostředků, po nichž ve své hráčské kariéře sáhl. Tentokrát se však očividně přepočítal.

Pohled jí padl na psací stůl u okna. Rozhodla se začít právě s ním, ačkoli nepochybovala, že vrah už zásuvky prohledal před ní. Ona by to na jeho místě každopádně udělala.

Velkým obloukem obešla Felixovu mrtvolu a spěšným krokem přistoupila k předmětu svého zájmu. Na stole ležely běžné psací potřeby včetně perořízku a kalamáře. Stála tam ještě schránka s pískem na osušování vlhkého inkoustu a kovová miska na tavení pečetního vosku.

Shýbla se k první ze tří zásuvek na pravé straně psacího stolu. Vtom strnula jako přimrazená, protože se jí zmocnilo neblahé tušení, a vlasy na šíji se jí zježily.

Za sebou zaslechla tichý, ale neklamný zvuk kroku. Zalomcovala s ní hrůza a nemohla popadnout dech. Srdce jí bouchalo tak rychle, až dostala strach, že poprvé v životě omdlí.

Vrah je stále v domě.

Jedno je jisté. Luxus mdlob si zkrátka nemůže dovolit.

Nekonečný děsuplný okamžik pátrala pohledem mezi předměty na desce stolu a uvažovala, který z nich by mohl posloužit jako zbraň. Nakonec vztáhla ruku a křečovitě sevřela v prstech malý perořízek. Byl dost nepatrný a křehký, ale nic vhodnějšího po ruce nebylo.

S nožíkem připraveným k ráně se bleskurychle otočila k vrahovi. Uviděla ho okamžitě, jak se v šeru tyčí ve dveřích do ložnice. Rozeznávala obrysy jeho širokého pláště, obličej mu však halilo přitímí.

Ani se nepohnul a nezkrátil vzdálenost, která ho od ní dělila. Docela klidně tam stál, jedno rameno ledabyly opřené o zárubeň a paže zkřížené na prsou.

„Víte, paní Lakeová,“ oslovil ji hlasem Tobiasse Marche, „já tušil, že se my dva znovu setkáme. Ale ani ve snu bych se nenadál, že to bude za tak zajímavých okolností.“

Musela dvakrát polknout, než dokázala promluvit. Když ze sebe konečně vypravila souvislou větu, hlas jí zněl přiškrceně a lámal se.

„Vy jste toho muže zabil?“

Tobias pohlédl na mrtvolu. „Ne, dorazil jsem až po vrahovi, stejně jako vy. Pokud mohu soudit, vrah Felixe zavraždil na zápraží a potom ho odvedl zpátky sem.“

Nijak zvlášť ji to neuklidnilo. „Co tady děláte?“

„Právě jsem se vás chtěl zeptat na totéž.“ Zamyšleně se na ni díval. „Ale myslím, že odpověď už asi znám. Jste zřejmě jednou z obětí Felixova vydírání, vidíte?“

Rozhořčení na okamžik přemohlo strach. „Ten ohavný člověk mi tento týden poslal dva dopisy. První jsem dostala v pondělí, doručili ho ke kuchyňským dveřím. Nevěřila jsem svým očím, když jsem si přečetla ten jeho směšný požadavek.

Chtěl sto liber. Umíte si to představit? Sto liber, a bude prý mlčet. Taková drzost.“

„O čem měl mlčet?“ Tobias ji napjatě pozoroval. „Prováděla jste nějaké další lumpárny, co jsme se neviděli?“

„Co si to dovolujete, pane? Tohle je jen a jen vaše vina.“

„Moje vina?“

„Ano, pane Marchi. Za tohle můžete jediné vy.“ Hrotem perořízku ukázala na mrtvolu. „Ten lotr mě totiž chtěl vydírat kvůli tomu, co se přihodilo v Římě. Vyhrožoval, že všechno odhalí.“

„Vážně?“ Tobias se trochu ztuhla narovnal. „Tak tohle je náramně zajímavé. Co přesně věděl?“

„Vždyť jsem vám to právě řekla. Věděl všechno. Vyhrožoval, že rozhlásí, že jsem v Římě vedla obchod, kde se scházela banda ničemů. Naznačoval, že jsem o jejich spádech věděla a že můj obchod používali s mým svolením. Tvrdil dokonce, že jsem nejspíš byla milenkou jejich vůdce.“

„A víc toho v dopise nenapsal?“

„Víc? To je vám málo? Podívejte se, pane Marchi, navzdory vaší úporné snaze jsme neteř a já váš útok na náš podnik v Římě přežily. Jakžtakž.“

Kvitoval to úklonem hlavy. „Napadlo mě, že si dokážete poradit. Nepatříte k lidem, kteří se snadno vzdávají.“

Ignorovala to. „Momentálně se nám docela daří, to je pravda. Mám docela slušnou naději, že budu moci Emelině dopřát účast ve společenské sezoně. Při troše štěstí se seznámí s vhodným kavalírem, který jí dokáže poskytnout žádoucí úroveň. Tohle je dost ošemetná

doba, jestli mi rozumíte. Nemohu dovolit, aby její jméno poskvřnila sebemenší pomluva.“

„Chápu.“

„Kdyby Felix rozhlásil, že měla něco společného s podnikem, kde se scházeli italští ničemové, nenapravitelně by jí to uškodilo.“

„Kdyby se rozneslo, že je neteří milenky nechvalně známého vůdce zločinecké bandy, její uvedení do společnosti by to pořádně zkomplikovalo, to si dovedu představit.“

„Zkomplikovalo? Zničilo by to úplně všechno. Je to tak nespravedlivé. Emelina ani já jsme s těmi lotry a tím Carlisleem neměly vůbec nic společného. Nevím, jak by se kdokoli vybavený špetkou jemnocitu mohl domnívat, že jsme se my dvě paktovaly se zloději a vrahy.“

„Já jsem na samém začátku dospěl přesně k témuž závěru, pokud si vzpomínáte.“

„U vás mě to nijak zvlášť nepřekvapuje,“ prohlásila ponuře.

„Mluvila jsem o osobách vybavených jemnocitem.“

Do té skupiny vy nepatříte, pane.“

„A Holton Felix jakbysmet.“ Tobias pohlédl na mrtvolu.

„Ale domnívám se, že debatu o tom, jak mi schází jemnocit, bychom měli odložit na jindy, až budeme mít na výčet mých nedostatků víc času. V téhle chvíli máme jiné starosti.“

Soudím, že jsme tady oba z téhož důvodu.“

„Nevím, proč jste sem přišel vy, pane Marchi, ale já jsem sem přišla najít deník, který zřejmě kdysi patřil komorníkovi pana Carlislea. Muže, který podle vás vedl v Římě bandu zločinců.“ Zarazila se a svrátila čelo. „Co o té záležitosti víte vy?“

„Znáte to staré pořekadlo ,V očích sluhy není nikdo hrdinou‘.“

Jak se zdá, Carlisleův věrný komorník si vedl soukromé záznamy o těch nejzavříhodnějších tajemstvích svého zaměstnavatele. Po Carlisleově smrti –“

„Carlisle je mrtvý?“

„Přesně tak. Jak jsem říkal, komorník deník prodal, aby měl na cestu zpátky do Anglie. Zavraždil ho nějaký poberta, ještě než stačil odjet z Říma. Podle toho, co se mi podařilo zjistit, byl deník prodán ještě dvakrát. Oba dočasní vlastníci se stali obětí smrtelných nehod.“ Ukázal hlavou na Felixe.

„Tohle je už třetí smrt spojená s tou prokletou věcí.“

Lavinie polkla. „Dobré nebe.“

„Přesně tak.“ Tobias přešel ode dveří k psacímu stolu.

Lavinie ho stísněně pozorovala. Pohybuje se nějak divně, pomyslela si. Vypozorovala v jeho chůzi nepatrnou, ale přece jen znatelnou váhavost. Vlastně na tu nohu vyloženě napadá. Mohla by přísahat, že si u něj při minulém setkání ničeho takového nevšimla.

„Jak to že o tom deníku tolik víte?“ vyzvíдалa.

„Jsem té zpropadené věci na stopě už několik týdnů. Ženu se za ní přes celý kontinent. Do Anglie jsem se vrátil teprve před několika dny.“

„Proč o ten deník tolik stojíte?“

Tobias zprudka vytrhl zásuvku. „Protože se domnívám, že kromě mnoha jiných zajímavých klepů obsahuje odpověď na otázky mého klienta.“

„Na jaké otázky?“

Ohlédl se na ni přes rameno. „Na otázky o zradě a vraždě.“

„O zradě?“

„Došlo k ní za války.“ Otevřel další zásuvku a probíral se papíry.

„Na podrobnosti teď není čas. Vysvětlím vám to někdy jindy.“

„Neříkejte, že jste v Římě ve svém úsilí selhal, pane Marchi. Snad vám kořist neunikla po tom všem, co jste nám tenkrát v noci provedl? Co se vlastně stalo s tím Carlisleem?“

Tvrdil jste, že přijde k nám do obchodu, aby si vyzvedl zprávu od komplice.“

„Po vašem odjezdu se tam skutečně objevil.“

„No a?“

„Zakopl a spadl ze schodů.“

V úžasu vytřeštila oči. „Zakopl a spadl?“

„Takové nehody se přece stávají, paní Lakeová. Schodiště může být zrádné.“

„Ach, já to věděla. Po našem odchodu jste to pořádně zkopal, co?“

„Vyskytly se určité komplikace.“

„No ovšem.“ Navzdory hrůzostrašné situaci pociťovala zvrhlé potěšení z pomyšlení, že může všechnu vinu svalit na něj. „Mělo mě to napadnout, hned jak jsem dostala první vyděračský dopis od Holtona Felixe. Až do té chvíle totiž všechno probíhalo hladce. Mělo mě napadnout, že ty problémy máte na svědomí vy.“

„U všech rohatých, paní Lakeová, tohle není vhodná chvíle na obviňování. Nemáte ani tušení, jak je celá ta věc spleťtá.“

„Přiznejte to, pane. Problém, vyvolaný deníkem toho komorníka, je výhradně vaším dílem. Kdybyste tu situaci v Římě jaksepatří zvládl, nebyli bychom dnes večer tady.“

Strnul. V přízračné záři z krbu se jeho oči zdály velmi nebezpečné. „Ujišťuji vás, že plaz, který ovládal to italské klubko zmijí, je mrtvý. Naneštěstí tím celá věc neskončila.“

Můj klient by se rád dočkal vyřešení té záležitosti. Najal mě za tím účelem a já mu hodlám vyhovět.“

„Chápu.“

„Carlisle byl jednu dobu členem zločinecké organizace známé pod názvem Modrá komora. Chapadla toho gangu se roztahovala všude v Anglii i v Evropě. Po mnoho let stál v jejím čele vůdce, který si nechával říkat Azur.“

Vyschlo jí v ústech. Tušila, že jí říká pravdu. „Zní to dost teatrálně.“

„Azur byl nezpochybňovanou hlavou té organizace. Pokud je nám ale známo, zemřel před rokem a Modrá komora je od té doby v rozkladu. Azur měl dva mocné zástupce, Carlislea a ještě jednoho muže, jehož totožnost zůstává záhadou.“

„Soudím, že váš klient chce znát totožnost toho třetího, když jsou Azur a Carlisle po smrti.“

„Správně. V deníku by se o něm mohla vyskytovat nějaká zmínka. Při troše štěstí by tam dokonce mohlo stát, kdo byl Azur, nemluvě o odpovědích na další otázky. Teď už chápete, proč je tak nebezpečný?“

„To tedy ano.“

Tobias vzal do ruky štůsek papírů. „Co kdybyste místo toto postávání začala dělat něco užitečného?“

„Cože?“

„Nestačil jsem prohledat ložnici, než jste přišla. Vezměte si svíčku a jděte se tam podívat. Já to prohlédnu tady.“

Její prvním popudem bylo poslat ho k čertu, pak si však uvědomila, že má docela pravdu. Oběma jde o totéž a bude výhodné podělit se o prohledávání Felixova obydlí.

K uposlechnutí měla ještě jeden lákavý důvod navíc. Když si vezme na starost ložnici, nebude mít pořád před očima tu zpropadenou mrtvolu.

Uchopila svíčku. „Uvědomujete si, že ten, kdo zavraždil pana Felixe, už deník pravděpodobně našel a odnesl s sebou?“

„V tom případě se naše problémy dalekosáhle rozrostou.“

Vrhl na ni chladný pohled. „Jedno po druhém, paní Lakeová. Nejdřív zjistíme, jestli je ten prokletý deník k nalezení.

Všechno by se tím rozhodně zjednodušilo.“

V duchu mu dala za pravdu. Jde jí sice na nervy, provokuje ji a je jí nesmírně protivný, ale má pravdu. Nejdřív jedna katastrofa, pak teprve druhá. Je to jediný způsob, jak to zvládnout.

Koneckonců právě takhle prochází životem i ona.

Spěšně odešla do pokojíku, který sousedil se salonem. Na nočním stolku uviděla ležet knihu a zmocnilo se jí vzrušení.

Třeba ji přece jen štěstí neopustilo.

Přistoupila blíž, aby ve světle svíčky rozluštila název. Výchova dámy. Pro případ, že by kožená vazba byla jen kamufláž pro ručně popsané stránky, knihu otevřela a prolistovala. Zklamaně ji však zase sklapla. Byl to nedávno vydaný román, nikoli deník.

Vrátila knihu zpátky na stůl a přistoupila ke skřínce s umyvadlem. Prohledat malé zásuvky bylo dílem okamžiku.

Byly tam jen věci, které by na takovém místě člověk očekával: hřebeny a kartáče, holicí potřeby a kartáček na zuby.

Pak vyzkoušela šatník. Uvnitř objevila velký počet drahých batistových košil a tři módní kabáty. Bylo zřejmé, že z výher od hracích stolů si Felix pořizoval módní garderobu.

Možná to nákladné oblečení chápal jako obchodní investici.

„Našla jste něco?“ zavolal tlumeně Tobias.

„Ne,“ odpověděla. „A vy?“

„Nic.“

Slyšela, jak odtahuje těžký kus nábytku. Asi psací stůl.

Nedá se mu upřít důkladnost.

Otevřela zásuvky uvnitř šatníku, ale našla v nich jen pánské spodní prádlo a kravaty. Přibouchla dveře, otočila se a přejížděla pohledem po nepočteném nábytku. Narůstalo v ní zoufalství a bralo jí dech. Co bude proboha dělat, jestli se jim nepodaří najít důkaz, který Felixe přivedl k pokusu o vydírání?

Pohled jí padl na kožený svazek na nočním stolku. Nikde v celém bytě žádnou další knihu neviděla. Nebýt téhle Výchovy dámy, usoudila by, že si ten člověk na literaturu nepotrpí.

Ale tenhle román má dokonce u postele.

Pomalu přešla přes pokoj, aby si knihu ještě jednou prohlédla.

Proč by měl hazardního hráče zajímat román, očividně sepsaný pro mladé dámy?

Vzala knihu do ruky, listovala jím a tu a tam přečetla větu. Zanedlouho pochopila, že to vůbec není román pro mladé dámy.

...její elegantně tvarované hýždě se chvěly v očekávání mého sametového biče...

„Proboha.“ Chvatně knihu sklapla. K podlaze se snesl úzký proužek papíru.

„Našla jste něco zajímavého?“ vyzvídala Tobias z vedlejší místnosti.

„To rozhodně ne.“

Pohlédla na útržek papíru, který jí přistál u nohy. Bylo na něco něco napsáno rukou. Ušklíbala se. Felix byl možná tím románem unesený natolik, že k němu připisoval poznámky.

Shýbla se, zvedla ho a letmo se podívala, co je na něm napsáno.

Nebyly tam však poznámky k Výchově dámy, nýbrž adresa. Hazelton Square číslo čtrnáct.

Proč by si Felix schovával adresu zrovna v téhle knize?

K jejímu sluchu dolehlo tiché, ale výmluvné šoupnutí Tobiášovy boty na podlahu salonu. Z náhlého popudu strčila papírek do kabelky a otočila se ke dveřím.

Ve světle zkomírajícího ohně, které měl za zády, vypadal jako pouhá silueta. „Tak co?“

„Nenašla jsem nic, co by se alespoň vzdáleně podobalo deníku,“ prohlásila pevně a pomyslela si, že vlastně dost pravdivě.

„Já také ne.“ Přejel ložnici zachmuřeným pohledem. „Přišli jsme pozdě. Je zřejmé, že Felixův vrah měl dost duchapřítomnosti, aby deník odnesl.“

„To je docela pochopitelné. Já bych to na jeho místě udělala.“

„Hmmm.“

Zamračila se. „Co se děje?“

Pohlédl na ni. „Teď budeme muset počkat, dokud se neozve nový vyděrač.“

„Nový vyděrač?“ Otřes ji na chvíli zcela znehybnil. Jen s námahou dokázala sklapnout ústa. „Dobré nebe, co to povídáte, pane? Vy očekáváte, že si Felixův vrah otevře vyděračskou živnost?“

„Jestli z té věci koukají peníze a podle mého ano, pak musíme předpokládat, že odpověď bude kladná.“

„Krucinál.“

„Mám na to úplně stejný názor, ale musíme se na to dívat z té pozitivní stránky, paní Lakeová.“

„Žádnou nevidím.“

Nevesele se usmál. „Ale no tak, my dva jsme přece nezávisle na sobě dokázali Felixe vystopovat.“

„Felix byl neschopný hlupák, který nasel spoustu stop.“

Nedalo mi žádnou práci podplatit uličníka, který mi nosil ty vyděračské dopisy. Stálo mě to pár mincí a horký masový piroh.“

„To od vás bylo chytré.“ Tobias se ohlédl na mrtvého muže před krbem ve vedlejší místnosti. „Nevěřím, že ten, kdo Felixe zavraždil, bude stejně nedůvtipný. Proto bychom měli své síly spojit, milostivá paní.“

Znovu se polekala. „O čem to mluvíte?“

„Jsem si jistý, že mi moc dobře rozumíte.“ Vrátil se pohledem zase k ní a vytáhl jedno obočí. „Nepatříte k těm, kteří pomalu chápou.“

Ta tam byla naděje, že Tobias bude mít zájem, aby se jejich cesty rozešly.

„Aby bylo jasno,“ opáčila příkře. „Nehodlám s vámi navazovat jakýkoli partnerský vztah, pane Marchi. Kdykoli se objevíte, způsobíte mi nebetyčné potíže.“

„Zatím jsme se setkali jen dvakrát.“

„A v obou případech z toho vaší zásluhou byla katastrofa.“

„To si myslíte vy.“ Nestejnoměrným krokem k ní přistoupil a širokou dlaní v rukavici ji pevně uchopil za paži. „Já to vidím tak, že ten, kdo má pozoruhodný talent všechno neuvěřitelně zkomplikovat, jste naopak vy.“

„Vážně, pane, to už je příliš. Pust'te mě laskavě.“

„Obávám se, že to nepůjde, paní Lakeová.“ Odvedl ji z pokoje do zadní chodby. „Jelikož jsme se oba do té sítě zapletli, musíme ji společnými silami rozplést.“

3

„Nemůžu uvěřit, že jsi znovu narazila na pana Marche. A za takových okolností.“ Emelina odložila šálek kávy a pohlédla na Lavinii přes stůl prostřený k snídani. „To je opravdu podivuhodná náhoda.“

„Hloupost. Nic takového to není, mám-li té jeho historce věřit. Podle něj má to vydírání spojitost s událostmi v Římě.“

„Myslí si snad, že Holton Felix byl členem té zločinecké bandy, která si říkala Modrá komora?“

„Ne. Felix k deníku zřejmě přišel víceméně náhodou.“

„A teď ho má někdo jiný.“ Emelina se zatvářila zamyšleně. „Pravděpodobně ten, kdo ho zavraždil. A pan March je mu stále na stopě. Je opravdu vytrvalý, že?“

„Pche. Dělá to pro peníze. Dokud je někdo ochotný mu za jeho pátrání platit, je v jeho vlastním zájmu být vytrvalý.“

Ušklíbla se. „Ačkoli mi není jasné, proč jeho klient o jeho služby stojí i po tom římském debaklu.“

„Víš moc dobře, že mu musíme být vděčné za to, jak v Itálii vedl vyšetřování. Jiný muž v jeho postavení by určitě usoudil, že patříme k té bandě hrdlořezů.“

„Každý takový vyšetřovatel by musel být blázen, kdyby si myslel, že jsme kriminálnice.“

„Ano, samozřejmě,“ přitakala Emelina chláholivě. „Ale není sporu, že někdo méně inteligentní a méně všímavý než pan March by k takovému závěru mohl dospět.“

„Jen mu tak honem nepřisuzuj samé dobré vlastnosti, Emelino. Já mu nevěřím, ani co by se za nehet vešlo.“

„Ano, to vidím. Proč vlastně?“

Lavinie rozpráhla ruce. „Přistihla jsem ho na místě vraždy, proboha.“

„To on tebe taky,“ připomněla Emelina.

„Ano, ale on tam byl dřív než já. Felix už byl mrtvý, když jsem se tam objevila. Co já vím, mohl ho klidně zavraždit March.“

„Ach, o tom velice pochybuji.“

Lavinie na ni užasle pohlédla. „Proč, prosím tě? March docela ochotně přiznal, že Carlisle setkání s ním nepřežil.“

„Myslím, že jsi mluvila o nehodě na schodech.“

„Tak zněla Marchova verze. Ani trochu by mě nepřekvapilo, kdyby se ukázalo, že to vůbec nehoda nebyla.“

„Na tom nakonec nesejde, nemyslíš? Důležité je, že ten ničema je po smrti.“

Lavinie zaváhala. „March chce, abych mu pomohla s hledáním deníku. Chce, abychom své úsilí spojili.“

„To přece dává smysl. Oba ho chcete za každou cenu najít, tak proč nepostupovat společně?“

„March má klienta, který mu za jeho námahu platí. Já ne.“

Emelina se na ni chvíli upřeně dívala. „Třeba bys mohla s panem Marchem dojednat, aby ti z peněz, které od svého klienta dostane, určitou část vyplatil. V Itálii ses naučila docela slušně smlouvat.“

„Už jsem o tom sama uvažovala,“ připustila Lavinie zvolna. „Jenže pomyšlení na partnerství s Marchem se mi z duše protiví.“

„Nepřipadá mi, že bys měla příliš na vybranou. Jestli se v Londýně rozesou klepy o našem podniku v Římě, bude to pro nás dost nepříjemné.“

„Ty ráda bagatelizuješ, vid', Emelino? Bude to daleko horší než jen nepříjemné. Úplně to znemožní mé nové povolání, o tvé účasti na společenské sezoně ani nemluvě.“

„Když už jsme u toho povolání, nezmínila ses o něm včera večer panu Marchovi?“

„Ovšemže ne. Proč bych to dělala?“

„Jenom mě napadlo, jestli ses mu nesvěřila, když jste se tam ocitli v tak důvěrném osamění?“

„Nic důvěrného na tom nebylo. Proboha, Emelino, vždyť v tom pokoji ležela mrtvola.“

„Ano, jistě.“

„Za takových okolností nic důvěrného nepřipadá v úvahu.“

„Chápu.“

„A to poslední, oč bych v každém jiném případě stála, je být v důvěrné situaci s Tobiasem Marchem.“

„Zvyšuješ hlas, teto Lavinie. Víš, co to znamená.“

Lavinie zprudka postavila šálek na talířek, až to třeslo.

„Znamená to, že moje nervy toho víc nesnesou.“

„Správně. Ale mně je jasné, že nemáš jinou možnost, než se zařídit podle návrhu pana Marche a pátrat po deníku s ním.“

„Nic mě nepřesvědčí, že je moudré uzavřít partnerství s tím člověkem.“

„Uklidni se,“ chlácholila ji Emelina vlídně. „Dovolila jsi, aby tvůj soukromý názor na pana Marche ovlivnil tvůj úsudek.“

„Pamatuj na moje slova. Tobias March hraje svou vlastní nečistou hru stejně jako minule, když jsme s ním ke své smůle měly co do činění.“

„Jakou hru, prosím tě?“ otázala se Emelina a poprvé dala najevo podráždění.

Lavinie chvíli uvažovala. „Je velice dobře možné, že se snaží deník získat ze stejných důvodů jako Holton Felix.“

Kvůli vydírání.“

Emelina hlučně práskla lžičkou o talířek. „Nepovídej, že si vážně myslíš, že si pan March chce zařídit vyděračskou živnost. Odmítám uvěřit, že má něco společného s ničemou Felixova ražení.“

„O Tobiasu Marchovi nevíme vůbec nic.“ Lavinie se opřela dlaněmi na stůl a vstala. „Kdo ví, co by udělal, kdyby se mu deník dostal do rukou.“

Emelina neodpověděla.

Lavinie sepjala ruce za zády a začala chodit kolem stolu.

Emelina si povzdychla. „Tak dobře, nemůžu uvést jediný důvod, proč bychom měly panu Marchovi věřit, kromě toho, že se postaral, abychom se po té pohromě, co nás potkala v Římě, bezpečně vrátily do Anglie. Přišlo ho to na slušné peníze.“

„Potřeboval nás mít z cesty. Mimoto velice silně pochybuji, že to platil ze svého. Jsem si jistá, že to naučtoval svému klientovi.“

„To je možné, ale já mám na mysli hlavně ten fakt, že v téhle věci nemáš na vybranou. Určitě je lepší pracovat s ním, než ho ignorovat. Tak alespoň budeš vědět o všem, co se mu podaří vypátrat.“

„A naopak.“

Na Emelinině tváři se zjevilo napětí a v pohledu jí blýskla nezvyklá úzkost. „Máš nějaký chytřejší plán?“

„To ještě nevím.“ Lavinie zůstala stát a sáhla do kapsy šatů.

Vytáhla útržek papíru, který vypadl z Výchovy dámy, a zkoumala adresu, která na něm stála. „Ale hodlám to zjistit.“

„Co to máš?“

„Takovou nepatrnou stopu, která možná nepovede vůbec nikam.“ Uložila papírek zpátky do kapsy. „Ale v tom případě můžu svůj názor na partnerství s Tobiasem Marchem ještě přehodnotit.“

„Našla v té ložnici něco důležitého.“ Tobias se zvedl ze židle a přistoupil k širokému psacímu stolu. Postavil se k němu zády a opřel se o něj rukama z obou stran. „Vím to. Tušil jsem to už tenkrát. Asi mě na to přivedl ten nesmírně nevinný výraz, který měla v očích. Takový výraz je totiž u té ženské zhola nepřírozený.“

Jeho švagr Anthony Sinclair vzhlédl od tlustého svazku o egyptských starožitnostech. Rozvaloval se v křesle s bezstarostnou nenuceností, na jakou se zmůže jen zdravý jednadvacetiletý mladík.

Anthony se do nového bytu přestěhoval loni. Zpočátku se Tobias obával, že mu v domě bude smutno. Anthony u něj koneckonců bydlel od dětství, ode dne, kdy se jeho sestra Ann provdala za Tobiasa. Ten vzal po její smrti chlapcovu výchovu na svá bedra a zvykl si, že se mu malý švagr pořád plete pod nohama. Z toho důvodu se obával, že v domě bude bez Anthonyho pusto.

Do dvou týdnů po přestěhování však bylo zřejmé, že Anthony považuje jeho dům za jakousi dependenci ke svému příbytku, který byl ostatně nedaleko. Každopádně se zjevoval zásadně v čase jídla.

„Jak to?“ otázal se Anthony bez velkého zájmu.

„Lavinie Lakeová je všechno, jen ne nevinná.“

„Povídal jsi přece, že je vdova.“

„V člověku to budí zvědavost, jak asi skončil její manžel,“ prohlásil Tobias procítěně. „Nepřekvapilo by mě, kdyby strávil poslední dny života ve svěrací kazajce v blázinci.“

„Omíláš to své podezření od rána už aspoň po sté,“ napomenul ho Anthony mírně. „Když si jsi tak jistý, že včera večer něco našla, proč jsi na ni neuhodil?“

„Protože by to pochopitelně popřela. Ta dáma se mnou nehodlá spolupracovat. Nebyl způsob, jak jí dokázat, že něco našla, jediné ji snad zvednout za nohy a tu věc z ní vytřepat.“

Anthony jen mlčky seděl a tázavě se na Tobiasa díval.

Tobias sevřel rty. „Neříkej to.“

„Bohužel si nemohu pomoci. Proč jsi to tedy z té paní nevytřepal, když jsi si byl tak jistý?“

„Krucinál, ty mluvíš, jako bych se takhle k opačnému pohlaví choval běžně.“

Anthony vytáhl obočí. „Už několikrát jsem tě upozornil, že tvoje chování k ženám by sneslo trochu vylepšení, i když většinou z obvyklých mezí nevybočuje. S výjimkou paní Lakeové. Kdykoli padne její jméno, začneš se chovat přímo hrubě.“

„Paní Lakeová je zgruntu výjimečná ženská,“ namítl Tobias.

„Je výjimečně tvrdohlavá, umíněná a nesnesitelná. Z té by se každý zdravý muž zbláznil.“

Anthony soucitně přikývl. „Člověka vždycky nejvíc dopálí, když vlastní výrazné povahové rysy objeví u někoho jiného, vid’? Zvlášť když se jedná o osobu opačného pohlaví.“

„Varuju tě, dnes nemám náladu být terčem tvých vtipů, Anthony.“

Anthony tiše sklapl těžký svazek, který četl. „Jsi tou dámou posedlý už tři měsíce. Od toho incidentu v Římě.“

„S tou posedlostí jsi to pořádně přehnal, to musíš uznat.“

„Ani bych neřekl. Whitby mi dopodrobna vyličil tvoje horečné blouznění z doby, kdy ses zotavoval z té rány. Tvrdil, že jsi celou dobu vedl zdlouhavé, jednostranné a většinou nesouvislé debaty s paní Lakeovou. Co ses vrátil do Anglie, najdeš si minimálně jednou denně příležitost vyslovit její jméno. Podle mne to posedlostí dost zavání.“

„Skoro měsíc jsem tu ztracenou ženskou sledoval na každém kroku, aby mi neunikl jediný její pohyb.“ Tobias sevřel vyřezávaný roh stolu. „Jen si to zkus. Sleduj nějakou ženu takovou dobu, všíměj si každého, s kým se na ulici pozdraví, každého obchodu, kam zajde. A celou tu dobu se dohaduj, jestli patří k těm hrdlořežům, nebo jestli jí naopak podřezání hrdla hrozí. Ujišťuji tě, že taková námaha si na člověku vybere svou daň.“

„Jak jsem řekl, stala se z toho posedlost.“

„Posedlost je zbytečně silné slovo.“ Tobias si bezděky masíroval levé stehno. „Musím ale připustit, že v člověku zanechává nesmazatelný dojem.“

„To je zjevné.“ Anthony si opřel pravý kotník o levé koleno a pečlivě si uhladil puky na módních kalhotách. „Hodně tě ta noha dnes bolí?“

„Venku prší, pokud sis nevšiml. Ve vlhkém počasí je to vždycky horší.“

„Nemusíš se na mě utrhovat, Tobiasi.“ Anthony se široce usmál.

„Šetři si zlost pro tu dámu, která ji vyvolala. Až se vy dva pustíte do

hledání deníku společně, budeš mít příležitost vylévat si špatnou náladu na ní.“

„Už jen při tom pomyšlení mi na těle naskakuje husí kůže.“

Zmlkl, když se ozvalo rázné zaklepání na dveře. „Ano, Whitby, co je?“

Dveře se otevřely a v nich se zjevila nevysoká rtuťovitá postava muže, který mu věrně sloužil jako komorník, kuchař, správce a v případě nutnosti i jako lékař. I přes mnohdy povážlivý stav financí domácnosti dokázal vždycky vypadat elegantně. Mezi Whitbym a Anthonym se Tobias obvykle cítil znevýhodněný z hlediska mužské módy a stylu.

„Přišel za vámi lord Neville, pane,“ oznámil Whitby zlověstně důrazným tónem, jímž ze zásady ohlašoval vysoce postavené osobnosti.

Tobias věděl, že to není tím, že by Whitby tyto lidi považoval za nadřazené, ale že využívá příležitosti a hoví svému divadelnímu sklonu. Minul se totiž povoláním, byl herec každým coulem.

„Pošlete ho sem, Whitby.“

Whitby zmizel ze dveří.

Anthony se zvolna rozvinul z křesla a vstal.

„Krucinál,“ ulevil si Tobias tiše. „Strašně nerad sděluji klientům špatné zprávy. Pokaždé je to rozladí. Člověk nikdy neví, kdy se rozhodnou přestat platit.“

„Jenže Neville dvakrát na vybranou nemá,“ utěšoval ho Anthony stejně tlumeně. „Na nikoho jiného se nemůže obrátit.“

Do místnosti vkročil vysoký, mohutně stavěný muž, kterému táhlo na padesátku, a nesnažil se skrývat netrpělivost.

Bohatství a aristokratický původ byly patrné v celém jeho zjevu od jestřábích rysů a držení těla až po draze střižený kabát a dokonale vycíděné holínky.

„Přeji vám dobrý den, pane. Nečekal jsem vás tak časně.“

Tobias se napřímil a neurčitě mávl rukou ke křeslu.

„Posad'te se, prosím.“

Neville na ten zdvořilý úvod nereagoval. Pátravě se zadíval Tobiasovi do tváře a v přimhouřených očích se mu zračilo napětí. „Tak co, Marchi? Dostal jsem váš vzkaz. Co se ksakru včera večer přihodilo? Objevil jste ten deník?“

„Bohužel zmizel, než jsem tam přišel,“ odvětil Tobias.

Úšklebek na Nevilleových rtech zřetelně sděloval, jak ho ta novinka rozladila.

„U všech rohatých.“ Stáhl si rukavici. Když si prohrábl vlasy, zaleskl se mu na těžkém zlatém prstenu černý kámen.

„Doufal jsem, že se ta záležitost vyřeší rychle.“

„Narazil jsem na pár užitečných stop,“ pokračoval Tobiáš a snažil se ze všech sil působit profesionálním a důvěryhodným dojmem. „Doufám, že ho co nevidět objevím.“

„Musíte ho najít co nejdříve. Závisí na něm příliš mnoho.“

„To je mi známo.“

„Ano, ovšem.“ Neville přistoupil ke stolku s brandy a zvedl karafu. „Odpusťte mi. Uvědomuji si, že je v našem společném zájmu ten zpropadený deník najít.“ Zarazil se s lahví ve vzduchu a pohlédl na Tobiasa. „Dovolíte?“

„Samozřejmě. Poslužte si.“ Tobias se snažil nehnout ani brvou při pohledu na štědrou dávku, kterou si Neville naléval.

Brandy to byla drahá, ale velkorysost vůči klientům se většinou vyplácela.

Neville upil dva doušky, odložil sklenku a ponuře na Tobiáše pohlédl. „Musíte ho najít, Marchi. Kdyby padl do nesprávných rukou, vůbec bychom se nemuseli dovědět, kdo byl Azur. A co horšího, nezjistili bychom ani totožnost posledního žijícího člena Modré komory.“

„Nanejvýš do čtrnácti dnů ten deník budete mít, pane,“ slíbil Tobias.

„Ještě čtrnáct dnů?“ Zhrozil se Neville. „To je nemožné.“

„To je příliš dlouho.“

„Vynasnažím se, abych ho získal dřív. Víc slíbit nemohu.“

„U všech rohatých. Každý další den může znamenat ztrátu nebo zkázu toho deníku.“

Anthony se pohnul a zdvořile si odkašlal. „Rád bych vám připomněl, pane, že o existenci deníku a o tom, že je někde v Londýně, víte pouze Tobiasovou zásluhou. Ještě před měsícem jste o něm neměl ani tušení.“

„Ano, ano, ovšem.“ Neville bloumal po pokoji dlouhými neklidnými kroky a masíroval si spánky. „Musíte mi prominout.“

Co jsem se dověděl o existenci toho deníku, nezamhouřil jsem oka. Když pomyslím na všechny, kteří zahynuli za války vinou těch zločinců, stěží se dokážu ovládnout.“

„Nikdo nemá větší zájem najít tu zpropadenou věc než já,“ ujistil ho Tobias.

„Ale co když ho jeho současný držitel zničí? Ta dvě jména by byla nenávratně ztracena.“

„Silně pochybuji, že by současný majitel deník hodil do ohně,“ namítl Tobias.

Neville si přestal třít spánky a zamračil se. „Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Jediný, kdo by ho chtěl zničit, je ten poslední žijící člen Modré komory. Je vysoce nepravděpodobné, že se ho zmocnil právě on. Pro každého jiného představuje zdroj značného zisku z vydírání. Copak by někdo zničil potenciální pramen blahobytu?“

Neville se nad tím zamyslel. „Vaše logika se zdá být v pořádku,“ přiznal nakonec neochotně.

„Dejte mi ještě trochu času,“ navrhl Tobias, „a já vám deník najdu. Třeba se pak bude lépe spát nám oběma.“

4

Umělec zásadně pracoval u krbu. Žár plamenů spolu s kastrem horké vody a přirozeným teplem lidské ruky vosk změkčoval, aby mohl být tvarován a modelován.

Nejprve se pracovalo palcem a ukazováčkem. K hnětení ohebného, ale tuhého vosku bylo zapotřebí silné a jisté ruky.

V počátečních fázích tvoření umělec často pracoval se zavřenýma očima a spoléhal se při tvarování obrazu hlavně na hmat. Později použije malého ostrého ohřátého nástroje, kterým doplní nejdůležitější jemné detaily, jež voskovému dílku vdechnou energii, životnost a pravdivost.

Podle umělcova názoru závisel konečný efekt hotového díla na nejdrobnějších detailech. Na křivce čelisti, na dokonale zachyceném oblečení, na výrazu obličeje.

Právě tyto nepatrné prvky, ačkoli se na ně oči pozorovatele soustředí jen zřídka, jsou zdrojem ohromení a úžasu z poznání, které jsou znakem každého velkého umění.

Zdalo se, jako by pod umělcovými rukama vosk pulzoval, jako by pod jeho hladkým povrchem proudila krev. Žádný jiný materiál se nehodí k zachycení života tak dobře jako vosk. A žádný není tak ideální k zachování okamžiku smrti.

Lavinie se zastavila pod hustě olistěným stromem a zkontrolovala adresu na útržku papíru. Pod číslem čtrnáct na Hazelton Square objevila pěkný městský dům uprostřed řady rezidencí, která se táhla naproti svěží zeleni parku. Každý vchod označovaly elegantní sloupky a nové pouliční plynové lucerny.

Na ulici stály dva nablýskané kočáry, tažené elegantními koňmi stejné barvy, a na Lavinii při tom pohledu padla tíseň.

Štolbové na sobě měli drahé livreje. Zatímco tam otálela, vyšla z čísla šestnáct dáma a sestoupila po schodech. Světlerůžové šaty s pláštěnkou byly bezpochyby výtvozem módní krejčovské, která šila jen pro zámožnou a noblesní klientelu.

Lavinie si pomyslela, že když se dnes ráno vypravovala z domu, ani ve snu by ji nenapadlo, že se ocitne v tak luxusní čtvrti. Nemohla uvěřit, že se Holton Felix znal s někým, kdo bydlí na tak nóbl adrese, nebo že se ho dokonce pokusil vydírat.

Ostražitě si prohlížela vzosné rezidence zdobené sloupopřadím.

Nebude snadné vymoci si vstup do přední haly některého z nich, neviděla však jinou možnost než se o to pokusit. Jinou stopu než lístek s adresou, který držela v ruce, momentálně neměla. A někde začít musí.

Dodala si odvahy, přešla přes ulici a vystoupila po bílých mramorových schodech ke dveřím do čísla čtrnáct. Zvedla těžké mosazné klepátko a co nejrozhodněji zabušila.

Z haly zazněly tlumené kroky. Chvilí nato se dveře otevřely a v nich stanul vznešeně vyhlížející komorník býčích rozměrů a povýšeně na ni shlížel. Z výrazu jeho očí vyčetla, že jí co nevidět zabouchne dveře před nose. Spěšně vztáhla ruku se zbrusu novou navštívenkou.

„Předějte ji prosím své zaměstnavatelce,“ vyzvala ho rázně.

„Jde o velmi naléhavou záležitost. Jmenuji se Lavinie Lakeová.“

Komorník opovržlivě pohlédl na vizitku. Bylo na něm vidět, jak velice pochybuje, že přijmout ji bude moudré.

„Velmi dobře, madam.“ Ustoupil, aby mohla projít do haly. „Můžete počkat tady.“

Zhluboka se nadechla a spěšně překročila práh. Mám za sebou první překážku, pomyslela si. Jsem uvnitř.

Komorník zmizel v setmělé chodbě. Lavinie využila příležitosti a prohlížela si své okolí. Černé a bílé dlaždice na podlaze a zrcadla v pozlacených rámech na stěnách vypovídaly o smyslu pro módu a spoustě peněz.

Zaslechla, že se komorník vrací, a zatajila dech. Když k ní došel, věděla, že vizitka měla úspěch.

„Paní Doveová vás přijme. Tudy, prosím.“

Ulehčeně vydechla. To snadnější má tedy za sebou. Nyní ji čeká daleko ošemetnější úkol přimět cizí osobu k řeči o vydírání a vraždě.

Komorník ji uvedl do prostorného salonu zařízeného ve žlutých a zelených odstínech a se spoustou zlacení. Nábytek byl vyčalouněný proužkovaným hedvábím. Výhled do parku rámovaly těžké závěsy ze zeleného sametu, svázané žlutou kroucenou šňůrou. Její kroky tlumil vysoký koberec v týchž barvách.

Na zlacené pohovce seděla nápadně elegantní žena ve skvostně strižených módních šatech ze stříbřitě šedého hedvábí s černými lemy. Vlasy měla půvabně stažené do týla, takže vynikla její dlouhá šíje. Z dálky vypadala na pětatřicet.

Když však Lavinie přistoupila blíž, povšimla si drobných vrásek v koutcích inteligentních očí a ochablosti hrdla a brady. V medově zbarvených vlasech se tu a tam třpytilo stříbro. Dámě bude dobrých pětatřicet, usoudila Lavinie.

„Paní Lakeová, milostivá paní.“ Komorník se uklonil.

„Pojďte dál, paní Lakeová, a posad'te se, prosím.“

Vyslovila ta slova chladným kultivovaným hlasem, v němž však Lavinie vycítila nervozitu. Ta žena žije ve značném napětí, usoudila.

Lavinie se posadila do jednoho pozlaceného křesílka s pruhovaným potahem a snažila se tvářit, jako by se v tak vznešeném prostředí pohybovala běžně. Tuze se obávala, že její prosté mušelinové šaty, kdysi jasně rudohnědé, dnes však vybledlé do odstínu slabého čaje, o ní prozrazují až příliš. Nedávno se je sice pokusila přebarvit na původní odstín, ale s nevalným úspěchem.

„Děkuji vám, že jste mne přijala,“ začala Lavinie.

„Jak bych vás mohla odmítnout, když jste mi předložila tak zajímavou vizitku?“ Joan Doveová vytáhla elegantní oblouk obočí. „Smím vědět, odkud znáte mé jméno? Víím jistě, že jsme se nikdy nesetkaly.“

„To není žádná záhada. Jednoduše jsem se zeptala jedné chůvy v parku. Dověděla jsem se, že jste vdova a že tady bydlíte s dcerou.“

„Ano, ovšem,“ zamumlala Joan. „Lidé jsou tak upovídaní.“

„Ve své nové profesi na tuhle vlastnost dost spoléhám.“

Joan nepřítomně ťukala navštívenkou o opěradlo pohovky.

„A jaká přesně je ta vaše profese, paní Lakeová?“

„To vám povím později, pokud vás to bude i potom zajímat.“

Nejprve mi dovolte, abych vám sdělila důvod své dnešní návštěvy. Mám dojem, že máme, nebo bych spíš měla říci, že jsme měly, společného známého, paní Doveová.“

„Kdo by to měl být?“

„Jeho jméno je Holton Felix.“

Joan dala najevo zdvořilý podiv a zavrtěla hlavou. „Neznám nikoho toho jména.“

„Opravdu? Našla jsem vaši adresu v knize, kterou měl ten člověk u postele.“

Viděla, že Joan jí věnuje plnou a neselhávající pozornost.

Nebyla si jistá, jestli je to dobře, ale už nemohla couvnout. Žena v její profesi musí být připravena jednat směle.

„V knize, kterou měl u postele, říkáte?“ Joan seděla velmi nehybně a upřeně se na ni dívala. „To je dost divné.“

„Ve skutečnosti to není zdaleka tak divné jako to, čím se živil. Byl totiž vyděrač.“

Okamžik bylo ticho.

„Byl?“ zopakovala paní Doveová s nepatrným důrazem.

„Když jsem se včera v noci s panem Felixem seznámila, byl mrtvý. Přesněji řečeno zavražděný.“

V té chvíli Joan nepatrně strnula. Zareagovala jen bezděčným nádechem a nepatrným přivřením očí, ale Lavinie přesto poznala, že utrpěla šok.

Rychle se však vzpamatovala, dokonce tak rychle, že Lavinie zapochybovala, jestli se ve svém pozorování nezmýlila.

„Zavražděný, říkáte?“ opáčila Joan, jako by Lavinie prohodila nezávaznou poznámku o počasí.

„Ano.“

„Víte to jistě?“

„Naprosto jistě. V takové věci se člověk obvykle nemýlí.“

Lavinie sepjala ruce v rukavičkách. „Budu k vám upřímná, paní Doveová. O Holtonu Felixovi vím velmi málo, ale to, co o něm vím,

mu neslouží ke cti. Pokusil se mě vydírat. Přišla jsem se vás zeptat, jestli také nepatříte mezi jeho oběti.“

„To je ale nehorázná otázka,“ ohradila se Joan okamžitě.

„Přece bych se nenechala vydírat.“

Lavinie lehce nachýlila hlavu, aby dala najevo zdvořilý souhlas. „I mne ten pokus o vydírání odpuzoval. Vlastně právě proto, že mě pořádně dopálil, dala jsem si práci, vypátrala adresu toho pána a včera večer k němu zašla. Zvolila jsem dobu, kdy měl být podle mých informací mimo domov.“

Joan to proti její vůli zaujalo. „Proč, probůh?“

Lavinie pokrčila rameny. „Šla jsem tam s úmyslem vzít si jistý deník, který měl pan Felix podle svého tvrzení ve svém držení. Ukázalo se ale, že je nakonec přece jen doma.“

Když jsem tam přišla, zjistila jsem, že ho přede mnou navštívil někdo jiný.“

„Vrah?“

„Ano.“

Znovu bylo chvíli napjaté ticho, kdy Joan o té novince uvažovala.

„To od vás bylo velmi dobrodružné, paní Lakeová.“

„Usoudila jsem, že nemám moc na vybranou a že musím něco podniknout.“

„Inu,“ prohodila konečně Joan, „jak se zdá, váš problém se vyřešil sám. Váš vyděrač už nežije.“

„Naopak, paní Doveová.“ Lavinie se chladně usmála.

„Celé se to zkomplikovalo. Víte, ten deník, kvůli kterému jsem tam především šla, ve Felixově bytě nebyl. Nutně jsem tedy dospěla k závěru, že ho nyní má vrah nebo“ – Lavinie udělala drobnou pomlku – „vražedkyně.“

Joan rozhodně nemá dlouhé vedení, konstatovala Lavinie.

Okamžitě jí došlo, co Lavinie naznačuje, a zjevně ji to pobavilo.

„Přece nevěříte, že jsem pana Felixe zavraždila já a odnesla si deník.“

„Tak trochu jsem doufala, že tomu tak je. Hodně by to celou věc zjednodušilo, víte?“

Joaniny oči rozsvítil zvláštní pohled. „Jste opravdu neobyčejná žena, paní Lakeová. Pokud jde o tu vaši profesi.“

Nesouvisí náhodou s divadelními prkny v Drury Lane nebo Covent Garden?“

„Ne, paní Doveová, nesouvisí, i když tu a tam k hereckému umění sáhnu.“

„Chápu. Nu, docela jste mne pobavila, ale ujišťuji vás, že o vraždě ani o vydírání vůbec nic nevím.“ Joan se nápadně podívala na hodiny. „Propána, to je ale pozdě. Bohužel vás musím požádat, abyste odešla. Mám dnes odpoledne schůzku se svou krejčovou.“

Moc dobře to neprobíhalo. Lavinie se lehce nahnula kupředu.

„Víte, paní Doveová, jestli vás Holton Felix vydíral a vy jste ho nezavraždila, ocitla jste se ve velice ošidném postavení.“

Mohla bych vám pomoci.“

Joan dala najevo zdvořilý podiv. „Co tím probůh myslíte?“

„Musíme vzít v úvahu možnost, že ten, kdo Felixe zavraždil a odnesl si deník, bude pokračovat ve vydírání.“

„Očekáváte nové výhrůžky?“

„I bez nich zůstává faktem, že někdo má ten zpropadený deník. Mne to nenechává v klidu, vás ano?“

Joan zamžikala, jinak však nedala najevo, že ji ta vyhlídka leká. „Bez urážky, paní Lakeová, ale začínáte mluvit dost pošetile.“

Lavinie křečovitě sepjala ruce. „Holton Felix o vás musel něco vědět, milostivě paní. Proč by jinak lístek s vaší adresou schovával v odpuzujícím románu o mravní zkáze nevinné mladé ženy?“

Joan hněvivě blýsklo v očích. „Jak se opovažujete naznačovat, že se znám s takovým individuem? Laskavě odtud ihned odejděte, paní Lakeová. Jinak vás nechám vyhodit lokajem.“

„Paní Doveová, prosím vás, vyslechněte mě. Pokud patříte k obětím Felixova vydírání, je docela dobře možné, že víte něco, co spolu s tím, co o tom vím já, povede k odhalení člověka, který se deníku zmocnil. Nepochybuji, že máte na objevení deníku stejný zájem jako já.“

„Už jste mě připravila o příliš mnoho času.“

„Za nepatrný honorář, čistě jen na uhrazení mého času a výloh to pátrání s radostí podniknu.“

„Tak dost. Je zjevné, že jste šílená.“ Joaniny oči byly tvrdé jako diamanty. „Musím trvat na tom, abyste odešla, jinak vás nechám vyhodit na ulici.“

To mám z toho, že jsem zkusila přímý přístup, pomyslela si Lavinie. Není vůbec snadné hledat si v té nové profesi klienty.

Zklamaně si povzdychla a vstala. „Půjdu sama, paní Doveová.“

Máte však mou vizitku. Pokud byste změnila názor, neváhejte a zajděte za mnou, prosím vás. Ale neměla byste moc dlouho otálet. Čas hraje v té věci dost podstatnou roli.“

Rychlým krokem zamířila ke dveřím a vyšla ze salonu. Komorník v přední hale na ni vrhl ledový pohled a otevřel jí dveře.

Zavázala si stuhý na klobouku a sestupovala po schodech.

Obloha nad její hlavou měla olověnou barvu. Při tom, jakou má dnes odpoledne smůlu, se dešť spustí dřív, než stačí dojít domů.

Přešla přes ulici a chvátala podél parku. Nerada si to přiznávala, ukázalo se však, že Emelina měla pravdu. Varovala ji totiž, že je vysoce nepravděpodobné, aby člověk vlastníci rezidenci na Hazelton Square připustil, že se stal obětí vydírání, a ještě k tomu si na diskrétní vyšetření té věci najal úplně cizí osobu.

Budu muset vymyslet něco jiného, pomyslela si Lavinie.

Zahnula za roh a dala se úzkou uličkou mezi dvěma řadami městskými domů. Musí přece existovat způsob, jak Joan Doveovou přesvědčit, aby se jí svěřila. Byla si jistá, že ta žena ví daleko víc, než při tom krátkém rozhovoru prozradila.

V už tak tmavé uličce se zničehonic setmělo ještě víc. Lavinou přeběhl po zádech mráz, ne však kvůli hrozcímu dešti.

Vytušila, že za ní někdo jde.

Asi byla chyba dát se touhle zkratkou, ale šla tudy už cestou na Hazelton Square a nijak zlověstná jí nepřipadala.

Zastavila se a rychle se otočila.

Tyčila se tam mohutná mužská postava v těžkém plášti a bránila přístupu té troše světla, které jindy pronikalo do úzkého průchodu.

„No tohle, kdo by řekl, že vás najdu zrovna tady, paní Lakeová.“

Tobias March došel až k ní. „Všude vás hledám.“

Vztekl se v ní vařil ještě za hodnou dobu, když vpadla do nevelké předsině domku na Clermont Lane. Tobias March jí šel v patách.

Objevila se paní Chiltonová a osušovala si o lem zástěry velké šikovní ruce.

„Tak tady jste, milostpani. Bála jsem se, že vás ten dešť chytne na cestě.“ S neskrývanou zvědavostí si prohlížela Tobiase Marche.

„Naštěstí jsem to stihla ještě včas, abych nepromokla na kůži.“ Lavinie odložila klobouk a rukavice. „Tím se ovšem má dnešní dávka štěstí vyčerpala. Jak vidíte, paní Chiltonová, máme nezvaného hosta. Asi byste měla uvařit čaj a donést ho do pracovny.“

„Prosim, milostpani.“ S posledním pátravým pohledem na Tobiasa se hospodyně vydala ke schodišti, které vedlo dolů do kuchyně.

„Neplýtvejte tím čerstvým čínským čajem, který jsem koupila minulý týden,“ zavolala za ní Lavinie. „Určitě máme v truhle ještě zbytek toho laciného.“

„Vaše laskavá pohostinnost je omračující,“ zamumlal Tobias.

„Svou laskavou pohostinnost vyhrazuji zvaným hostům.“

Pověsila klobouk na věšák a rázně zamířila do chodby. „Ne takovým, kteří se pozvou sami.“

„Pane Marchi.“ Shora se zhruba v polovině schodiště nakláněla přes zábradlí Emelina. „Tak ráda vás zase vidím.“

Tobias vzhlédl a poprvé se usmál. „Ujišťuji vás, slečno Emelino, že potěšení je zcela na mé straně.“

Emelina zlehýnka seběhla dolů. „Šel jste také na tu adresu?”

Setkal jste se na Hazelton Square s Laviníí?”

„Tak nějak,“ odvětil Tobias.

„On mě na Hazelton Square sledoval.“ Lavinie vešla do pracovny. „Zase mě špehoval, stejně jako v Římě. Tenhle jeho zvyk mi jde pořádně na nervy.“

Tobias vstoupil do útulného pokoje. „Ten zvyk by byl úplně zbytečný, kdybyste mě jednoduše o svých záměrech informovala.“

„Proč bych to proboha měla dělat?“

Pokrčil rameny. „Protože jinak za vámi budu chodit po celém Londýně.“

„To už je příliš. Je to naprosto nesnesitelné.“ Spěšně přešla k psacímu stolu a posadila se za něj. „Nemáte žádné právo míchat se do mých soukromých záležitostí, pane.“

„Přesto přesně tohle hodlám dělat.“ Tobias se bez vyzvání uvelebil na největší židli v pokoji. „Přinejmenším do té doby, než skončí ta věc s deníkem. Důrazně vám radím, abyste se mnou spolupracovala, paní Lakeová. Čím dříve své síly spojíme, tím dříve dovedeme tuhle záležitost k uspokojivému konci.“

„Pan March má pravdu, Lavinie.“ Do pracovny vešla Emelina a posadila se na zbývající židli. „Je logické, abyste vy dva na vyřešení toho problému pracovali společně.“

Říkala jsem ti to, když jsi dnes ráno odcházela na Hazelton Square.“

Lavinie oba dva probodávala pohledem. Byla v pasti a věděla to. Bylo víc než rozumné, aby oba spojili síly. Copak sama netvrdila krátce předtím totéž Joan Doveové?

Pohlédla zúženým pohledem na Tobiasa. „Jak můžeme vědět, pane Marchi, že se vám dá věřit?“

„To nemůžete.“ V jeho úsměvu, na rozdíl od toho, který věnoval Emelině, nebyla ani špetka vřelosti, pouze chladné pobavení. „Stejně jako já nemám šanci zjistit, jestli mohu důvěřovat vám. Jenomže nevidím jinou možnost ani u jednoho z nás.“

Emelina zvědavě čekala.

Lavinie váhala a modlila se za inspiraci. Žádná nepřišla.

„Krucinál.“ Zabubnovala prsty o stůl. „Krucinál.“

„Vím přesně, jak vám je,“ prohodil Tobias netečně. „Napadá mě termín ‚bezmocný vztek‘. Je dost přiléhavý?“

„Tenhle termín moje pocity v téhle chvíli nevystihuje ani z poloviny.“ Opřela se a křečovitě sevřela v dlaních postranní opěradla. „Tak dobře, když tedy kdekdo kolem mne zjevně tvrdí, že je to rozumné a logické, jsem ochotná vyzkoušet možnosti partnerství.“

„Výborně.“ Tobiasovi vítězně zasvítlo v očích a vůbec se to nenamáhal skrývat. „Všechno bude jednodušší a efektivnější.“

„Upřímně o tom pochybuji.“ Zprudka se nahnula kupředu.

„Přesto ten experiment vyzkouším. Ale začít musíte vy.“

„S čím?“

„S projevením dobré vůle, pochopitelně.“ Vyslala k němu nejsladší úsměv, na jaký se za daných okolností zmohla.

„Povězte mi, co víte o Joan Doveové.“

„Kdo je Joan Doveová?“

„Já to věděla.“ Lavinie se otočila k Emelině. „Vidíš? Nemá to smysl. Pan March má ještě méně informací než my.“

Nechápu, jak mi partnerství s ním může posloužit.“

„Ale jdi, Lavinie. Musíš dát panu Marchovi šanci.“

„To jsem právě udělala. K ničemu mi není.“

Tobias na ni pohlédl s výrazem hluboké pokory. „Lichotím si, že vám mám co nabídnout, paní Lakeová.“

Nenamáhala se skrýt podezření. „Jako třeba co?“

„Předpokládám, že Joan Doveová je ta osoba z Hazelton Square.“

„Brilantní dedukce, pane.“

S Emelinou její sarkasmus cukl, ale Tobiasa nikterak nezkuřil.

„Připouštím, že o ní nic nevím,“ řekl, „ale nemůže být těžké opatřit si za relativně krátkou dobu slušnou řádku informací.“

„A jak to chcete udělat?“ otázala se Lavinie, zvědavá proti své vůli. Připomínala si, že se toho o své nové profesi musí ještě hodně dovědět.

„Mám tady v Londýně síť informátorů,“ vysvětlil Tobias.

„Chcete říci, že máte špicly?“

„Ne, pouze skupinu spolehlivých obchodních partnerů, ochotných prodávat informace, které se k nim dostanou.“

„Mně to zní jako banda špiclů.“

Pominul to. „Mohu se pustit do pátrání, určitě však uznáte sama, že by to byla ztráta času. Když mi prozradíte, co jste se dnes dověděla, půjde to mnohem rychleji.“

„Náš rozhovor byl dost krátký.“

Emelina překvapeně vyskočila. „Vážně jsi s paní Doveovou mluvila, Lavinie?“

Lavinie ledabyle máchla rukou. „Náhodou ano. Naskytla se mi příležitost, a já jsem jí využila.“

„Slíbila jsi mi, že se jenom podíváš, kde ten dům je, a budeš ho nějakou dobu pozorovat, abys zjistila něco užitečného.“ Emelina zastaraně svařila čelo. „Vůbec ses nezmínila, že se chceš pokusit s někým v domě promluvit.“

Tobias se poprvé zatvářil jinak než jen podrážděně. Vypadal docela nebezpečně. „Až do téhle chvíle jste se nezmínila, že jste s paní Doveovou skutečně hovořila, paní Lakeová.“

„Bylo mi jasné, že to je velmi pravděpodobně další oběť Felixova vydírání.“ Lavinie přímo cítila Tobiasův chladný nesouhlas a ze všech sil se ho snažila ignorovat. „Chtěla jsem kout železo, dokud bylo žhavé.“

„Ale, teto Lavinie –“

„Co jste jí k čertu řekla?“ skočil jí Tobias do řeči až příliš klidně.

„Je nabíledni,“ řekla Emelina poněkud dotčeně, „že moje teta využila příležitosti, aby si opatřila informace o té záhadě a zároveň získala klienta.“

„Klienta?“ Tobias se zatvářil užasle.

„Tak to by stačilo, Emelino,“ prohlásila Lavinie pevně.

„Není vůbec třeba vykládat panu Marchovi o mých osobních věcech. Vím jistě, že mu do nich nic není.“

„Naopak,“ odporoval jí Tobias. „Ujišťuji vás, že se momentálně velice zajímám o všechno, co se vás týká, paní Lakeová. I na ten nejmenší detail jsem mimořádně zvědavý.“

Emelina se na Lavinii zamračila. „Za daných okolností přece nemůžeš pana Marche udržovat v nevědomosti. Dříve nebo později stejně zjistí pravdu.“

„Vezměte jed na to, že to bude spíš dříve,“ dodal Tobias.

„Oč tady k čertu jde, milostivá paní?“

„Pouze se ze všech sil snažím opatřit živobytí pro sebe a svou neteř, abychom se nemusely prodávat na ulici.“

„A jakým způsobem to chcete udělat?“

„Že jsem si musela hledat jiné povolání, je pouze vaše vina, pane Marchi. To kvůli vám jsem musela začít v novém oboru úplně od píky a musím dodat, že do pravidelného a spolehlivého příjmu z toho podniku mám ještě velmi daleko.“

Vstal. „U všech rohatých, co je to za povolání?“

Emelina na něj pohlédla s mírnou výčitkou. „Není proč se lekat, pane. Připouštím, že Laviniiino nové povolání je drobátko neobvyklé, ale není na něm nic nezákonného. Dokonce se inspirovala u vás.“

„Krucinál.“ Tobias byl dvěma kroky u stolu a opřel se dlaněmi o desku. „Povězte mi, oč tady jde.“

Tón jeho hlasu vyvedl Lavinii z konceptu tím spíš, že byl velmi mírný.

Chvíli váhala, ale pak pokrčila rameny a otevřela prostřední zásuvku u psacího stolu. Vyndala odtud svou novou navštívenku a beze slova ji položila před něj na vyleštěnou mahagonovou desku, aby si ji mohl přečíst.

Tobias sklopil pohled. Lavinie v duchu četla spolu s ním.

PRIVÁTNÍ VYŠETŘOVÁNÍ

DISKRÉTNOST ZARUČENA

Připravila se na nejhorší.

„Taková zatracená drzost.“ Tobias popadl vizitku. „Vy mi chcete konkurovat? Co vás k čertu vede k domněnce, že na to budete stačit?“

„Pokud jsem si všimla, žádná zvláštní kvalifikace k tomu není zapotřebí,“ namítla Lavinie. „Pouze odhodlání klást spoustu otázek.“

Tobias zúžil pohled. „Pokusila jste se přimět Joan Doveovou, aby vás najala na vypátrání deníku, je to tak?“

„Naznačila jsem jí, že by třeba mohla zvážit možnost pověřit mě vyšetřováním v tom směru, ano.“

„Vy jste se snad pomátla!“

„To je zvláštní, že zrovna vy zpochybňujete mé duševní zdraví, pane Marchi. Před třemi měsíci v Římě jsem já dost vehementně pochybovala o tom vašem.“

Odhodil vizitku přes stůl. Kartička se zatřepotala ve vzduchu a přistála přímo před ní.

„Pokud jste se nezbláznila,“ prohodil bezvýrazně, „jste naprostý idiot. Máte vůbec ponětí, jakou škodu jste mohla napáchat? Vůbec netušíte, jaké se v tom skrývá nebezpečí.“

„Samozřejmě je mi známo, že nějaké nebezpečí s tím spojené je. Včera večer jsem viděla, v jakém stavu byla lebka pana Felixe.“

S rychlostí, která u jeho postřelené nohy udivovala, obešel stůl, popadl ji za paže a postavil na nohy. Pak ji zvedl nad podlahu.

Emelina vyletěla ze židle. „Pane Marchi, co to provádíte?“

Prosím vás, postavte tetičku zase na zem.“

Ignoroval ji a veškerou svou pozornost upínal k Lavinii.

„Jste všetečná husa, paní Lakeová. Začíná vám už aspoň svítat, co všechno jste napáchala? Strávil jsem pilováním svých plánů celé týdny a vy si přijdete a během jednoho odpoledne vyhodíte všechno do povětří.“

Při pohledu na nezastíraný vztek v jeho očích vyschlo Lavinii v ústech. Poznání, že ji dokáže tak vylekat, ji rozlítlo na nejvyšší míru.

„Pusťte mě, pane.“

„Nepustím vás, dokud nepřistoupíte na partnerství.“

„Proč se mnou chcete spolupracovat, když o mně máte tak špatné mínění?“

„My dva spolu budeme pracovat, paní Lakeová, protože to, co se dnes přihodilo, dokazuje, že vás nemohu nechat, abyste si dělala, co se vám zlíbí. Je to příliš riskantní. Musím na vás přísně dohlížet.“

To se jí nezamlouvalo. „Poslyšte, pane Marchi, přece mě nebudete držet ve vzduchu na věky?“

„Tím si nebuďte tak jistá.“

„Nejste vůbec kavalír, pane.“

„To už jste tvrdila jednou. Máme dohodu o společném pátrání po deníku?“

„Nemám nejmenší zájem jakkoli se s vámi spolčovat. Ale jelikož se zdá, že ať se obrátím kamkoli, zakopnu tam o vás, jsem ochotná podělit se o své zdroje a o informace.“

„Moudré rozhodnutí, paní Lakeová.“

„Musím však trvat na tom, abyste se zřekl tohoto neomaleného chování.“ Nebolelo to sice, ale až příliš si uvědomovala sílu jeho rukou. „Postavte mě na zem, pane.“

Tobias ji beze slova spustil na podlahu a uvolnil sevření.

Natřásla si sukně a přihladila vlasy. Byla zmatená, rozhněvaná a podivně udýchaná. „To bylo nehorázné chování, pane Marchi. Očekávám omluvu.“

„Odpusťte mi, milostivá paní. Ve vás je něco, co ve mně probouzí ty nejhorší nectnosti.“

„Propána,“ pronesla Emelina. „Tohle partnerství moc dobře nezačíná, co?“

Lavinie a Tobias se k ní jako na povel otočili. Než se však kdokoli z nich zmohl na slovo, otevřely se dveře a do pracovny vešla paní Chiltonová s čajem.

„Já se o to postarám,“ vyhrkla spěšně Emelina a vrhla se po podnosu.

Než Emelina nalila tři šálky, Lavinie svůj hněv ovládla. Tobiaš stál u okna s rukama sepjatýma za zády a vyhlížel do zahrádky. Na držení ramen mu byly dosud znát pozůstatky jeho nebezpečné a dlužno říci i nevypočitatelné nálady. Lavinie považovala za dobré znamení, že se zdržel dalších poznámek o idiotech.

Když za paní Chiltonovou zapadly dveře, na posilněnou se napila čaje a s velkou péčí odložila šálek.

Vysoké hodiny ztěžka tikaly ve stísněném tichu.

„Takže začneme od začátku,“ prohlásil Tobias bezvýrazně.

„Co přesně jste řekla paní Doveové?“

„Byla jsem k ní velmi otevřená.“

„Aby to kat spral.“

Lavinie si odkašlala. „Řekla jsem pouze, že jsem se stala obětí vydírání a že jsem toho vyděrače vystopovala, jen abych zjistila, že se do jeho doupěte někdo dostal přede mnou. Vysvětlila jsem jí, že deník, o němž se Felix v dopise zmínil, zmizel a že jsem našla její adresu v odporném románu, který měl v ložnici.“ Tobias se k ní zprudka otočil. „Tak tohle jste tam objevila.“

Já věděla, že jste na něco narazila. Proč jste mi o tom neřekla?“

„Jestli mě budete v jednom kuse peskovat, pane Marchi, daleko se nedostaneme.“

Sevřel rty, dál se však nepřel. „Pokračujte.“

„O moc víc toho bohužel už není. Nepřiznala, že by o tom vydírání něco věděla, ale jsem přesvědčená, že byla jednou z Felixových obětí. Nabídla jsem jí, aby mě zaměstnala, a ona odmítla.“ Lavinie rozpřáhla dlaně. „Tak jsem odešla.“

Není důvod zmiňovat se, že mi hrozilo vyhození na ulici, pomyslela si.

„Prozradila jste jí, že jsem tam včera byl s vámi?“ vyzvídal Tobias.

„Ne. O vás nepadlo ani slovo.“

Tobias chvíli mlčky uvažoval. Pak přistoupil ke stolku vedle velké židle a vzal si svůj šálek s podšálkem. „Je to vdova, vidíte?“

„Ano. Chůva v parku mi prozradila, že její manžel zemřel zhruba před rokem, krátce nato, co bylo na jednom velkém bále oznámeno zasnoubení jejich dcery.“

Tobias se zarazil se šálkem na půl cesty k ústům. Pak mu v očích blýskl zájem. „Neřekla ta chůva, na co zemřel?“

„Na nějakou náhlou nemoc, když byl na návštěvě na svém panství, mám dojem. Neptala jsem se na podrobnosti.“

„Chápu.“ Tobias vrátil šálek na talířek. „A ona nepřiznala, že ji vydírali?“

„Ne.“ Lavinie zaváhala. „Ani jednou neřekla, že dostala vyděračský dopis, ale její chování mě přesvědčilo, že moc dobře ví, o čem mluvím. Připadala mi dost bezradná, a nepřekvapilo by mě, kdyby se mi co nevidět ozvala.“

6

Když Tobias toho odpoledne přišel do klubu, bylo ještě časně. Ticho rušilo jenom šustění novin, chrastění šálků a občasné cinknutí láhve o sklenku a většina hlav, které vyčnívaly nad opěradly hlubokých klubovek, byla šedovlasá.

Převážná část přítomných v tuto hodinu patřila k věkové skupině tíhnoucí spíš k whistu a cenným papírům než k milenkám či módě. Mladší členové se tou dobou cvičili ve střelbě u Mantona nebo zkoušeli obleky u svých krejčích.

Jejich manželky a milenky se zatím bezpochyby baví nákupy, usuzoval Tobias. Obě kategorie vyznamenávaly stejné módní salony a kloboučnice. Nebylo nic neobvyklého, když se manželka srazila s milenkou nad týmž balíkem látky.

Očekávalo se ovšem, že to manželka v takovém případě bude ignorovat.

Pokud by ovšem dotyčná manželka byla stejně prchlivá a unáhlená jako Lavinie, chudáka holku by doslova a do písmene rozsápala na kusy. Ta představa ho kupodivu rozveselila, ačkoli měl jinak prašpatnou náladu. Pak ho však napadlo, že až by Lavinie byla hotová s milenkou, vzala by si na paškál manžela, a úsměv mu z tváře zmizel.

„Á, tady jste, Marchi.“ Lord Crackenburne spustil noviny a přes okraj brýlí pohlédl na Tobiasa. „Napadlo mě, že vás tady dnes uvidím.“

„Dobrý den, pane,“ Tobias se posadil do křesla na opačné straně krbu a bezděky si třel pravou nohu. „Děláte dobře, že jste se zabydlel u ohně. Dnes odpoledne to na pobíhání po městě moc není. Ulice jsou po tom lijáku samé bláto.“

„Už třicet let nic tak vyčerpávajícího, jako je pobíhání po městě, neprovádím.“ Crackenburne vytáhl šedivé obočí a zase je nechal klesnout. „Je mi milejší, když lidé chodí za mnou.“

„Ano, já vím.“

Crackenburne už deset let, od chvíle, kdy mu zemřela milovaná manželka, v klubu prakticky bydlel a Tobias ho tam často navštěvoval.

Jejich přátelství se zrodilo zhruba před dvaceti lety, když se Tobias, čerstvý absolvent Oxfordu a bez haléře v kapse, přišel ucházet o místo Crackenburneova finančního správce.

Dodnes nepochopil, jak mohl tak vysoce postavený, urozený a zámožný člověk zaměstnat nezkušeného mladíka bez referencí a příbuzných. Věděl však, že bude Crackenburneovi za tu bezbřehou důvěru nadosmrti vděčný.

Jeho finanční a obchodní záležitosti přestal spravovat před pěti lety, když se pustil do soukromého vyšetřování, nadále si však vážil rad a moudrosti staršího muže, který byl navíc vítaným zdrojem všech možných zpráv a klepů, protože trávil většinu času u jejich zdroje v klubu. Za všech okolností vždycky věděl, co se právě povídá.

Starý pán zašustil novinami a obrátil stránku. „Doneslo se mi něco o vraždě jistého hazardního hráče. Prý včera večer.

Víte o tom něco?“

„Klobouk dolů,“ usmál se Tobias truchlivě. „Jakpak jste k téhle novince přišel? Píše se o tom v novinách?“

„Kdepak. Zaslechl jsem to dnes ráno u karet. Zbystřil jsem, když padlo Felixovo jméno, přirozeně, protože jste se mě na něj před dvěma dny ptal. Je tedy opravdu mrtvý?“

„Je to naprosto jisté. Někdo mu rozbil hlavu něčím hodně těžkým.“

„Hm.“ Crackenburne se vrátil k novinám. „Jak to vypadá s tím deníkem, který hledáte pro Nevillea?“

Tobias natáhl nohy k ohni. „Když jsem tam dorazil, byl pryč.“

„Aha. To je smůla. Nevillea to asi moc nepotěšilo.“

„To ne.“

„Máte ponětí, kde začít hledat?“

„Zatím ne, ale dal jsem vědět informátorům, že zaplatím za každou informaci, která k té zpropadené věci povede.“

Tobias zaváhal. „Došlo k novému vývoji.“

„K jakému?“

„Musel jsem si kvůli tomuto pátrání opatřit partnera.

Můj nový společník objevil stopu, která by mohla být užitečná.“

Crackenburne chvatně vzhlédl a ve vybledlých očích mu zajiskřil údiv. „Partner? To myslíte Anthonyho?“

„Ne. Anthony mi pomáhá jen příležitostně a hodlám to tak nechat i v budoucnu. Už jsem vám vysvětlil, že bych nerad, kdyby se v mém podnikání příliš angažoval.“

Crackenburne to pobavilo. „I když ho ta práce těší?“

„To je vedlejší.“ Tobias si propletl prsty a zadíval se do ohně. „Není to vhodné pole působnosti pro džentlmena. Je to jen krůček od špiclování a příjem je mírně řečeno nejistý.“

Slíbil jsem Ann, že se postarám, aby si její bratr našel úctyhodné a stabilní povolání. Ze všeho nejvíc se hrozila, aby se nevyvedl po otci a neskončil jako hazardní hráč.“

„Dává snad mladý Anthony najevo zájem o úctyhodnou a stabilní profesi?“ otázal se Crackenburne suše.

„Zatím ne,“ připustil Tobias. „Ale je mu teprve jedenadvacet.“

Jeho pozornost divoce kolísá od zájmu k zájmu, počínaje vědami a starožitnostmi a konče uměním a Byronovými verši.“

„I kdyby nakrásně všechno selhalo, můžete mu vždycky poradit, aby zkusil štěstí ve výhodném sňatku.“

„Šance, že by se Anthony seznámil s bohatou ženou, natož aby se s ní oženil, je bohužel mizivá,“ namítl Tobias.

„I kdyby náhodou na nějakou narazil, má tak nízké mínění o mladých dámách, které se dovedou bavit jen o šatech a zabývat se klepy, že by ho přešla chuť na samém počátku.“

„Víte, já bych se na vašem místě o jeho budoucnost tolik nestrchoval,“ chlácholil ho Crackenburne. „Podle mých zkušeností se mladí muži rádi rozhodují sami. Člověk nakonec může udělat jen o málo víc než jim popřát štěstí. Povězte mi raději o tom svém novém partnerovi.“

„Jmenuje se paní Lakeová. Možná si vzpomenete, že už jsem se o ní zmínil.“

Crackenburne chvíli otevíral a zavíral ústa, než se zmohl na slovo. „Dobré nebe, člověče, nesnažte se mi namluvit, že je to ta samá paní Lakeová, s níž jste se střetl v Itálii.“

„Jedna a ta samá. Ukázalo se, že byla na seznamu obětí Felixova vydírání.“ Tobias se přes sepjaté prsty zadíval do ohně. „Vinu za to svaluje na mne.“

„Nepovídejte.“ Crackenburne si narovnal brýle a chvíli ohromeně mžikal. „Vida, vida, vida. To je ale zajímavý obrat.“

„Z mého pohledu je to nepříjemná komplikace. Zařídila se totiž jako soukromý vyšetřovatel. Mám dojem, že se inspirovala u mne.“

„Neuvěřitelné. Zhola neuvěřitelné.“ Crackenburne, zjevně zmitaný pobavením i úžasem, potřásl hlavou. „Tak ta dáma se rozhodla uplatnit v téže podivné profesi, kterou jste si vytvořil pro sebe. Jeden je z toho dočista perplex, přísámbůh.“

„Ujišťuji vás, že v mém případě bylo nepříjemných pocitů z té novinky mnohem víc. Na druhou stranu, jelikož se do pátrání po deníku pustila na vlastní pěst, nemám příliš na vybranou a musím se stát jejím partnerem.“

„Ano, ovšem.“ Crackenburne moudře přikyvoval. „Je to jediný způsob, jak ji a její činy kontrolovat.“

„Nejsem si tak docela jistý, že to vůbec jde.“ Tobias se odmlčel. „Ale abych řekl pravdu, nepřišel jsem vás obtěžovat problémy s novým partnerem. Chtěl jsem se vás na něco zeptat.“

„Na copak?“

„Máte mezi smetánkou značné konexe a donese se vám spousta zvěstí. Můžete mi něco sdělit o ženě jménem Joan Doveová, která bydlí na Hazelton Square?“

Crackenburne o tom chvíli přemýšlel. Pak zavřel noviny a odložil je.

„Popravdě toho moc nevím. Manželé Doveovi do společnosti nechodili, takže se o nich moc nemluvalo. Přibližně před rokem se jejich dcera zasnoubila s Colchesterovým dědicem. Fielding Dove krátce nato zemřel.“

„A to je všechno, co o té ženě víte?“

Crackenburne se dlouho díval do plamenů. „Byla za Dovea provdaná přes dvacet let. Byl mezi nimi značný věkový rozdíl. On byl minimálně o pětadvacet let starší než ona, možná o třicet. Nevím, odkud byla, a nevím nic o její rodině.“

Ale jednou věcí jsem si stoprocentně jistý.“

Tobias vytáhl obočí v němé otázce.

„Když Fielding Dove zemřel,“ pokračoval Crackenburne velmi uvážlivě, „zdědila jeho rozsáhlé obchodní impérium, takže je dnes velmi zámožná.“

„S majetkem přichází moc.“

„Ano,“ dal mu Crackenburne za pravdu. „A čím je člověk bohatší a mocnější, tím víc je ochoten udělat, aby nic z toho, co se snaží udržet v tajnosti, nevyšlo na světlo.“

Když před číslem sedm v Claremont Lane zastavil elegantní kočár, ještě stále lilo jako z konve. Lavinie vyhlédla přes záclony a přihlížela, jak svalnatý lokaj v pěkné zelené livreji seskakuje, otvírá dvířka a zvedá deštník.

Žena, které pomohl vystoupit z kočáru, měla na hlavě hustý závoj, Lavinii však bylo jasné, že ze všech, které zná a kteří by mohli mít důvod přijet za ní v tak příšerném nečase, si jen jedna osoba může dovolit tak luxusní ekvipáž.

Joan Doveová spěšně vystoupila po schodech k domu a v rukou nesla balíček zabalený v látce.

I přesto, že ji lokaj s deštníkem doprovodil až ke dveřím, měla promáčené kotníčkové boty z kozinky i dolní okraj elegantního šedivého pláště, když zanedlouho vstupovala do vyhřátého salonu.

Lavinie ji honem nabídla židli u krbu a posadila se naproti ní.

„Paní Chiltonová, čaj, prosím vás.“ Snažila se rozkazovat, jako by k ní tak vznešené návštěvy chodily denně.

„Ten nový čerstvý čínský.“

„Ano, milostpani, hned, milostpani.“ Paní Chiltonová se cestou ke dveřím uctivě ukláněla a div se při tom nesvalila.

Lavinie se obrátila k Joan a snažila se vymyslet, jak správně zahájit rozhovor. „Ten déšť snad nikdy nepřestane,“ pronesla konečně, ihned se však začervenala studem nad tak banální poznámkou. Takhle na případnou klientku dojem neudělám, pokárala se v duchu.

„Svatá pravda.“ Joan si rukou v černé rukavičce zvedla závoj.

Všechny další poznámky na vrub počasí Lavinii uvázly v hrdle, když uviděla její bledou tvář a vyhaslé oči. Polekaně vyskočila ze židle a sáhla po zvonku.

„Není vám dobře, milostivá paní? Mám poslat pro čichací sůl?“

„Ta mi nepomůže.“ Joanin hlas byl ve srovnání s hrůzou, která se jí zračila v očích, nečekaně klidný. „Doufám však, že vy ano, paní Lakeová.“

„Oč jde?“ Lavinie se pomalu posadila. „Přihodilo se něco od té doby, co jsme spolu hovořily?“

„Tohle mi bylo doručeno před hodinou.“ Joan pomaloučku rozbalila čtyřhranný balíček, který donesla s sebou.

Pod látkou se objevil obrázek vymodelovaný z vosku a vsazený do dřevěné bedničky o velikosti zhruba třicet krát třicet centimetrů. Lavinie mlčky vstala a vzala ji Joan z rukou. Odniesla ji k oknu, kde

bylo světleji, a pozorně si prohlížela dovedně vymodelovaný výjev s dokonale zachycenými detaily.

Ústředním bodem byla malá, ale přesně zobrazená postava ženy v zelených šatech vyvedených do nejmenších podrobností.

Ležela zhroucená na podlaze a obličej měla odvrácený.

Šaty s vysokým pasem měly na zádech velmi hluboký výstřih.

Jejich spodní okraj lemovaly tři řady volánků posázených růžičkami.

Laviniiu pozornost však upoutaly především pramínky pravých vlasů nalepených na hlavě figurky. Byly světlé a stříbřité prokvetlé. Přesně jako Joaniny, pomyslela si.

Vzhlédla. „Je to velice neobvyklá a nadmíru skvělá práce z vosku, ale nechápu, proč jste mi ji přinesla.“

„Prohlédněte si pořádně tu ženu.“ Joan křečovitě sepjala ruce na klíně. „Vidíte pod ní tu červenou barvu?“

Lavinie se znovu na obrázek zkoumavě zadívala. „Mám dojem, že leží na nějakém šarlatovém šátku nebo na cáru červeného hedvábí.“ Hlas jí odumřel, jak jí začínalo svítat, co to vlastně je. „Dobré nebe.“

„Ano,“ přisvědčila Joan. „Ta kaňka červené barvy pod figurkou má nepochybně znázorňovat krev. Ta žena je mrtvá a obrázek zpodobňuje dějiště vraždy.“

Lavinie zvolna spustila ruku s obrázkem a pohlédla Joan do očí. „Dáma na obrázku máte být vy,“ řekla. „Někdo vám hrozí smrtí.“

„Myslím, že ano.“ Joan sklouzla pohledem na obrázek v Laviniiiných rukou. „Tyhle šaty jsem měla na sobě tu noc, kdy se konal zasnubní ples mé dcery.“

Lavinie o tom chvíli uvažovala. „Měla jste je na sobě víckrát?“

„Ne. Byly určené právě pro tuhle příležitost. Další se už nenaskytla.“

„Ten, kdo vymodeloval ten obrázek, musel vaše šaty vidět.

Kolik lidí bylo na tom zasnubním plese?“

Joan nevesele zkřivila rty. „Na seznamu hostů bylo naneštěstí přes tři sta jmen.“

„Propána, to je pěkná řádka podezřelých, nemám pravdu?“

„Ano. Dcera bude bohudík celý měsíc mimo Londýn.

Tohle by ji nesmírně zkrušilo. Ještě se nestačila vzpamatovat z otcovy smrti.“

„Kde je?“

„Maryanne jela navštívit příbuzné svého snoubence na jejich yorkshireské sídlo. Chci, aby se tahle záležitost sprovodila ze světa před jejím návratem. Doufám, že vyšetřování zahájíte okamžitě.“

Člověk se musí mít velice na pozoru, když jedná s vysoce postavenými lidmi, připomněla si Lavinie. Mohou si dovolit přistoupit na požadovaný honorář, ale mají sklon neplatit účty.

„Chcete tedy, abych pro vás zjistila totožnost osoby, která vám ten obrázek poslala?“ vyzvíдалa obezřetně.

„Proč bych sem jinak chodila?“

„Ano, ovšem.“ Lepší lidé dovedou být také velmi úseční a povýšení, dodala v duchu.

„Dala jste najevo, paní Lakeová, že v této záležitosti už jistá pátrání provádíte. Z rozhovoru s vámi jsem usoudila, že se ode mne ochotně necháte zaměstnat. Platí vaše nabídka ještě stále?“

„Ano,“ přitakala Lavinie spěšně. „Samozřejmě že platí.“

S potěšením tu zakázku přijmu, paní Doveová. Asi bychom měly dojednat honorář.“

„Není nutné zacházet do detailů. Je mi jedno, kolik si za své služby naúčtujete, pokud budu spokojená s výsledkem.“

Až bude po všem, pošlete mi účet, ať je jakkoli vysoký. Bude zaplacen, na to můžete vzít jed.“ Chladně se usmála.

„Klidně se zeptejte dodavatelů nebo těch, kteří se mnou obchodují.“

Každý vám poví, že účty platím včas.“

To si ostatně mohu snadno ověřit, pomyslela si Lavinie.

V téhle chvíli však to poslední, oč stála, bylo ohrozit zakázku dohadováním o odměně, které by klientku mohlo podráždit.

Odkáslala si. „Tak dobrá, dáme se do toho. Musím vám položit několik otázek. Doufám, že je nebudete brát jako zbytečné vtírání do soukromí.“

Zarazila se, když uslyšela, že se otevřely přední dveře.

Joan strnula a polekaně pohlédla k zavřeným dveřím salonu.

„Jak se zdá, přišel za vámi někdo další. Musím trvat na tom, abyste nikomu neprozradila, proč jsem dnes za vámi přišla.“

„Ničeho se neobávejte, paní Doveová. S největší pravděpodobností je to moje neteř. Byla na návštěvě u své nové přítelkyně Priscilly Worthamové. Lady Worthamová ji dnes odpoledne pozvala na čaj a byla tak laskavá, že pro Emelinu poslala kočár.“

Lavinie doufala, že to nevypadá, jako by se chtěla chvástat.

Velice dobře věděla, že pro někoho, kdo se pohybuje v zámožných kruzích Joan Doveové, takové pozvání neznamená pranic. Z jejího hlediska to však byl obrovský společenský úspěch.

„Chápu.“ Joan nespouštěla oči ze dveří.

Z chodby zahlaholil až příliš známý mužský hlas. „Nevadí, uvedu se sám, paní Chiltonová.“

„K sakru,“ zamumlala Lavinie. „Ten si tedy dovede vybrat vhodnou chvíli.“

Joan po ní střelila pohledem. „Kdo je to?“

Dveře se otevřely a do pokoje vstoupil Tobias. Když uviděl Joan Doveovou, zarazil se a s překvapujícím půvabem se jí uklonil.

„Dámy.“ Napřímil se a vytáhl tmavé obočí směrem k Lavinii.

„Vidím, že jste v mé nepřítomnosti udělala jistý pokrok, paní Lakeová. Výtečně.“

„Kdo je ten pán?“ otázala se Joan, tentokrát dost ostře.

Lavinie probodla Tobiasa káravým pohledem. „Dovolte, abych vám představila svého společníka, paní Doveová.“

„O žádném společníkovi jste se nezmínila.“

„Zrovna jsem se k tomu chtěla dostat,“ prohodila Lavinie přívětivě. „Tohle je pan Tobias March. Pomáhá mi v pátrání.“

„Ve skutečnosti paní Lakeová pomáhá mně,“ opravil ji Tobias a vrhl na ni významný pohled.

Joan mu zkoumavě pohlédla do obličeje a pak se obrátila k Lavinii. „Nerozumím tomu.“

„Ve skutečnosti je to velice prosté.“ Lavinie se schválně otočila k Tobiasovi zády. „Pan March a já jsme v tomto úsilí partnery. Pro vás to vlastně představuje značnou výhodu, protože jako moje klientka budete využívat služeb nás obou bez dodatečných nákladů.“

„Dva za cenu jednoho,“ doplnil Tobias nápomocně.

Lavinie vyrobila úsměv, který považovala za chlácholivý.

„Pan March má s těmito věcmi značné zkušenosti a mohu vás ujistit, že je nanejvýš diskrétní.“

„Chápu.“ Joan zaváhala. Nevypadala příliš spokojeně, bylo však zřejmé, že nemá na vybranou. „Tak dobrá.“

Lavinie se obrátila k Tobiasovi a podala mu voskový obrázek.

„Paní Doveová sem dnes přišla, protože jí bylo doručeno tohle. Domnívá se, že jí někdo vyhrožuje smrtí, a já s ní souhlasím. Šaty, které má ta figurka na sobě, jsou stejné jako její a vlasy, jak můžete sám posoudit, mají také stejnou barvu.“

Tobias si obrázek dlouho prohlížel. „Zvláštní. Člověk by čekal, že vyděrač bude hrozit odhalením dávného tajemství, nikoli smrtí. Není příliš logické sprovodit ze světa zdroj případného příjmu.“

Nastalo krátké významné ticho. Lavinie si s Joan vyměnila pohled.

„Pan March má pravdu,“ připustila Lavinie neochotně.

„To rozhodně,“ dala jí za pravdu Joan a tvářila se zamyšleně.

Lavinii neušlo, že si Tobiase prohlíží s daleko větším zájmem než před chvílí.

Tobias spustil ruku s obrázkem. „Na druhou stranu nesmíme zapomínat, že máme co dělat s někým, kdo se už dopustil jedné vraždy. Tenhle hrdlořez může mít pocit, že pohružka smrtí bude daleko účinnější a spíš přiměje jeho oběti platit.“

Joan souhlasně přikývla.

Lavinie usoudila, že je nejvyšší čas převzít kontrolu. Tobiáš se totiž choval, jako by tady velel on.

Obrátila se k Joan. „Musím vám položit velmi osobní otázku paní Doveová.“

„Chcete vědět, co v tom deníku Holton Felix našel, aby ho to přivedlo na myšlenku, že mu za jeho mlčení zaplatím.“

„Rozhodně by pomohlo, kdybychom znali konkrétní hrozbu, to ano.“

Joan vrhla další odhadující pohled na Tobiase a pak se znovu podívala na Lavinii.

„Vezmu to co nejstručněji,“ řekla nakonec. „V osmnácti letech jsem se ocitla na světě úplně samotná a musela jsem si vydělávat na živobytí jako guvernantka. Když mi bylo devatenáct, věnovala jsem ke své škodě srdce muži, který byl častým hostem v domě, kde jsem byla zaměstnaná. Věřila jsem, že jsem zamilovaná, a domnívala jsem se, že moje city jsou opětovány. Bohužel jsem byla tak hloupá, že jsem se od něj nechala svést.“

„Chápu,“ podotkla Lavinie klidně.

„Odvezl mě do Londýna a zařídil mi bydlení v malém domě. Několik měsíců všechno klapalo. Ve své naivitě jsem se domnívala, že se vezmeme.“ Joan ironicky zkrivila ústa. „Jak velice jsem se mýlila, jsem zjistila, když se mi doneslo, že má před svatbou s bohatou dědičkou. Vůbec nepočítal, že by se oženil se mnou.“

Lavinie zatřásla rukou v pěst. „Ten darebák.“

„Ano,“ přitakala Joan. „Přesně tak. Je to ovšem dost běžná historie. Nakonec mě pochopitelně odkopl. Byla jsem bezradná a

neměla jsem peníze. Přestal platit nájem a já jsem věděla, že se budu muset na konci měsíce odstěhovat. Můj milenec mi za celou dobu nedal nic, co bych mohla zpeněžit, a mně se nepodařilo z něj vymámit nic kromě slibů. Nemohla jsem si hledat místo guvernantky, protože jsem neměla doporučení.“

„Co jste tedy udělala?“ vyzvídala Lavinie tiše.

Joan se zadívala z okna, jako by ji ten vytrvalý liják fascinoval. „Není snadné na to dnes vzpomínat,“ pokračovala klidně, „ale tenkrát jsem byla velice deprimovaná. Celý týden jsem večer co večer chodila k řece a uvažovala, že s tou noční mřou skoncují. Za svítání jsem se však zase vracela domů.“

Nejspíš mi chyběla odvaha.“

„Naopak,“ prohlásila Lavinie pevně. „Projevila jste pozoruhodnou sílu vůle, když jste řece odolala. Když je člověk psychicky na dně, občas si neumí představit, jak přežije další den, o životě ani nemluvě.“

Ucítila, že na ní spočinul Tobiasův zrak, ale nepodívala se na něj.

Joan o ni letmo zavadila nevyzpytatelným pohledem, ale pak se znovu zadívala do deště. „Když jsem se jedné noci vracela od řeky domů, čekal na mne ve dveřích mého domu Fielding Dove. V době, kdy jsem žila se svým milencem, jsem se s ním několikrát setkala, ale příliš dobře jsem ho neznala. Dal mi jasně najevo, že má zájem navázat se mnou vztah. Oznámil mi, že zaplatil nájem a že si už nemusím dělat starosti.“ Joan se usmála. „Vyrozuměla jsem, že má v úmyslu stát se mým novým ochráncem.“

„Co jste udělala?“ zeptala se Lavinie.

„Stěží tomu dnes sama věřím, ale z ničeho nic se ve mně vzedmula hrdost. Prohlásila jsem, že nestojím o milence, ale o půjčku. Slíbila jsem, že mu ji co nejdříve splatím.“

K mému úžasu pouze kývl a zeptal se mě, kde chci sehnat peníze.“

Tobias se poněkud ztuhla usadil na židli. „Dove vám ty peníze dal?“

„Ano.“ Joan se teskně usmála. „A poradil mi, jak investovat.“

Vložila jsem ty peníze do stavebního podniku, který mi doporučil. V době, kdy se ty domy a obchody stavěly, jsme se mnohokrát sešli a povídali si. Začala jsem ve Fieldingovi vidět přítele. Když se za pár měsíců ty budovy prodávaly, vydělala jsem hotový majetek. Okamžitě jsem Fieldingovi napsala, že mu mohu peníze vrátit.“

„A co on na to?“ vyzvídala Lavinie.

„Přišel za mnou a požádal mě, abych si ho vzala.“ Joaniny oči se zakalily vzpomínkami. „Já jsem ho v té době už velice milovala a jeho nabídku jsem přijala.“

Lavinie cítila, jak se jí do očí derou slzy. Popotáhla v marné snaze zabránit jim, aby se jí skutálely na tváře. Tobiaš a Joan se na ni podívali.

„Promiňte, paní Doveová, ale vaše vyprávění je tak dojemné,“ omlouvala se Lavinie.

Vytáhla z kapsy kapesník a spěšně si slzy osušila. Pak se co nejdiskrétněji vysmrkala.

Když spustila ruku se čtverečkem vyšívaneho batistu od obličej, zjistila, že ji Tobias pozoruje a v očích mu posměšně jiskří. Ten chlap zjevně postrádá jakýkoli jemnocit.

Ale to pro mě přece žádná novinka není, připomněla si. Zmačkala kapesník a zastrčila ho zpátky do kapsy. „Promiňte, paní Doveová, ale má to znamenat, že Felix chtěl rozhlásit, že jste před sňatkem měla poměr?“

Joan sklopila pohled na své ruce a potom přikývla. „Ano.“

„Ten hnusný ničema,“ ulevila si Lavinie.

„Hm,“ udělal Tobias.

Lavinie na něj vrhla další káravý pohled, ale on tomu nevěnoval pozornost.

„Bez urážky, milostivá paní, ale nechápu, jak by zrovna tohle mohlo vyvolat skandál,“ ozval se. „Vždyť ten poměr skončil před víc než dvaceti lety.“

Joan ztuhla. „Moje dcera je zasnoubená s Colchesterovým dědicem, pane Marchi. Kdybyste o té rodině něco věděl, bylo by vám známo, že jeho babička lady Colchesterová kontroluje většinu rodinného jmění a že je velice pyšná.“

Při sebemenším náznaku skandálu by vnuka přinutila zrušit zasnoubení.“

Tobias pokrčil rameny. „Nezdá se mi, že by tak dávný skandál mohl vyvolat rozruch.“

Joan seděla nehnutě. „Co je nebo není v sázce, posoudím já. Můj manžel byl nadcházejícím spřízněním s Colchesterem nadšený. Nikdy nezapomenu, jak šťastně se tvářil, když tančil s Maryanne na její zasnubním bále. A moje dcera je zamilovaná až po uši. Nepřipustím, aby ten sňatek něco zmařilo, pane Marchi. Rozumíte mi?“

Než se Tobias zmohl na odpověď, Lavinie se na něj obořila.

„Hýčkat si pochybnosti je moc hezké, pane, ale byla bych vám vděčná, kdybyste si je schoval pro sebe. Co vy víte o manželských svazcích v nejvyšších kruzích? V sázce je budoucnost mladé dámy. Její matka má nezadatelné právo na potřebná opatření.“

„Ale ovšem.“ Tobiasovi zajiskřilo v očích ironickým pobavením.

„Odpusťte mi to, paní Doveová. Paní Lakeová má naprostou pravdu. S manželskými svazky v nejvyšších kruzích, opravdu moc zkušeností nemám.“

K Laviniiinu úžasu se Joan usmála a odtušila: „Rozumím.“

„Ujist'uji vás, že pan March se sice nepohybuje v lepší společnosti, ale to neznamená, že nedokáže správně vést vyšetřování,“ řekla Lavinie chvatně a vrhla na Tobiase výmluvný pohled. „Vid'te, pane?“

„Většinou zjistím všechno, co potřebuji vědět,“ Tobiáš nato.

Lavinie se otočila zpátky k Joan. „Můžete se spolehnout, že s pátráním začneme ihned.“

„Kde chcete začít?“ zajímala se Joan a v očích měla nelíčenou zvědavost.

Lavinie vstala a přistoupila ke stolu, kam Tobias položil voskový obrázek. Znovu si jej pozorně prohlédla a registrovala všechny drobné detaily.

„Je jisté, že to není dílo amatéra,“ začala zvolna. „Myslím, že bychom se měli obrátit na ty, kteří v oboru voskových figur pracují. Jednotliví umělci mají často svůj vlastní styl a metody. Při troše štěstí najdeme někoho, kdo rozpozná prvky, které jsou na tom obrázku charakteristické.“

Tobias na ni civěl se stěží skrývaným údivem. „To není špatný nápad.“

Zaskřípala zuby.

„Jak chcete zjistit jména těch odborníků?“ zeptala se Joan, které ta mezihra zjevně unikla.

Lavinie pomalu jela prstem kolem obrázku. „Zeptám se na to neteře. Emelina totiž od našeho návratu do Londýna navštěvuje muzea a galerie. Určitě bude vědět, kde se vystavují práce z vosku.“

„Výborně.“ Joan vstala a upravila si rukavičky. „Nechám vás vaší práci.“ Zarazila se. „Ledaže se mě chcete ještě na něco zeptat.“

„Mám jen jednu otázku.“ Lavinie zaváhala a sbírala odvahu.

„Mám strach, že vám bude připadat příliš troulalá.“

Na Joan bylo vidět ironické pobavení. „Ale jděte, paní Lakeová. Neumím si představit trůfalejší otázku, než byla ta o důvodu vydírání.“

„Jde totiž o to, že neteř dostala díky lady Worthamové několik pozvání. Pokud by však měla někam chodit s Priscillou, bude potřebovat nové šaty. Byla byste tak laskavá a prozradila mi jméno své krejčovce?“

Přímo cítila, jak Tobias zvedá obočí až ke stropu, ale měl dost rozumu a zůstal zticha.

Joan si Lavinii zamyšleně prohlížela. „Madame Francesca je velice drahá.“

„Ano, no, pokud jde o to, mám v plánu financovat minimálně jedny nebo dvojce pěkné šaty.“

„Bohužel vás musím upozornit, že nové zákaznice bere jen na doporučení.“

Lavinii to zdrtilo. „Chápu.“

Joan zamířila ke dveřím. „S radostí vás doporučím.“

Zakrátko nato předvedli zlovolné voskové dílko Emelině.

„Na vašem místě bych začala u paní Vaughnové v Half Crescent Lane.“ Emelina si obrázek ustaraně prohlížela. „Je nejlepší ze všech londýnských tvůrců voskových figur.“

„Nikdy jsem o ní neslyšela,“ namítla Lavinie.

„To bude tím, že nepřijímá příliš mnoho zakázek.“

„Proč ne?“ zajímal se Tobias.

Emelina zvedla oči od voskového obrázku. „To pochopíte, až uvidíte její výtvary.“

„Gratuluji vám ke klientce, která vám v tomhle případě uhradí výlohy.“ Tobias si hověl na sedadle v drožce.

„Vždycky je příjemné vědět, že na konci je komu poslat účet.“

„Kvůli vám, pane, jsem o ni málem přišla.“ Lavinie si přitáhla praktický vlněný plášť úžeji k tělu, aby zahнала vlhký chlad. „Těžko jste mohl být neotesanější, i kdybyste se nevímjak snažil.“

Pousmál se. „Jméno švadleny jsem na ní ale nevyzvídal.“

Lavinie dělala, že ho neslyší, a zadívala se z okénka.

Londýn toho dne vypadal jako studie v tisíci odstínech šedivé.

Dlažební kostky se mokře leskly pod nízkou oblohou.

Děšť zahnal většinu chodců pod střechu. Ti, kteří se nečasu nezalekli, se uchýlili do kočáru nebo přebíhali ode dveří ke dveřím. Kočí zachumlaní v objemných pelerínách a s čepicemi staženými na uši se choulili na kozlících.

„Chcete radu?“ otázal se Tobias vlídně.

„Od vás? To ani ne.“

„Přesto vám našeptám trochu moudrých slov, která vám budou k užítku, pokud se toho nového povolání budete chtít držet.“

Proti své vůli odtrhla pozornost od ulice. Je přece jen odborník, říkala si v duchu.

„A jakou radu mi chcete dát, pane?“

„Neměla byste plakat, když vám zákazníci líčí své kormutlivé historky. Mají potom pocit, že jim spolknete úplně všechno. Podle mých zkušeností klienti celkem pravidelně lžou. Není důvod, abyste je v tom svým pláčem ještě podporovala.“

Vytřeštila oči. „Chcete tvrdit, že nám paní Doveová lhala?“

Pokřčil rameny. „Klienti lžou vždycky. Vydříte-li v téhle profesi dost dlouho, přijdete na to sama.“

Křečovitě sevřela okraje pláště. „Ani na okamžik nevěřím, že si paní Doveová tu historku vymyslela.“

„Jak to můžete vědět?“

Zvedla bradu. „Mám pronikavou intuici.“

„Tak o tomhle se s vámi nemohu přít.“

Pomyslela si, že ji pokaždé dokáže spolehlivě otrávit.

„Abyste věděl, pane, oba moji rodiče byli kvalifikovaní provozovatelé mesmerismu. Už v útlém věku jsem jim asistovala a po jejich smrti jsem si nějakou dobu vydělávala na živobytí terapeutickým působením. Intuice je na tomto poli nezbytná nutnost. Otec mi často říkal, že mám k této činnosti talent.“

„Krucinál. Tak já mám za partnera mesmeristku. Co jsem komu udělal?“

Věnovala mu matný úsměv. „Jsem ráda, že se dobře bavíte, pane, ale nic to nemění na tom, že já paní Doveové věřím.“

Odmělčela se. „Alespoň z větší části.“

Pokrčil rameny. „Připouštím, že úplně všechno si asi nevymyslela.

Mám podezření, že je dost chytrá, aby věděla, že propletení pravdy a výmyslu působí nejvěrohodněji.“

„Jste velice cynický, pane Marchi.“

„V téhle branži je to výhoda.“

Zúžila oči. „Něco vám povím. Když se přiznala, že svého zesnulého muže milovala, nelhala, to vím jistě.“

„Udržíte-li se v téhle profesi dost dlouho, přijdete na to, že v otázce lásky všichni klienti lžou.“

Drožka kodrcavě zastavila, než na to stačila zareagovat.

Tobias otevřel dveře a chystal se vystoupit. Všimla si, že nesekočil, spíš se opatrně spustil, jako by ulevoval noze, která mu působila bolest. Když se k ní však otočil, aby jí pomohl, tvářil se zcela netečně.

Zmocnilo se jí vzrušení, když si uvědomila sílu jeho rukou.

Nechala se odnést pod krytý vchod domu a snažila se svou znepokojivou reakci zastřít pronikavým zájmem o své okolí.

Half Crescent Lane byla úzká a točitá. Vinula se mezi vysokými kamennými zdmi jako úzká a temná roklina.

Pravděpodobně tam sluníčko nezasvitlo nikdy, ale v tak deštivém dni, jako byl ten dnešní, připomínala podsvětí.

Tobias rázně zabušil na dveře. Zevnitř se ozvaly kroky a chvíli nato se ve dveřích objevila obstárlá hospodyně a mžouravě pohlédla na Tobiasa.

„Copak chcete?“ zakrákorala hlasitě po způsobu nedoslýchavých lidí.

Tobias zaraženě ucouvl. „Přišli jsme za paní Vaughnovou.“

Hospodyně si přiložila ruku k uchu. „Co to?“

„Přišli jsme za autorkou voskových figur,“ oznámila Lavinie a pečlivě přitom vyslovovala.

„Musíte si koupit lístek,“ prohlásila hospodyně zvučně.

„Paní Vaughnová už bez placení do galerie nepouští. Slibujou zakázky, ale pak akorát vočumujou a skutek utek.“

„Nepřišli jsme si prohlížet figury,“ odvětila Lavinie hlasitě.

„Chceme s ní o něčem mluvit.“

„Tyhle vejmluvy už znám. Ty na mě neplatěj a basta.

Bez lístku vás dovnitř nepustím.“

„Tak dobře.“ Tobias jí položil na dlaň několik mincí.

„Stačí to na dvě vstupenky?“

Hospodyně peníze spočítala. „To se ví, pane, stačí.“

Ustoupila stranou. Lavinie vešla do malé a špatně osvětlené před síně a Tobias jí šel v patách. Když se za nimi zavřely dveře, byla uvnitř skoro tma.

Hospodyně zamířila do tmavé chodby. „Račte tudy.“

Lavinie vzhlédla k Tobiasovi. Ten jí drobným pohybem ruky naznačil, aby šla před ním.

mlčky šli za hospodyní až na konec chodby. Tam jim dramaticky otevřela dveře.

„Račte vstoupit,“ zahalekala. „Paní Vaughnová tu bude hned.“

„Děkuji vám.“ Lavinie vstoupila do spoře osvětlené místnosti a zarazila se, protože tam stálo několik lidí. „Nevěděla jsem, že paní Vaughnová má ještě další hosty.“

Hospodyně se zachechtala, zavřela dveře a nechala Tobiáše s Lavinií v přeplněné místnosti.

Na obou úzkých oknech byly stažené závěsy, takže sem nepronikalo ani to málo světla, které sem ponuré okolí snad propouštělo. Místnost osvětlovaly pouze dvě svíčky ve dvou velkých tepaných svícnech, které stály na klavíru. Bylo zde velmi chladno a ten chlad jako by vyvěral z husté tmy kolem hostů. Lavinie si všimla, že se v krbu netopí.

Ostatní hosté tam stáli nebo seděli v nejrůznějších pozicích.

Na jedné židli seděl muž s elegantně uvázanou kravatou a pohodlně zkříženýma nohama a četl si, ačkoli u sebe neměl svíčku a nemohl na knihu vidět. U klavíru seděla příjemně zaoblená žena v šatech s dlouhými rukávy a lemovaných naškrobenými volánky. Přes šaty měla velkou bílou zástěru. Na hustých šedivých vlasech stažených do velkého uzlu jí seděl krajkový čepeček. Ruce měla

vztažené těsně nad klávesami, jako by právě dohrála jeden kousek a chystala se spustit další.

U studeného krbu seděl muž s nedopitou sklenkou brandy v ruce. Dva pánové vedle něj byli zabraní do šachové partie.

Dlouhou a úzkou místnost halila strašidelná nehybnost.

Žádná hlava se neotočila k nově příchozím. Nikdo se ani nepohnul. Nikdo nepromluvil. Klavír nezačal hrát. Jako by všichni v té místnosti naráz zkameněli.

„Dobré nebe,“ vyjekla Lavinie.

Tobias prošel kolem ní k šachistům nad navěky rozehranou hrou.

„Úžasně,“ prohlásil. „Viděl jsem už řadu voskových figur, ale žádné nebyly takhle věrné.“

Lavinie pomalu přistoupila k figuríně, která si četla v malé knížce. Hlavu měla nachýlenou ve velmi věrohodném úhlu. Skleněné oči se upíraly na tištěná slova. Na čele se rýsovala drobná vráska a žilnaté ruce byly porostlé jemnými chloupky.

„Člověk čeká, že se každou chvíli pohnou nebo promluví,“ zašeptala. „Ty žily jsou dokonce maličko namodralé a podívejte se na ten bledý odstín na tváři té ženy. Je to až děsivé, nemyslíte?“

„Vaše neteř nás přece upozornila, že umělci obvykle používají skutečné oblečení a šperky, aby docílili co nejživotnějšího zpodobnění.“ Tobias přistoupil k ženě v módních šatech, která držela v prstech vějíř. Zdálo se, že se stydlivě usmívá. „Ovšem paní Vaughnová je mistryní své profese.“

Taková umělkyně nemusí spoléhat na triky. Tyhle figury jsou vymodelovány opravdu dokonale.“

Figurína v zástěře a čepečku na židličky u klavíru se vsedě uklonila.

„Děkuji vám, pane,“ pronesla vesele.

Lavinie potlačila výkřik a chvatně ucouvla. Narazila na šviháka, který se na ni škaredil přes monokl. Odskočila stranou, jako by se bála, aby na ni nesáhl, a málem upustila balíček, který si s sebou přinesla.

S trapným pocitem, že se zachovala hloupě, se narovnala, natřásla si pláštěm a přinutila se ke zdvořilému úsměvu.

„Paní Vaughnová, že?“ prohodila úsečně.

„Ano, je to tak.“

„Já se jmenuji Lakeová a tohle je pan March.“

Paní Vaughnová vstala ze stoličky a úsměv jí na tvářích vyhloubil d'olíčky. „Vítejte v mé výstavní síni. Prosím prohlížejte si mé figuríny, jak dlouho vám bude libo.“

Tobias sklonil hlavu v úkloně. „Gratuluji vám, milostivá paní. Je to úžasná sbírka.“

„Váš obdiv mě nesmírně těší, pane.“ Paní Vaughnová pohlédla na Lavinii a v jasných očích jí blýskalo pobavení.

„Ale mám dojem, že paní Lakeová má daleko rezervovanější názor.“

„Ale vůbec ne,“ ujistila ji Lavinie spěšně. „To jen, že dopad vašeho umění je tak... neočekávaný. Ohromující, měla bych říci. Víte, je to jako by ten pokoj byl plný lidí, kteří jsou... no... ach –“

„Lidí, kteří nejsou tak docela živí a přitom nejsou ani mrtví, tak jste to myslela?“

Lavinie řekla chabě. „Vaše dovednost je skutečně imponující.“

„Děkuji vám, paní Lakeová. Vidím nicméně, že patříte k těm, kterým není mezi mými výtvary úplně volno.“

„Ach, ne, opravdu. To jen, že ty figuríny vypadají tak živé.“

Přílehavěji by znělo mrtvé, opravila se v duchu. Nechtěla však kritizovat. Ta žena je přece jen umělkyně a umělci bývají, jak známo, výstřední a náladoví.

Paní Vaughnové se opět na tvářích objevily d'olíčky. Chlácholivě mávla rukou. „Nebojte se, že mě urazíte, paní Lakeová.“

Neuniklo mi, že moje dílo není každému po chuti.“

„Rozhodně je velmi zajímavé,“ ozval se Tobias.

„Přesto na mě neděláte dojem, že jste si přišel objednat rodinný portrét.“

„Jste velice bystrá, paní Vaughnová.“ Tobias si pozorně prohlížel půvabně vymodelované hrdlo ženy s vějířem. „To je zřejmě důvod životnosti vašich figur.“

Paní Vaughnová se opět zachichotala. „Jsem pyšná na to, že dokážu odhalit pravdu skrytou pod povrchem. Máte naprostou pravdu – právě takhle dovednost je klíčem k dokonalému portrétu. Na druhou stranu jen ona sama nestačí. Je zapotřebí také spousta mravenčí práce na detailech. Drobné vrásky v koutku oka. Přesné umístění cév, aby působily dojmem, že v nich proudí krev. Takovéhle věci.“

Tobias přikývl. „Chápu.“

Lavinie si vzpomněla, že drží v ruce jedno takové mimořádně dokonalé voskové dílko, a ztuhla. Co když je náhoda přivedla přímo k vražedkyni? Zachytila Tobiasův pohled.

Nepatrně zavrtěl hlavou.

Zhluboka nabrala dech, aby zaplašila rozčilení. Tobiaš má samozřejmě pravdu. Byla by to opravdu příliš velká náhoda, kdyby si o radu ohledně voskové pohružky přišli rovnou k jejímu autorovi. Na druhou stranu, kolik takových vynikajících umělců může v Londýně být? Emelina napsala paní Vaughnovou bez váhání na první místo v seznamu těch nejlepších.

Paní Vaughnová na ni pohlédla, jako by jí četla myšlenky, a zářivě se na ni usmála.

Lavinie zaplašila tíseň, která ji dusila jako pavučina. Co to s ní propána je? Připustila, aby se jí myšlenky dočista rozutíkaly. Tahle malá veselá žena přece nemůže být vražedkyně.

„Přišli jsme vás požádat o radu právě v tom smyslu, paní Vaughnová,“ oznámila jí.

„Chcete se zeptat na umělecké detaily?“ Paní Vaughnová se rozzářila. „To je moc zajímavé. O ničem si nepovídám raději než o svém umění.“

Lavinie položila balíček na nejbližší stolek. „Buďte tak laskavá a podívejte se na tohle dílko. Byli bychom vám velmi vděční, kdybyste nám mohla něco povědět o umělci, který je vytvořil.“

„Není to podepsané?“ podivila se paní Vaughnová a přistoupila ke stolu. „To je velmi neobvyklé.“

„Myslím, že až ten obrázek uvidíte, pochopíte, proč se umělec nepodepsal,“ prohodil Tobias suše.

Lavinie rozvázala provázek, sejmula látku a odhalila hrozivý výjev.

„Proboha.“ Paní Vaughnová vyndala z kapsy zástěry stříbrné brýle a nasadila si je na nos. Ani na okamžik však neodtrhla pohled od obrázku. „Proboha.“

Na čele se jí objevily ustarané vrásky. Zvedla obrázek, odnesla ho k pianu a položila na horní desku. Lavinie šla za ní. Postavila se jí za záda a pozorovala, jak svíčky ve svícnu vrhají jasné světlo na miniaturní plesový sál a mrtvou ženu v zelených šatech.

„Předpokládám správně, že to není ilustrace k románu nebo divadelní hře?“ ujíšťovala se paní Vaughnová, stále však nespouštějíc z obrázku pohled.

„Předpokládáte správně.“ Tobias se postavil vedle Lavinie.

„Podle našeho soudu to bylo míněno jako pohrůžka.

Rádi bychom našli autora toho obrázku.“

„To jsou mi věci,“ zašeptala paní Vaughnová. „Jak jinak. Naprosto chápu, že se o to snažíte. Z téhle věcičky přímo číší zloba. Velký hněv. A velká zášť. To přišlo vám, paní Lakeová?

Ne, to není možné. Tyhle vlasy jsou světlé a maličko prošedivělé.

Vy jste mnohem mladší a vlasy máte narezlé, že?“

Tobias vrhl na Lavinii záhadný pohled. „Spíš pořádně zrzavé.“

Zaškaredila se na něj. „Osobní narážky si laskavě nechte od cesty, pane.“

„Byl to jen takový postřeh.“

Bylo to daleko víc, odporovala mu Lavinie v duchu. Napadlo ji, že Tobias možná patří k mužům, jimž se zrzavé vlasy protíví, protože věří všem těm nesmyslům o prudké a nevládnutelné povaze, která je s nimi údajně spojena.

Paní Vaughnová vzhledla. „Jak jste k tomu obrázku přišli?“

„Jedné naší známé ho donesli před dveře.“

„Velice zvláštní.“ Paní Vaughnová zaváhala. „Víte, ta věcička je přes všechnu zlověstnost velice elegantně vyvedená.“

„Už jste někdy něco tak kvalitního viděla?“

„Myslíte kromě mých prací? To ne.“ Paní Vaughnová si zamysleně sňala brýle. „Pravidelně navštěvuji galerie a výstavy svých konkurentů a takovou zručnost bych si určitě zapamatovala.“

„Dá se tedy podle vašeho názoru předpokládat, že ten umělec nevystavuje na veřejnosti?“ nadhodil Tobias.

Paní Vaughnová svraštila čelo. „Nic takového bych nepředpokládala, pane. Tak nadaný umělec by jen stěží dokázal své výtvary udržet v tajnosti. Touha předvést vlastní dílo a vidět, jak je oceňováno, je velmi silná.“

„Také by si jinak stěží vydělal na živobytí,“ podotkla Lavinie.

Paní Vaughnová energicky zavrtěla hlavou. „S těmi penězi to není tak jednoznačné, paní Lakeová. Je-li umělec zámožný, nehrají v tom peníze žádnou roli.“

Lavinie pohlédla na nejbližší fascinující voskovou figurínu.

„To chápu.“

„Opravdu dobrých modelářů je v Londýně jako šafránu, víte,“ pokračovala paní Vaughnová. „Skutečné umění totiž ustupuje tvorbě pro zábavu krvelačných školáků a učedníků. Já osobně z toho viním

ty hrůzy, co se odehrávají ve Francii. Paní Tussaudová musela odlít tolik posmrtných masek těch gilotinovaných, že to muselo zanechat nějaký vliv. Publikum začalo prahnout po děsivých a odpuzujících výjevech.“

Jako by z její vlastní tvorby beztak člověku neběhal po zádech mráz, pomyslela si Lavinie. „Velice vám děkujeme za názor na ten obrázek.“ Zvedla jej a zabalila ho zase do látky. „Doufala jsem, že nám poskytnete nějaké vodítko.

Ale jak se zdá, budeme se muset obrátit jiným směrem.“

Z okrouhlého obličejce paní Vaughnové se vytratilo veselí.

„Doufám, že budete opatrní.“

Tobiasovi zajiskřil v očích chladný zájem. „Jak to myslíte, milostivá paní?“

Paní Vaughnová upřeně pozorovala, jak Lavinie zavazuje provázek. „Ten, kdo tenhle obrázek vymodeloval, zcela jistě zamýšlel nahnat strach osobě, které ho poslal.“

Lavinii se vybavila čirá hrůza v očích paní Doveové. „Jeli tomu tak, mohu vás ujistit, že se mu to podařilo.“

Paní Vaughnová sešpulila rty. „Je mi moc líto, že vám nemohu sdělit jméno umělce, který je autorem. Jedno ale vím.

Osobu, kterou hledáte, spaluje touha po pomstě nebo možná po trestu. Podle mé zkušenosti se v takovou nenávist dokáže zvrátit jen jedno.“

Lavinie se zarazila. „A co, paní Vaughnová?“

„Láska.“ Paní Vaughnová se už zase usmívala. Do očí se jí vrátila původní veselá jiskra. „To víte, žádný jiný cit není tak nebezpečný.“

Dneska má kdekdo na lásku náramně vyhraněný názor, pomyslela si Lavinie.

„Nevím, jak vy, pane Marchi,“ prohlásila Lavinie když krátce nato vstoupila do své pracovny, „ale já namouduši velice naléhavě potřebuji nějaký lék na uklidnění nervů.“

Paní Vaughnová a ta její prapodivná sbírka ve mně zanechaly velice tísnivý dojem.“

Tobias pomalu zavřel dveře a vzhlédl k ní. „Projednou s vámi z duše souhlasím, paní Lakeová.“

„Nevěřím, že by to tentokrát spravil horký čaj. Potřebujeme něco silnějšího.“

Přešla přes pokoj, otevřela dubovou skříňku a vytáhla odtud karafu z broušeného skla do poloviny plnou sherry.

„Máme štěstí. Našla jsem lék na náš neduh. Naleju nám a vy se zatím prosím vás postarejte o oheň, pane.“

„Děkuji vám.“ Tobias přistoupil ke krbu a ztuhle se spustil na jedno koleno. Zkřivil přitom obličej.

Lavinie stáhla obočí a zarazila se s karafou ve vzduchu.

„Ublížil jste si, pane?“

„Špatně jsem šlápl.“ Usilovně rozdělával oheň. „Noha se mi velice dobře zahojila, ale v deštivých dnech se mi ta chyba s oblibou připomíná.“

„Jaká chyba?“

„Nedělejte si starosti, paní Lakeová.“ Dokončil svůj úkol, přidržel se krbové římsy a vstal. Když se k ní otočil, výraz jeho obličeje byl zdvořile neproniknutelný. „Nic to není, ujist'uji vás.“

Pochopila, že se nehodlá pouštět do vysvětlování, a řekla si, že do jeho nohy jí beztak nic není. Mimoto přece nemá důvod soucítit zrovna s ním. Přesto nedokázala potlačit jistou obavu.

Bezpochyby si toho povšiml, protože mu okamžitě podrážděně ztvrdl pohled. „Sherry bude dostatečným lékem.“

„Nemusíte se na mě utrhávat, pane.“ Nalila sherry i do druhé sklenky. „Jenom jsem se snažila být zdvořilá.“

„Mezi námi je takový útlocit zhola zbytečný, milostivá paní. Jsme partneři, nezapomněla jste?“

Podala mu sklenku. „Znamená to, že v naší branži není mezi partnery místo pro zdvořilost?“

„Ano.“ Jedním douškem sprovodil ze světa většinu obsahu ve sklence. „Právě jsem to pravidlo vymyslel.“

„Ach tak.“

Upila pořádný doušek sherry. Alkohol jí pozvedl náladu a oživil její energii. Když ten chlap o zdvořilost nestojí, ona mu ji rozhodně vnucovat nebude.

Rázně přešla ke krbu a s úlevným povzdechem klesla na židli. Žár plamenů zvolna zaháněl vlhký chlad, který ji roztřásal od chvíle, co odešla z domu paní Vaughnové.

Tobias se bez vyzvání posadil naproti ní. Několik minut tam seděli mlčky a popíjeli sherry. Pak si Tobias začal třít levou nohu.

Lavinie to dlouho nevydržela.

„Jestli vás ta noha tolik bolí, pane, mohla bych vám ulevit mesmerickou léčbou.“

„Na to zapomeňte,“ odbyl ji. „Nechci vás urazit, paní Lakeová, ale za žádnou cenu vám nedovolím, abyste mě zhypnotizovala.“

Strnula. „Jak si přejete, pane. Nemusíte být hned hrubý.“

Zkřivil rty. „Promiňte, milostivá, ale já na takzvané síly mesmerismu nevěřím. Moji rodiče se zabývali vědou. Souhlasili s výsledky veřejného zkoumání, které uskutečnili Franklin a Lavoisier. Navození léčebného transu silou zraku je holý nesmysl. Demonstrace tohoto druhu se hodí leda k pobavení lehkověrných lidí.“

„Pche. K tomu šetření došlo před víc než třiceti lety a v Paříži, na to nezapomeňte. Na vašem místě bych se tím tolik neoháněla. Určitě neuniklo vaší pozornosti, že zájem veřejnosti o živočišný magnetismus to nijak nezmenšilo.“

„Všiml jsem si toho,“ přisvědčil Tobias. „Vypovídá to dost nelichotivě o inteligenci široké veřejnosti.“

Pomyslela si, že kdyby měla rozum, začala by mluvit o něčem jiném. Nedokázala však odolat. „Tak vaši rodiče se zajímali o vědu?“

„Otec prováděl mimo jiné výzkumy s elektřinou a matka se velice zajímala o chemii.“

„To je opravdu zajímavé. A pokračují v tom i dnes?“

„Oba zahynuli při explozi ve své laboratoři.“

Zajíkla se. „To je hrozné.“

„Z toho, co jsem dokázal pochopit z posledního dopisu, který mi napsali, se zřejmě rozhodli zkombinovat oba vědecké obory. Hodlali provést řadu pokusů s výbušnými chemikáliemi a elektrickými přístroji. Výsledkem byla katastrofa.“

Otrásla se. „Vy jste bohudík vyvázl.“

„Studoval jsem v té době v Oxfordu. Přijel jsem domů až na pohřeb.“

„Vrátil jste se pak na univerzitu?“

„To už nebylo možné.“ Tobias hřál sklenku v dlaních.

„Výbuch zničil celý dům a já jsem neměl dost peněz. Rodiče na ten experiment vynaložili veškeré finanční zdroje.“

„Aha.“ Lavinie si opřela hlavu o opěradlo. „To je velice tragický příběh, pane.“

„Stalo se to už dávno.“ Znovu se napil sherry a spustil ruku se sklenkou. „A co vaši rodiče?“

„Odcestovali do Ameriky, kde měli uskutečnit řadu mesmerických pokusů. Jejich loď cestou ztroskotala. Nikdo se nezachránil.“

Sevřel rty. „To je mi líto.“ Pohlédl na ni. „Tvrdíte, že jste jim asistovala. Jak to že jste nebyla s nimi?“

„Měla jsem krátce po svatbě. Pán, který mé rodiče do Ameriky pozval, neměl chuť platit cestu dalším dvěma lidem.“

A John o to ani příliš nestál. Byl básník, víte? Byl přesvědčený, že by Amerika byla na překážku jeho metafyzickým kontemplacím.“

Tobias přikývl. „V tom měl bezpochyby pravdu. Kdy zemřel?“

„Osmnáct měsíců po naší svatbě. Sklátila ho horečka.“

„Upřímnou soustrast.“

„Děkuji vám.“

Za téměř deset let od jeho smrti nabyly sladké a něžné vzpomínky na něj útržkovitou podobu vybledlého snu, napadlo ji.

„Promiňte, že se na to ptám,“ ozval se Tobias, „ale publikoval váš manžel něco ze své tvorby?“

Povzdychla si. „Ne. Jeho básně ale byly skvělé.“

„Ovšem.“

„Bohužel nedošly ocenění, jak se často stává u skutečného básnického génia.“

„Slyšel jsem, že je to běžné.“ Odmlčel se. „Smím se zeptat, jak jste se živil? Měl váš manžel nějaký jiný příjem?“

„Dokud trvalo naše manželství, vydělávala jsem na živobytí mesmerickým léčením. Po Johnově smrti jsem v tom ještě několik let pokračovala.“

„Proč jste toho nechala?“

Lavinie upila sherry a odložila sklenku. „V jedné vesničce na severu došlo k neblahé nehodě.“

„K jaké nehodě?“

„Nechci se o tom bavit. Podstatné je, že jsem se rozhodla pro jiné povolání.“

„Chápu. A kdy k vám přišla Emelina?“

„Před šesti lety. Její rodiče zahynuli, když se s nimi převrátil kočár.“ Lavinie usoudila, že je nejvyšší čas přejít na jiné téma. „Emelina mě upozornila, že až uvidíme díla paní Vaughnové, pochopíme, proč má tak málo zakázek. Teď chápu, jak to myslela.“

„To rozhodně.“

„Je to možná tím, že tohle umění odráží život až příliš pravdivě. Její figuríny mi připadaly...“ Zaváhala a snažila se najít pravé slovo. „Znepokojivé.“

„V tom je možná pravá podstata vosku.“ Tobias se zamyšleně zadíval na zbytek sherry ve své sklence. „Není to materiál svou prapodstatou studený jako kámen nebo hlína.“

A přitom se nehodí pro dvojrozměrné zobrazení jako malba. Nic se tolik nepodobá lidskému tělu jako dokonale vymodelovaný a správně nabarvený vosk.“

„Všiml jste si, že figuríny paní Vaughnové měly dokonce pravé chloupky na rukou, obočí a řasy?“

„Ano.“

„Její dílo je neobyčejné, ale nechtěla bych, aby mi tady některá ta figurína vysedávala.“ Lavinie se otřásla. „Je to něco docela jiného než mít dědečkův obraz nad krbem. Neumím si představit, že by mi v pracovně seděla jeho trojrozměrná studie.“

„To máte pravdu.“ Tobias se zamyšleně díval do ohně.

Znovu se odmlčeli.

Po chvíli Lavinie vstala a došla do příborníku pro karafu.

Znovu naplnila obě sklenky a posadila se. Tentokrát nechala karafu stát na stolku vedle sebe.

Uvažovala, jaké to je mít Tobiase ve své pracovně. Nemají vůbec nic společného, říkala si. Pokud člověk nepočítá zavražděného vyděrače, ztracený deník a dočasné obchodní ujednání.

Uvědomila si, že nelze nebrat tyhle okolnosti v úvahu.

Po nějaké době si Tobias natáhl levou nohu, nejspíš aby se mu pohodlněji sedělo.

„Navrhuji, abychom se vrátili k našemu problému,“ řekl.

„Přemýšlel jsem o tom, jak bychom měli postupovat. Překvapilo mě, že nám paní Vaughnová byla tak málo platná.

A ty žvásty o lásce změněné v zášť neměly hlavu ani patu.“

„To se teprve uvidí.“

„Každopádně nám neposkytla žádné vodítko. Nejsem si vůbec jistý, že nás debaty s majiteli muzeí voskových figur někam dovedou.“

„Máte lepší nápad?“ uhodila na něj zostra.

Zaváhal. „Dal jsem vědět svým informátorům, že dobře zaplatím za každou informaci o deníku. Ale až do téhle chvíle se mi nikdo neozval, to musím přiznat.“

„Takže řečeno jinými slovy, lepší nápad na další postup nemáte.“

Zabubnoval prsty o opěradlo a pak zprudka vstal. „Ne,“ dal jí za pravdu, „lepší nápad nemám.“

Ostražitě ho pozorovala. „Tak to bychom asi měli zajít za majiteli dalších muzeí.“

„Asi ano.“ Uchopil okraj římsy, díval se ni a tvářil se přitom záhadně. „Ale možná bude lepší, když to udělám sám.“

„Cože?“ Třískla sklenkou sherry o stůl a vyskočila na nohy. „Pust'te z hlavy nápad, že mě z toho vynecháte, pane.

O tom se vůbec nebudu bavit.“

„Podívejte, Lavinie, celá tahle věc je z hodiny na hodinu zamotanější a nebezpečnější. V téhle chvíli je jasné, že rychle to vyřešené nebude. Nezamlouvá se mi pomyslení, že se do toho zapletete ještě víc.“

„Já už do toho zapletená jsem, pane. Nejenže jsem od klientky dostala zakázku, abych tu věc vyšetřila, ale navíc jsem byla sama jednou z obětí toho vyděrače Felixe, pokud jste zapomněl.“

„Nadále s vámi budu všechno probírat a o všem vás budu informovat.“

„To je lež. Já moc dobře vím, oč vám jde.“ Opřela si ruce o boky. „Chcete mi ukrást klientku, vidíte?“

„Krucinál, Lavinie, já na vaši klientku kašlu. Snažím se zajistit vaši vlastní bezpečnost.“

„Já se o sebe umím docela dobře postarat sama, pane Marchi. Náhodou si úspěšně vedu už několik let. Vy se mě snažíte připravit o klientku a já si to nenechám líbit.“

Pustil římsu a jemně ji vzal za bradu. „Vy jste vážně ta nejpaličatější a nejhůř zvládnutelná ženská, jakou jsem kdy potkal.“

„Od vás, pane, to musím brát jako kompliment.“

Žár jeho prstů jako by ji přimrazil na místě, jako by byla v mesmerickém transu. Zmocnilo se jí vzrušení tak prudké, až skoro bolelo. Pocítila závrať.

Je moc blízko, říkala si v duchu. Měla bych od něj odstoupit, aby mezi námi byla větší vzdálenost. Kupodivu však k tomu neměla dost sil.

„Ještě na něco jsem se vás chtěl zeptat,“ řekl tiše.

„Jestli myslíte, že ze mě vymámíte klientku, náramně se pletete.“

„Moje otázka se Joan Doveové netýká.“ Stále ji držel za bradu.

„Rád bych věděl, jestli mnou skutečně opovrhujete za to, co se přihodilo v Itálii.“

Spadla by jí brada, kdyby ji za ni nedržel. „Jak prosím, pane?“

„Slyšela jste mě.“

„Nechápu, oč vám jde,“ zamumlala.

„Tak to jsme dva.“ Zvedl druhou ruku a uvěznil její obličej ve svých dlaních. „Opovrhujete mnou kvůli tomu, co se stalo v Římě?“

„Rozhodně jste si mohl počínat méně urážlivě.“

„Nebyl čas. Vysvětlil jsem vám, že se mi dostalo varování, že Carlisle udeří právě té noci.“

„Výmluvy, pane, samé výmluvy.“

„A opovrhujete mnou kvůli nim?“

Rozhodila ruce. „Ne, neopovrhují vámi. Myslím si sice, že jste to mohl provést civilizovaněji, ale už jsem si stačila všimnout, že slušné chování není vaší silnou stránkou.“

Přejel jí palcem po spodním rtu. „Povězte mi znovu, že mnou neopovrhujete.“

„Ale no tak dobře, neopovrhuju. Jak je vidět, ta noc v Římě vám nedopřeje klidu.“

„Jak to myslíte?“

Točila se jí hlava. Příliš mnoho sherry na prázdný žaludek, usoudila. Olízla si rty.

„Uvědomuji si, že jste pomateným uvažováním dospěl k závěru, že jsme s Emelinou v nebezpečí. Vzala jsem váš tehdejší duševní stav v úvahu.“

„A jaký je stav mé mysli teď?“

„Já vám nerozumím.“

„Dnes odpoledne jsem zřejmě stejně pomatený jako tenkrát v Itálii.“ Nahnul se blíž. „Ale z úplně jiného důvodu.“

Přitiskl svá ústa na její.

Měla jsem ucouvnout, peskovala se v duchu. Ale teď už je na všechno pozdě.

Silnými dlaněmi jí sevřel obličej. V Lavinii při tom polibku všechno vybuchovalo. Líbal ji stále vášnivěji a s ní začaly cloumat prudké pocity. Stěží se udržela na nohou. Připadala si jako vosková figura v blízkosti ohně. Così v jejím nitru se chystalo roztát. Musela se ho chytit za ramena, aby udržela rovnováhu.

Jakmile ucítil, že se ho drží, zasténal a pevně ji objal.

Přitiskl ji k sobě tak silně, až jí drtil ňadra o svou hrud’.

„Bůh mi pomoz. Nevím proč, ale toužil jsem po tom už od Itálie,“ šeptal jí do úst.

Pomyslela si, že to nejsou zrovna poetická slova. Přesto ji kupodivu přímo nesnesitelně vzrušila. Užasla nad intenzitou pocitů, které ji zaplavily.

„To je šílenství.“ Kdyby se ho nedržela jako klíště, upadla by. „Holé šílenství.“

„Ano.“ Zabořil jí prsty do vlasů, zaklonil jí hlavu a líbal ji na ucho. „Shodli jsme se ale na tom, že jsem zjevně pomatený.“

Zalapala po dechu, když ji začal líbat na krk. „Ne, ne, za to může sherry.“

„Ba ne.“ Vsunul jí koleno mezi stehna.

„Nic jiného za to nemůže.“ Chvěla se ve vlnách dravé touhy, která z něj sálala. „Bezpochyby toho budeme oba dva litovat, jen co se účinky vína vypaří.“

„Sherry za to nemůže,“ opakoval.

„Ale ano. Co jiného – au“ Cukla sebou, když jí v zubech stiskl sice opatrně, ale přece jen odhodlaně lalůček ucha. „Dobré nebe, pane. Co to děláte?“

„Sherry za to nemůže, krucinál.“

Stěží popadala dech. „Nenapadá mě žádný jiný důvod pro tak divné chování. Vždyť se nemáme ani trochu rádi.“

Zprudka zvedl hlavu. Podráždění se v něm svářilo s dalším, daleko ohnivějším citem.

„Musíte se hádat kvůli všemu, Lavinie?“

Konečně se jí podařilo od něj couvnout, což, jak věděla, měla udělat už dávno. Ze všech sil se snažila popadnout dech. Na šíji ji šimraly uvolněné pramínky vlasů a fiší měla nakřivo.

„Připadá mi, že my dva nedokážeme ani tuhle věc provést slušně a civilizovaně,“ prohodila.

„Tuhle věc? Takhle říkáte tomu, co se mezi námi odehrálo?“

„No a?“ Zastrčila si do účesu vlásničku. „Jak byste to nazval vy?“

„Bývá zvykem říkat tomu vášeň.“

Vášeň. To slovo ji znovu připravilo o dech.

A pak se jí rozsvítilo.

„Tak vášeň?“ Zuřivě se zaškaredila. „Vášeň? Chtěl jste mě svést a přimět mě tak, abych vám postoupila svou klientku?“

Tak o tohle vám šlo?“

Na pracovnu padlo strašlivé ticho.

Chvilí měla pocit, že jí nehodlá odpovědět. Díval se na ni neproniknutelným pohledem a ona měla pocit, že to trvá celou věčnost.

Konečně se pohnul. Přistoupil ke dveřím a otevřel je. Na prahu zaváhal.

„Věřte mi, Lavinie,“ řekl, „ani jednou mě nenapadlo, abych se vás pokusil ovlivnit pomocí vášně a svádění. Jak je vidět, patříte k ženám, u kterých je na prvním místě vždycky obchod.“

Vyšel z pokoje a až příliš tiše za sebou zavřel.

Naslouchala jeho krokům na dřevěné podlaze chodby.

Nedokázala se pohnout, dokud nebyl venku z domu. Když za ním vchodové dveře zapadly, měla pocit, jako by se probudila z mesmerického transu.

Přistoupila k oknu a dlouho se dívala do deštěm zmáčené zahrady.

V jedné věci má Tobias pravdu, pomyslela si posléze.

Sherry je v tom nevinně.

Ten polibek byl omyl, říkal si, když stoupal po schodech ke svému klubu. Co jen ho to k čertu napadlo?

Cukl sebou. Potíž byla v tom, že neuvažoval jasně. Že připustil, aby hněv, rozčarování a touha převážily nad zdravým rozumem.

Podal vrátnému klobouk a rukavice a zamířil do hlavní místnosti.

V křesle u okna podřimoval Neville. V ruce držel sklenku klaretu a vedle sebe měl láhev. Tobias se při pohledu na něj zarazil a zauvažoval, jestli by se nestihl vytratit na ulici.

Neville byl poslední člověk, se kterým dnes toužil mluvit.

Neměl pro něj žádnou dobrou zprávu a ty špatné Neville z duše nenáviděl.

V té chvíli však Neville zvedl hlavu, jako by do něj někdo strčil, a chystal se napít. Když uviděl Tobiase, zachmuřeně stáhl tmavé obočí.

„Tady jste, Marchi. Říkal jsem si, kdy se ukážete. Chci s vámi mluvit.“

Tobias neochotně změnil směr a přitáhl si protější křeslo.

„Není pro vás trochu časně, pane?“ prohodil. „Přišel jste se schovat před deštěm?“

Neville zkřivil ústa. „Přišel jsem se posilnit.“ Vrhł významný pohled na svou sklenku. „Dnes večer mám před sebou po čertech nepříjemný úkol.“

„Oč jde?“

„Rozhodl jsem se skoncovat se Sally.“ Neville se napil klaretu. „Začíná být moc náročná. Tak to dřív nebo později dopadne se všemi, nemám pravdu?“

Tobiasovi chvíli trvalo, než se dovtípil. Pak se mu vybavily Nevilleovy občasné narážky na současnou milenku.

„Ach, ano, Sally.“ Zadíval se oknem do deštěm zalité ulice.

„Z toho, co jste mi o ní řekl, bych soudil, že by to spravilo pár tretek.“

Neville si znechuceně odfrkl. „Bude potřeba pár velice drahých a pěkných tretek, aby si da la říct a skoncovala to bez povyku. Je neuvěřitelně chamtivá.“

Zvědavost přiměla Tobiase odtrhnout pohled od okna.

Pozorně se zadíval Nevilleovi do obličeje. „Proč chcete ten vztah skončit? Myslel jsem, že je vám s ní dobře.“

„Ale jo, je to docela kouzelná dívenka.“ Neville na něj nápadně zamrkal. „Energická a náramně tvůrčí, jestli mi rozumíte.“

„Mám dojem, že jste se o těch vlastnostech už několikrát zmínil.“

„Jenomže všechna ta energie a vynalézavost si bohužel od muže vybírá svou daň.“ Neville ztěžka vzdychl. „Nerad to přiznávám, ale nejsem tak mladý, jako jsem býval. Navíc chce čím dál víc šperků.“

Minulý měsíc jsem jí dal pár náušnic a ona měla tu drzost ohrožovat nos, že prý jsou v nich moc malé kameny.“

Sally je profesionálka, pomyslel si Tobias. Bezpochyby uhodla, že se jí Neville chce zbavit, a snaží se z něj vymámit co nejvíc, než bude všemu konec.

Tobias se nevesele usmál. „Žena jako Sally musí myslet na stará kolena. Dámy z polosvěta nejsou pod penzí.“

„Může se přece vrátit do toho nevěstince, kde jsem ji našel.“

Neville zaváhal a pak zúžil pohled. „Co kdybyste mě u ní nahradil? Po dnešku si bude hledat nového dobrodince a já se za její šikovnost v posteli můžu stoprocentně zaručit.“

Nemám zájem převzít milenkou jiného muže, i kdyby její energie a tvořivost byly nevímjak skvělé, pomyslel si Tobias.

Pochyboval ostatně, že Sally zůstane dlouho sama.

Podle toho, co o ní Neville v minulých týdnech utrousil, to bylo chytré děvče.

„Z toho, co jste mi o ní řekl, si ji nemohu dovolit,“ odušil proto suše.

„Je to prvotřídní zboží a nijak přehnaně drahá.“ Seville se napil vína a odložil sklenku. „Omlouvám se, Marchi.“

Nechtěl jsem vás nudit. Moc mě zajímá, jaký pokrok jste mezitím udělal. Máte nějaké zprávy o tom ztraceném deníku?“

Tobias obezřetně volil slova. Vzpomněl si, že klientům obvykle lahodilo, když jim případ předeštel v loveckých a rybářských metaforách.

„Můžu vám říci tolik, že jsem zachytil pach a ten je stále silnější.“

Nevilleovi horečně blýsklo v očích. „Co tím myslíte? Co jste zjistil?“

„V téhle chvíli bych raději nebyl příliš konkrétní. Ale mohu vás ujistit, že jsem nahodil pár prutů a už mi za ně škubou. Dejte mi ještě pár dní a vytáhnou z vody parádní úlovek.“

„U všech čertů, člověče, proč to tak dlouho trvá? Musíme ten deník dostat co nejdřív.“

Chvilé pro vypočtený risk, řekl si Tobias.

„Nejste-li s mými službami spokojen, pane, nebudu vám mít za zlé, když si najdete někoho jiného.“

Neville bezradně sevřel rty. „Nemám nikoho jiného, komu bych mohl věřit, že to zvládne zcela diskrétně. To víte stejně dobře jako já.“

Tobias vydechl úlevou. Ani se neuvědomil, že zadržuje dech. „Uklidněte se, pane. Brzy pro vás budu mít dobré zprávy.“

„Doufám, že se nepletete.“ Neville odložil prázdnou sklenku a vstal. „Bohužel musím běžet. Musím se ještě zastavit u klenotníka.“

„Dárek na rozloučenou pro Sally?“

„Přesně tak. Hezoučkový náhrdelník, i když se nerad chlubím.“

Přišel mě na pěknou sumičku, ale za potěšení se musí platit, nemám pravdu? Slíbil jsem klenotníkovi, že ho dnes odpoledne vyzvednu a zaplatím mu. Nerad bych se pozdním příchodem vystavil zbytečnému riziku.“

„Jakému riziku?“

Neville si znovu odfrkl. „Barton mi vyprávěl, že pro svou milenku objednal v tom samém krámku safírovou brož. Nezaplatil za ni včas a ten klenotník brož poslal do jeho městského domu, takže ji místo té sladké kočičky dostala lady Bartonová.“

Tobias potlačil úsměv. „Určitě to bylo nedorozumění.“

„Tak to tvrdil ten klenotník.“ Neville se otřásl. „Ale netroufám si riskovat. Přeji vám hezký den, Marchi. Dejte mi vědět, jakmile se něco dovíte o deníku. Ozvěte se kdykoli, třeba i v noci.“

„Rozumím.“

Neville mu pokývl na pozdrav a zamířil k východu.

Tobias chvíli jen tak seděl a pozoroval kočáry na mokré ulici. Melancholické přitímí jako by zvenčí pronikalo až sem a ovíjelo ho svou šedivou mlhou.

Bylo by příjemné vědět, že by milenka mohla vyléčit nutkavý neklid, který se ho zmocnil, kdykoli mu přišla na mysl Lavinie Lakeová. Věděl však, že tak tomu není. Ten dnešní polibek potvrdil jeho nejhorší obavy. Pohodlná postel a svolná dívka, jejíž vášeň byla zaplácena, by jeho bolestné touze neulevila.

Po chvíli vstal a odešel do jídelny. Cestou si vzal noviny, které ležely na stolku.

Crackenburne seděl na svém obvyklém místě u krbu.

Nevzhlédl od svých Times. „Všiml jsem si, že vedle je na číhané Neville. Vyslídil vás, co?“

„Ano.“ Tobias se posadil naproti němu. „Buďte tak laskav a nepoužívejte tu mysliveckou hantýrku. Až příliš mi připomíná rozhovor s Nevillem.“

„Ale? Měl jste pro něj nějakou novinku?“

„Řekněme, že se mi ho podařilo přesvědčit, že všechno jde jako po másle.“

„A jde?“

„Ne. Ale neviděl jsem důvod, proč mu to říkat.“

„Hm.“ Crackenburne zašustil novinami. „A Neville se s tím údajným pokrokem spokojil?“

„To si nemyslím. Ale naštěstí pro mne má jiné starosti.“

Dnes večer chce dát kvinde své milence. Má kvůli tomu namířeno ke klenotníkovi, aby ji měl čím utěšit ze zármutku nad rozchodem.“

„Vida.“ Crackenburne pomalu spustil noviny. V očích měl hloubavý pohled. „Doufejme, že ji nepotká stejný osud jako tu předešlou.“

Tobias se zarazil. „O čem to mluvíte?“

„Před několika měsíci poslal Neville k vodě jinou holčinu pochybné pověsti. Vydržoval si ji někde na Curzon Street skoro rok, než se jí nabažil.“

„No a? Není nijak neobvyklé, že si muž Nevilleova postavení a společenského statutu vydržuje milenkou. Spíš by bylo divné, kdyby to nedělal.“

„To je pravda, ale je trochu zvláštní, když jedna z nich skočí do řeky jen pár dní po tom, co s ní skoncoval.“

„Sebevražda?“

„Tak se to povídá. Asi jí to zlomilo srdce.“

Tobias pomalu složil nepřečtené noviny a odložil je na opěradlo. „Tomu se dá těžko uvěřit. Neville mi mnohokrát vyprávěl, že si milenky vybírá v nevěstincích. Aby to byly profesionálky.“

„Tak tak.“

„Tyhle ženy nebývají zrovna sentimentální. Pochybuji, že by byly tak pošetilé a beznadějně se zamilovávaly do mužů, kteří si je vydržují.“

„Přikláním se k vašemu názoru.“ Crackenburne se vrátil k novinám. „Přesto se tenkrát hodně mluvilo o tom, že si vzala život kvůli němu.“

Nazítří odpoledne dorazil Tobias do Claremont Lane krátce před druhou hodinou. Jakmile drožka zastavila, vstal a chystal se vystoupit. Na okamžik se křečovitě zachytil okraje dvířek, protože mu v levém stehně vystřelila bolest.

Zhluboka se nadechl a počkal, až bolest pomalu opadne.

Narovnal se a sestoupil na dláždění.

„Máme štěstí.“ Z kočáru za Tobiasem ladně vyskočil Anthony.
„Přestalo pršet.“

Tobias vzhlédl k olověnému nebi. „Ne nadlouho.“

„Nezapomněl jsem ti povědět, který tvůj povahový rys obdivuju nejvíc, optimistický bratře? Namouduši, kam ty přijdeš, hned začne svítit sluníčko.“

Tobias to neuznal za hodné odpovědi. Popravdě měl bídnou náladu a moc dobře to věděl. Důvodem však nebyla tupá bolest v noze, ale nedočkavost, kterou nedokázal potlačit.

Probudil se s podivným a velice zneklidňujícím pocitem.

Muž jeho věku a zkušeností by měl lépe ovládat své city, pokáral se v duchu. Ta jeho nedočkavost, aby už uviděl Lavinii, se hodí spíš pro chlapce jako Anthony.

Jeho tíseň se však změnila v úžas a vzápětí ve vyložené podráždění, když si všiml, že před domkem stojí další najatý kočár.

„K čertu. Dopoledne jsem jí vzkázal, že se dostavím ve dvě.“

„Možná že si paní Lakeová nerada nechává rozkazovat a nechce skákat, jak ty pískáš,“ vysvětlil Anthony až příliš ochotně.

„Návštěvy v muzeích voskových figur byl její nápad.“

Tobias zamířil ke schodišti. „Jestli si myslí, že ji nechám jít samotnou, tak to se plete.“

Dveře domu číslo sedm se rozletěly, právě když Tobiáš s Anthonym došli ke spodnímu schodu.

Ze dveří vycouvala pozpátku Lavinie v obvyklém vlněném plášti hnědé barvy a s kotníčkovými střevíci na nohou. Zůstala stát zády do ulice a mluvila na někoho uvnitř.

„Buď opatrná, Emelino, tyhle jsou nejlepší ze všech.“

Neotočila se a dál couvala ze dveří. Tobias si všiml, že v náručí drží objemný balík zabalený v látce.

Za okamžik se z chodby vynořila Emelina. Zářivě lesklé tmavé vlasy jí zakrýval bleděmodrý klobouk a rámoval její půvabnou tvářičku. Také zápolila s tím dlouhým předmětem přikrytým látkou.

„Je strašně těžký,“ postěžovala si a podívala se, kam šlape.

„Snad bychom měly prodat něco jiného.“

Anthony se hlasitě nadechl. Tobias cítil, že bratr strnul.

Lavinie, která neměla tušení o přítomnosti obou mužů na schodech, dál táhla balík pozpátku ke schodům.

„Nic jiného nám tolik nevynese,“ namítla. „Tredlow se zmínil, že zná sběratele, který je ochotný dát za Apollóna v bezvadném stavu slušnou sumu.“

„Pořád říkám, že kvůli šatům bys tu sochu prodávat neměla.“

„Na ty šaty se musíš dívat jako na investici, Emelino.“

Už jsem ti to vysvětlovala stokrát. Když půjdeš do divadla v obnošených a nemoderních šatech, žádný vhodný mladík si tě nevšimne.“

„A já jsem ti už aspoň stokrát odpověděla, že nestojím o muže, který nevidí, jaká osoba se skrývá pod šaty.“

„Hloupost. Moc dobře víš, že by ti zničilo pověst, kdybys dovolila, aby nějaký muž viděl, jaká osoba se skrývá pod tvými šaty, dokud nebudeš řádně pod čepcem.“

Emelina se rozesmála.

„Připomíná mi zurčivý potůček pod sluncem prozářenou oblohou,“ šeptal Anthony.

Tobias si povzdychl. Mohl vzít jed na to, že se to netýkalo Lavinie.

Přihlížel, jak obě ženy postupují po schodech. Tělesný rozdíl mezi tetou a neteří nemohl být výraznější. Emelina byla vysoká, půvabná a elegantně stavěná. Lavinie byla o hodně menší ve všech směrech. Vzpomněl si, jak ji bez námahy udržel nad zemí.

„Kampak máte namířeno?“ zeptal se nahlas.

Lavinie polekaně vykřikla a bleskurychle se otočila. Balík ve tvaru mumie se nebezpečně zakymácel. Anthony se hrdinsky vrhl vpřed a zachytil sochu, aby se neroztříštila o schody.

Lavinie vzhledla k Tobiasovi. „Tak to vidíte, co jsem málem kvůli vám udělala! Kdybych tu sochu upustila, byla by to jen a jen vaše vina.“

„Jako obyčejně,“ přisvědčil zdvořile.

„Pane Marchi.“ Emelina se na něj vřele usmívala. „Moc ráda vás vidím.“

„Je mi potěšením, slečno Emelino. Dovolte, abych vám představil svého švagra, Anthonyho Sinclaire. Anthony, tohle je slečna Emelina a její teta paní Lakeová. Myslím, že jsem ti o nich vyprávěl.“

„Velice mě těší.“ Anthony se dokázal uklonit a neupustit přitom sochu. „Dovolte, slečno Emelino.“ Zvedl sochu a ulevil jí od její váhy.

„Jste tak obratný, pane,“ pochválila ho Emelina se zářivým úsměvem. „Namouduši, ten Apollón mohl dopadnout zle, nebýt vašeho zásahu.“

„Dámě pomohu vždy s radostí,“ ujistil ji Anthony.

Vzhlížel k Emelině, jako by stála na podstavci a ze zad jí vyrůstala křídla.

Lavinie se na Tobiasa osopila. „Chybělo málo a zavinil jste katastrofu, pane. Co si to dovolujete, takhle se mi plížit za zády?“

„Neplížil jsem se. Dostavil jsem se přesně včas. Poslal jsem vám dnes dopoledne vzkaz. Předpokládám, že vám došel.“

„Ale ano, váš královský rozkaz mi doručili, pane Marchi. Ale jelikož jste se nezajímal, jestli mi bude zmíněný čas vyhovovat, nenamáhala jsem se vás upozornit, že mi nebude vyhovovat ani trochu.“

Výhrůžně se nad ní tyčil. „Pokud si vzpomínám, milostivá, byla jste to vy, kdo trval na tom, že musíme muzea obejít společně.“

„No to ano, ale objevilo se něco naléhavějšího.“

Nahnul se k ní. „Co může být naléhavější než naše pátrání?“

Nedala se. „V sázce je budoucnost mé neteře, pane Marchi.“

Emelina udělala obličej. „To je trochu přehnané.“

Anthony na ni ustaraně pohlédl. „Stalo se něco, slečno Emelino? Mohu vám nějak pomoci?“

„O tom pochybuji, pane Sinclaire.“ Nakrčila nos a v očích jí pobaveně zajiskřilo. „Musíme obětovat Apollóna.“

„Proč?“

„Kvůli penězům přece.“ Zachichotala se. „Problém je v tom, že mě lady Worthamová pozvala na zítřejší večer do divadla. Teta Lavinie v tom vidí příležitost předvést mě případným nápadníkům, kteří nemají ani tušení, chudácci, že si je vybrala.“

„Chápu.“ Anthonymu ztemněl obličej.

„Lavinie trvá na tom, že nákladné módní šaty jsou nezbytností, v níž se teprve moje přednosti náležitě uplatní.

Usoudila, že musí obětovat Apollóna, aby si mohla opatřit dost peněz.“

„Odpusťte, slečno Emelino,“ spustil Anthony galantně, „ale muž, který by si nevšiml, že vaše jedinečné půvaby mohou šaty jedinečně zastínit, by byl naprostý idiot.“

Chvíli bylo ticho. Všechny pohledy se upřely na Anthonyho, který do temna zrudl.

„Myslel jsem to tak, že jste okouzlující v šatech i bez nich,“ vykoktal.

Všichni mlčeli.

Anthony se zatvářil přímo otřeseně. „Vy byste totiž byla překrásná i v zástěře, slečno Emelino.“

„Děkuji vám,“ odvětila a v očích jí hrálo.

Na Anthonyem bylo vidět, že by se nejraději propadl do země.

Tobias se nad ním slitoval. „Takže pokud už nemáš k půvabům slečny Emeliny co dodat, mohli bychom se vrátit k tomu, jak stihnout za jedno odpoledne několik různorodých činností. Navrhují, aby slečna Emelina s Laviníí uskutečnily svůj záměr obětovat Apollóna, zatímco já s Anthonyem obstaráme rozhovory v muzeích voskových figur.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Anthony.

„Tak moment.“ Lavinie zastoupila Tobiasovi cestu a v očích jí sedělo podezření. „Neřekla jsem, že se těch rozhovorů nechci zúčastnit.“

Tobias se usmál. „Promiňte, paní Lakeová, ale nabyl jsem dojmu, že dnes máte na práci něco důležitějšího.“

„Nevidím důvod, proč bychom neměli zvládnout obojí,“ namítla přívětivě. „Emelina má s Priscillou Worthamovou namířeno na přednášku o egyptských starožitnostech. Doprovodím ji do Institutu a odtamtud zajedu s Apollónem k panu Tredlowovi. Až to bude vyřízeno, můžeme se společně vypravit do těch muzeí. A až s nimi budeme hotovi, vyzvednu Emelinu v Institutu.“

Anthonymu nadšeně zaplálo v očích. „S nesmírným potěšením vás a vaši přítelkyni doprovodím na přednášku, slečno Emelino. O egyptské starožitnosti se také velice zajímám.“

„Opravdu, pane?“ Emelina se snesla ze schodů a zamířila ke kočáru. „Nečetl jste náhodou nejnovější článek pana Mayhewa?“

„Ale ovšem.“ Anthony se k ní připojil. „Podle mého soudu několikrát uhodil hřebíček na hlavičku, ale nevěřím, že správně vystihl význam výjevů na stěnách těch chrámů, které zkoumal.“

„Souhlasím s vámi.“ Emelina ustoupila o krok stranou, aby mu nepřekážela, když ukládal Apollóna do kočáru. „Je mi také jasné, že klíčem jsou hieroglyfy. Dokud je někdo pořádně nepřeloží, nikdy význam těch obrázků správně nepochopíme.“

Anthony se nahnul do kočáru a narovnal sochu na podlaze. „Naše jediná naděje je správné rozluštění Rosettské desky.“

Jeho hlas zněl trochu zdušeně. „Doslechl jsem se, že pan Young udělal v tom směru jisté pokroky.“

Lavinie upřeně sledovala, jak se ti dva dohadují o egyptských starožitnostech, a na čele se jí udělala kolmá vráska.

„Hmmm,“ udělala.

„Za Anthonyho charakter se vám mohu zaručit,“ poznamenal Tobias potichu. „Ujišťuji vás, že vaše neteř je s ním v bezpečí.“

Odkašlala si. „Asi se u něj nerýsuje šance na dědictví, vidíte? Nějaké zastrčené panství daleko v Yorkshiru, nic takového?“

„Dokonce ani chatrč v Dorsetu,“ ujistil ji Tobias s pochmurným pobavením. „Anthonyho finance jsou ve stejném stavu jako moje.“

„A to znamená v jakém?“ otázala se velmi ohleduplně.

„Prekérním. Stejně jako vy, milostivá paní, jsem závislý na tom, kolik klientů se mi podaří přilákat. Anthony mi příležitostně pomáhá.“

„Chápu.“

„Takže budeme moci pokračovat v tom, co plánujeme, nebo ze mě budete po zbytek odpoledne tahat rozumy o mé finanční situaci?“

Nespouštěla oči z Emeliny, která dál živě rozprávěla s Anthonym. Chvilí se domníval, že jeho otázku neslyšela.

Potom však zjevně zahnila úvahy, do nichž se ponořila.

Když se k němu otočila, v očích jí opět plálo důvěrně známé ocelové odhodlání.

„Hovorem o vaší finanční situaci už nechci promarnit ani vteřinu, pane. Nic mi do ní není. Mám se svou vlastní starostí až nad hlavu.“

„To je moc krásný Apollón, paní Lakeová.“ Edmund Tredlow popleskal vystouplý kamenný sval na dokonale vymodelovaném

stehně. „Opravdu velice krásný. Mohu vám za něj dát zrovna tolik, kolik jsem získal za tu Venuši, kterou jste mi přinesla minulý měsíc.“

„Tenhle Apollón má daleko větší cenu než ta Venuše, pane Tredlowe.“ Lavinie obešla nahou sochu a postavila se z druhé strany. „To je známo nám oběma. Je pravý a ve vynikajícím stavu.“

Tredlow několikrát trhl hlavou. V očích za čočkami brýlí mu chytře blýskalo. Lavinie věděla, že se královsky baví, ačkoli o sobě to říci nemohla. Na té transakci jí záleželo příliš.

Tredlow byl shrbený a věčně pomačkaný človíček neurčitěho věku, který si potrpěl na staromódní kalhoty pod kolena a naškrobené vázanky. Připomínal sochy ve svém obchodě.

Kolem plešatějšího temene mu divoce trčely šedivé vlasy. Jeho licousy připomínaly nestříhaný živý plot.

„Abychom si rozuměli, má drahá.“ Tredlow pohladil Apollóna po hýždích. „Ta socha je skutečně ve vynikajícím stavu. Jenomže v poslední době není o Apollóny zrovna přemrštěný zájem. Nebude snadné najít zájemce a je možné, že tady zůstane i několik měsíců, než ho prodám.“

Lavinie zaskřípala zuby, ale navenek se dál chladně usmívala.

Tredlow si zjevně smlouvání vychutnával. Pro něj to byla kromě výhodného obchodu i hra. Jenže pro ni byl ten napjatý tanec, který se uskutečňoval při každém prodeji, podmalován zoufalým odhodláním, které musela za každou cenu skrýt.

Tobias její vyjednávání sledoval z opačného konce zaprášeného obchodu. Nedbale se opíral o mramorový podstavec a tvářil se znuděně. Lavinie však věděla, že mu neujde ani slůvko. Dohánělo ji to k zlosti. Koneckonců je to jen a jeho vina, že tady musí s Tredowem smlouvat jako trhovkyně.

„Za žádnou cenu nechci zneužívat vaší laskavosti a velkomyslnosti,“ prohodila vlídně. „Pokud jste opravdu přesvědčen, že se vám nepodaří přilákat kupce, který by dokázal ocenit kvalitu této sochy, měla bych ji asi odnést jinam.“

„Neřekl jsem přece, že ji nedokážu prodat, má drahá, jen jsem vás upozornil, že to asi nebude hned.“ Tredlow se nakrátko odmlčel. „Ale pokud byste mi ji chtěla dát do komise...“

„To ne, chci ho prodat už dnes.“ Okatě si začala zapínat rukavičky, jako by se chystala k odchodu. „Opravdu si nemohu dovolit marnit u vás tolik času. Zajdu k Prendergastovi.“

Je možné, že má náročnější klientelu.“

Tredlow zvedl ruku. „To nebude nutné, má drahá. Už jsem vás upozornil, že Apollónové momentálně na dračku nejdou, ale ve jménu naší dlouhotrvající známosti se pokusím najít kupce.“

„Nerada bych vám způsobila problémy, pane.“

„To žádný problém není,“ namítl usmívaje se jako skřet.

„My dva jsme spolu udělali v posledních měsících pěknou řádku obchodů. Jsem ochoten jít na nižší zisk, abych vám prokázal službu.“

„Ani ve snu by mě nenapadlo žádat, abyste se připravoval o zisk.“ Tvářila se, že si zavazuje klobouk. „Do smrti bych si neodpustila, kdybych zneužila našeho dlouhého a oboustranně příjemného obchodního spojení a ošidila tak laskavého člověka, jako jste vy, pane Tredlowe.“

Tredlow si zamyšleně prohlížel bohatě obdařeného Apollóna.

„Když tak o tom uvažuji, napadá mě, že znám pána, který za tu sochu zaplatí slušnou sumu. Většinou na cenu příliš nehledí.“

Potlačila úlevný povzdech a zářivě se na něj usmála.

„Věděla jsem, že budete znát toho správného sběratele, pane.

Jste na tomto poli největší odborník.“

„Mám pár zkušeností,“ opáčil Tredlow skromně. „A teď k té ceně, má drahá.“

Netrvalo dlouho a shodli se na přijatelné sumě.

Tobias vzal Lavinii pod paží, když krátce nato odcházeli z obchodu. „To se vám povedlo,“ řekl jí.

„To, co mi Tredlow zaplatil za Apollóna, by mělo vystačit na ty nové šaty, které jsem nechala ušít u Madame Francesky.“

„Smlouvala jste skvěle.“

„V Itálii jsem se hodně naučila.“ Nenamáhala se skrývat své uspokojení.

„Je známo, že cestování rozšiřuje obzory.“

Chladně se usmála. „Ještě štěstí, že jsme s Emelinou dokázaly zachránit naše nejlepší kousky, než jste nám zdemoloval krám a vyhodil nás na ulici. Ale té překrásné urny je mi líto ještě teď.“

„Já osobně si myslím, že jste se rozhodla velmi moudře, když jste si místo ní vzala Apollóna.“

Byla hluboká noc. Vylupovači hrobů se lopotili nad otevřenou jámou. Strašidelný výjev osvětlovala matná záře lucerny, která

odhalila lopaty a lana, s jejichž pomocí byla čerstvě pohřbená rakev vytažena z hrobu. Opodál ve tmě čekal povoz.

„Další ukradená mrtvola na cestě do lékařské školy ve Skotsku,“ poznamenal Tobias vesele. „Je potěšitelné vědět, že pokrok moderní vědy nelze zastavit.“

Lavinie se otřásla a pozorněji se zadívala na figury rozestavěné kolem hrobu. Z hlediska kvality se voskové sochy Huggettova muzea vyrovnaly všem ostatním, které s Tobiášem toho odpoledne navštívili. Umělci se spolehli, že nedbale vystižené rysy zakryjí šátky, klobouky a vlající pláště.

Hrůzného efektu se dosahovalo především realisticky zpodobněnou rakví a přízračným osvětlením.

„Tyhle scénky mi připadají daleko melodramatičtější než ty předešlé,“ podotkla.

Uvědomila si, že šeptá, ale nevěděla proč. Byli s Tobiášem jedinými návštěvníky v tomto muzeu, jehož husté přítmi a příšerné výjevy ji vyváděly z míry daleko víc než všechno, co viděla v jiných domech.

„Huggett má čich pro dramaticko,“ konstatoval Tobias.

Vydal se tmavou uličkou a zastavil se před další scénkou znázorňující souboj. „A potrpí si na krev.“

„Když už o něm mluvíme, dává si nějak na čas, nezdá se vám? Prodavač vstupenek pro něj šel už dost dávno.“

„Dáme mu ještě pár minut.“ Tobias zašel do další řady vystavených figur.

Když Lavinie zjistila, že osaměla, chvátala za ním. Vrhla jen letmý pohled na výjev se zločincem pod šibenicí, zahnula za roh a div se nesrazila s Tobiasovým mohutným tělem.

Podívala se na scénu smrti, která upoutala jeho pozornost.

Na židli u karetního stolku seděl zhroucený muž. Hlava mu visela dopředu, takže nejenže věrohodně zpodobňovala smrt, ale navíc maskovala, jak jsou rysy obličeje odbyté. Jedna paže mu visela podél těla. Figura vraha stála opodál a ve voskové ruce svírala pistoli. Na koberci leželo několik spadlých karet.

Sklouzla pohledem na úhledně vyvedený název. Noc v hráčském doupěti.

„Mám tušení, že se tady dozvíme stejně málo jako v těch předešlých dvou muzeích,“ řekla.

„To máte asi pravdu.“ Tobias pohlédl zblízka do obličeje vraha a potřásl hlavou. „Paní Vaughnová měla pravdu, když tvrdila, že většinu těch muzeí stačí krvavé a hrůzostrašné detaily, které hoví nízkému vkusu. O umění tu nemůže být ani řeči.“

Lavinie se rozhlédla po výjevech, při nichž stydla krev v žilách. Vykradači hrobů, vrazi, umírající prostitutky a suroví násilníci. Kvalita toho umění možná nebude valná, říkala si v duchu, ale nastolit ovzduší hrůzy se autorovi bezesporu podařilo. Nehodlala to Tobiasovi přiznat, ale padl na ni strach. „Myslím, že tady ztrácíme čas,“ opakovala.

„Bezpochyby ano.“ Tobias popošel k místu, kde muž škrtil ženu šátkem. „Ale když už tady jsme a je to poslední muzeum na našem seznamu, měli bychom si s tím Huggettem promluvit.“

„Proč?“ Lavinie se za ním ploužila. Znechuceně pohlédla na scénku a přečetla si nápis. Dědictví. „Tobiasi, vážně myslím, že bychom měli odejít. Hned teď.“

Zvláště se na ni podíval. Uvědomila si, že ho poprvé oslovila křestním jménem. Najednou ji zalilo horko a byla vděčná, že je tam takové šero.

Nic tak hrozného na tom není, pokárala se. Jistá blízkost přece mezi nimi je. Jsou přece obchodní partneři. Byl tady ovšem i ten včerejší polibek, ačkoli se tu vášnivou mezhru snažila spíš vypudit z mysli a příliš se k ní nevracet.

„Co je to k čertu s vámi?“ V Tobiasových očích se zjevilo pobavení. „Snad vám ty výjevy nenahánějí hrůzu? Nečekal bych, že zrovna vám muzeum voskových figur pocuchá nervy.“

Pocit urážky jí nečekaně dodal odvahy. „Moje nervy jsou ve vynikajícím stavu, děkuji za optání. Rozhodně nepatřím k lidem, na které tyhle scénky působí.“

„Ovšemže ne.“

„Prostě jen nevidím důvod, proč tady stát a čekat na nějakého neotesance, který si nemůže udělat čas na dva lidi, kteří promarnili pěkné peníze za vstupné na tyhle ohavnosti.“

Došla na konec uličky a uviděla úzké točité schodiště vedoucí o poschodí výš. „Copak tam pan Huggett asi má?“

Ve tmě za jejími zády něco zašramotilo. Strnula. Kdosi tiše a syčivě oznámil:

„Horní galerie je pouze pro pány.“

Lavinie se bleskurychle otočila a zadívala se do tmy.

Ve slabém světle z nedaleké vražedné scény rozeznala vysokého a jako kostlivce hubeného muže. Kůže na obličejí mu těsně lnula ke kostem a jeho oči připomínaly hluboké jámy. Pokud v nich někdy byla živá jiskra, vyhasla už elmi dávno.

„Já jsem Huggett. Prý se mnou chcete mluvit.“

„Pane Huggett,“ oslovil ho Tobias. „Jmenuji se March tohle je paní Lakeová. Vážíme si toho, že jste si na nás dělal čas.“

„Co ode mne chcete?“ zachraptěl Huggett.

„Zajímá nás váš názor na jeden voskový obrázek,“ vysvětlil obias.

„Snažíme se najít umělce, který vytvořil tohle.“ Lavinie zvedla obrázek a sejmula z něj látku. „Doufali jsme, že byste mohl poznat styl nebo jiný prvek příznačný pro dotyčného umělce a dovést nás k němu.“

Huggett pohlédl na obrázek. Lavinie ho upřeně pozorovala.

Byla si jistá, že postřehla záblesk poznání, ten však okamžitě pohasl. Když muž vzhlédl, byl jeho obličej zcela bezvýrazný.

„Vynikající dovednost,“ zakrákoral. „Ale myslím, že toho umělce neznám.“

„Námětem by se do vašeho muzea docela hodil,“ řekl Tobias.

Huggett zagestikuloval kostnatými prsty. „Jak vidíte, mám tady sochy v životní velikosti, ne miniatury.“

„Kdyby vás po našem odchodu napadlo jméno toho umělce, dejte mi, prosím vás, vědět na tuhle adresu.“ Tobiáš mu podal vizitku. „Ujist’uji vás, že se vám to vyplatí.“

Huggett chvíli váhal, ale pak si navštívenku vzal. „Kdo by chtěl platit za takovou informaci?“

„Někdo, kdo se s tím umělcem tuze touží seznámit,“ odvětil Tobias.

„Chápu.“ Huggett jako by se scvrkl a ucouvl do tmy.

„Budu o tom přemýšlet.“

Lavinie postoupila o krok kupředu. „Ještě něco, pane Huggette, když dovolíte. O té galerii nahoře jste neřekl všechno. Co tam vystavujete?“

„Už jsem vám řekl, že nahoru směji jen pánové,“ zašeptal Huggett. „To, co se tam vystavuje, není vhodné pro dámy.“

Než se zmohla na další otázky, zmizel ve tmě.

Lavinie pohlédla na točité schodiště. „Co tam může mít?“

„Mám dojem, tam budou nahé voskové figury v milostném objetí,“ vysvětlil Tobias a vzal ji pod paží.

Zamrkala. „Ach.“ Naposledy pohlédla na schodiště a nechala se odvést k východu.

„Ten o naší voskové miniatuře něco ví,“ řekla tlumeně.

„Bylo na něm vidět, že ji poznal.“

„To máte možná pravdu.“ Tobias jí otevřel dveře a vyšel za ní na ulici. „Reagoval trochu zvláštně.“

Ulehčeně se usmála, když se ocitla na drobném dešti.

Drožka, kterou sem přijeli, na ně čekala před domem.

„Chválabohu, že na nás ten drožkář čeká,“ libovala si.

„Vůbec by se mi nechtělo jít celou tu cestu domů v dešti.“

„Ani mně ne.“

„Bylo to velice plodné odpoledne, vidíte? Já vám říkala, že bude užitečné navštívit ta muzea. Mou zásluhou jsme konečně zachytili stopu. Je čas zatroubit halali.“

„S vaším dovolením bych se docela rád vyhnul přehnanému užívání myslivecké hantýrky.“ Otevřel dvířka kočáru.

„Připadá mi nudná.“

„Nesmysl.“ Lavinie mu podala ruku a nadšeně vpadla do kočáru.

„Máte mizernou náladu, protože ten nápad, který nás někam přivedl, byl můj. Připusťte to, pane. Jste otrávený, protože na vaši návnadu se nechytla ani mřenka.“

„A o rybářský žargon nestojím rovněž.“ Přidržel se okraje dvířek a nasedl do kočáru. „Mou protivnou náladu způsobuje především to, že nám zůstalo příliš mnoho nezodpovězených otázek.“

„Hlavu vzhůru, pane. Soudě podle toho, jak Huggettovi svítily oči, budeme brzy vědět víc.“

Drožka se rozjela a Tobias se zadíval na dřevěný vývěsní štít nade dveřmi Huggettova muzea. „To, co mu svítilo v očích, nemusel být nutně zájem o naše peníze.“

„Co jiného by to bylo?“

„Strach.“

10

Kožená vazba byla zuhelnatělá a popraskaná žárem.

Většina stránek shořela, v popelu však zůstalo dost útržků, aby Tobiase přesvědčily, že má před sebou pozůstatky komorníkova deníku.

„Aby to kat spral.“

Pohrabáčem prohrábl popel. Byl studený. Ten, kdo deník nechal shořet, dost dlouho otálel, než mu poslal vzkaz.

Rozhlédl se po malé místnosti. Bylo zjevné, že tady nikdo nastálo nebydlí. Různé haraburdí však naznačovalo, že se sem občas uchylují lidé, jejichž domovem je ulice. Zauvažoval, jestli deník nebyl spálen jinde a sem přinesen už v tomto bědném stavu.

Neměl nejmenší tušení, kdo ho sem pozval. Pochyboval, že to byl některý jeho informátor, protože si mu nikdo nepřišel říci o peníze.

Kdosi však tuze stál o to, aby Tobias dnes v noci deník na tomto místě našel.

Naštěstí byl ve svém klubu, když ten vzkaz doručili, a ihned vyrazil. V duchu blahořečil špatnému počasí a pozdní hodině, že nemusí vyrozumět Lavinii. Určitě se bude vztekat, až ji vzbudí se zprávou o svém nález, ale bude se muset smířit s faktem, že důležitou úlohu hrál čas.

Rozhlédl se po něčem, do čeho by mohl zabalit spálený deník, a v koutě uviděl ležet prázdný pytel.

Posbírat to málo, co z nebezpečného deníku zůstalo, bylo dílem krátké chvíle. Když s tím byl hotov, zhasl čadící lojovou svíčku, kterou zde při svém příchodu našel hořet. Zvedl pytel a přistoupil k oknu. Neměl sice důvod očekávat problémy, jelikož bylo zřejmé, že si kdosi dal hodně práce, aby mu dnes v noci umožnil deník najít, ale na druhou stranu po něm pásli i jiní. Bylo tudíž jen rozumné mít se na pozoru.

Celý večer lilo a z úzké uličky se za tu dobu stal mělký potok. Z okna na protější straně uličky se linulo slabé světlo, ale na hustou tmou venku mělo pramalý vliv.

Rozhlédl se po stínech v úzké uličce a čekal, jestli se některý pohne nebo změní tvar. Po chvíli dospěl k závěru, že pokud někdo pozoruje vchod, jímž před chvílí vešel, on na něj odtud nedohlédne.

Svlékl si těžký plášť, zavázal pytel a přehodil si ho přes rameno.

Pak si plášť znovu oblékl. Spokojen pomyšlením, že pytel zůstane v suchu, vyšel z místnosti. Na schodech nikdo nebyl. Sestoupil do úzké haly a vyšel z domu na zápraží.

Pod nepatrnou ochranou přístřešku nade dveřmi ještě chvíli vyčkával, ale žádný stín v jeho zorném poli se nepohnul.

Zaťal zuby a vkročil do mělkého špinavého potůčku, který býval uličkou. Ukázalo se, že dlažební kostky jsou velice kluzké. Za takových okolností se na levou nohu nemohl spolehnout.

Opřel se dlaní v kožené rukavici o zeď domu, aby měl oporu.

Kalná voda mu šplouchala kolem špiček vysokých bot.

Whitby se s jejich cítěním tak nadřel. Koneckonců to nebude poprvé, co bude muset napravovat škody na obuvi, s níž se nezacházelo zrovna ohleduplně, pomyslel si Tobias.

Obezřetně se sunul ke konci uličky. Doufal, že drožka, která ho sem přivezla, dosud stojí v sousední ulici. Za takovéhle noci by stěží našel jinou.

V polovině cesty k cíli vytušil, že v uličce není sám. Udělal ještě jeden krok, pevně se zapřel levou rukou a bleskurychle se otočil.

V matné záři lucerny, která osvětlovala okno, spatřil siluetu muže v těžkém plášti a s kloboukem. Připadal mu povědomý. Byl si téměř jistý, že právě tenhle plášť viděl večer v klubu.

Muž v plášti se zarazil, když zjistil, že byl odhalen. Pak se otočil a uháněl opačným směrem pryč. Voda mu špláchala za patami a uličkou se rozléhal dupot.

„Krucinál.“

Tobias se odstrčil od zdi a vrhl se za ním. V noze mu vystřelovala bolest. Zatínal zuby a snažil se ji ignorovat.

Je to ztráta času, říkal si a ze všech sil se snažil udržet rovnováhu. S tou svou nohou nemám nejmenší šanci toho chlapa dohnat. Můžu mluvit o štěstí, když neskončím obličejem ve vodě.

Podrážky se mu na mokřích kostkách smekaly, jakýmsi zázrakem se však udržel na nohou. Dvakrát vztáhl ruku, aby se zachytil.

Ani prchající muž to však neměl snadné. Zničehonic se zapotácel a vyhodil paže do vzduchu. Plášť kolem něj pohlávil, jak se snažil

udržet rovnováhu. Vtom dopadl na dláždění předmět, který ten člověk nesl v ruce, a ozval se třeskot skla.

Zhaslá lucerna, pochopil Tobias.

Muž sebou ztěžka praštil o zem. Tobias už byl skoro u něj. Vrhle se kupředu a podařilo se mu popadnout muže za nohu. Použil ji jako oporu, zvedl se a švihl pěstí. Nemělo to bezprostřední účinek. Muž se divoce bránil.

„Nechte toho, nebo na vás vytáhnu nůž,“ osopil se na něj Tobias drsně. Žádný nůž s sebou sice neměl, ale to ten chlap nemohl vědět.

Muž zaúpěl a praštil sebou do louže studené dešťové vody.

„Dělal jsem jen to, co mi přikázali, pane. Přisahám na matčinu čest. Jen jsem plnil příkazy.“

„Čí příkazy?“

„Mé paní.“

„A kdo je vaše paní?“

„Paní Doveová.“

„Dostala jsem vzkaz.“ Joan Doveová uchopila křehkou porcelánovou konvici. „Poslala jsem Herberta, aby zjistil, co za tím je. Zřejmě dorazil krátce po vás, pane Marchi, a viděl vás odcházet z toho domu. V té tmě vás nemohl poznat, a proto se vás pokusil sledovat. Vy jste si ho všiml a šel jste po něm.“

Lavinie byla tak rozzlobená, že stěží mohla mluvit.

Upřeně pozorovala, jak Joan nalévá čaj do porcelánových šálků. Počínala si s nacvičeným půvabem, příznačným pro vznešenou dámu na odpoledním dýchánku. Naneštěstí nejsou tři odpoledne, ale tři ráno a ona a Tobias sem nepřišli klevetit o nejnovějších společenských skandálech. Přišli Joan Doveovou konfrontovat. Až dosud mluvila pouze ona. Tobias si s kamenným výrazem v obličeji hověl v křesle a většinou mlčel. Lavinie si o něj dělala starosti. Než přijel se zbytkem deníku k ní, zastavil se doma a převlékl se do suchých šatů. Nepochybovala o tom, že klid, který staví na odiv, je klamný. Dnes v noci toho prodělal dost. Dovedla si představit, že ho zraněná noha krutě bolí.

„Co stálo v tom vzkazu?“ zeptal se Tobias a přispěl tak svou vzácnou troškou do mlýna.

Joan zaváhala jen nepatrně, než postavila konvici. „Nebyl to psaný vzkaz. Přišel sem takový malý uličník a povídal, že to, co chci, mohu získat v Turtle Lane číslo 18. Tak jsem tam poslala Herberta.“

„Tak dost, paní Doveová.“ Laviniin hněv přetekl. „Pokud je vám zatěžko mluvit pravdu, aspoň to řekněte rovnou.“

Joan sevřela rty. „Proč mi nevěříte, paní Lakeová?“

„Žádný vzkaz jste nedostala. Poslala jste Herberta, aby pana Marche sledoval, je to tak?“

Joaniny oči byly ledové. „Proč bych to dělala?“

„Protože jste doufala, že pan March deník získá. Chtěla jste, aby mu ho v tom případě Herbert ukradl. Mám pravdu?“

„Poslyšte, paní Lakeová, nejsem zvyklá, aby se o mých slovech pochybovalo.“

„Ale?“ Lavinie se chladně usmála. „To je zvláštní. Pan March se totiž domnívá, že jste nám lhala od samého začátku.“

Já jsem byla ochotná vaši historce věřit, přinejmenším z větší části. Jenže teď to vypadá, že jste se nás pokusila zneužít ke svým vlastním cílům, a to je nepřijatelné.“

„Nechápu, proč se tak rozčilujete.“ V Joanině hlase zazněla výčitka. „Panu Marchovi se přece nic nestalo.“

„Nejsme figurky, se kterými budete posunovat, jak se vám zlíbí, paní Doveová. Jsme profesionálové.“

„Ano, ovšem.“

„Pan March riskoval krk v té uličce i v tom domě. Šel tam kvůli vám. Přesto jsem si jistá, že by mu ten váš člověk, ten Herbert, deník neváhal sebrat násilím, kdyby zjistil, že ho pan March našel.“

„Ujišťuji vás, že mi nešlo o to, aby pan March nebo kdokoli jiný přišel k úhoně,“ ohradila se Joan dosti ostře. „Nařídila jsem Herbertovi, aby ho sledoval. To je všechno.“

„Já to věděla. Tak jste ho přece jen poslala, aby pana Marche sledoval.“

Joan zaváhala. „Připadalo mi to rozumné.“

„Pche.“ Lavinie se narovnala v ramenou. „Pan March má pravdu. Lhala jste nám od samého začátku a po mé trpělivosti je veta. My jsme úkol, který jste nám dala, splnili, milostivá paní. Deník je na světě. Nedá se sice přechíst, jak račte vidět, ale alespoň už nikomu neublíží.“

Joan se zachmuřeně podívala na zuhelnatělé zbytky deníku.

Stříbrný táč jich byl plný.

„Ale teď přece nemůžete toho pátrání nechat,“ namítla.

„Ten, kdo deník spálil, si ho určitě nejdřív přečetl.“

„To je možné,“ dala jí Lavinie za pravdu, „ale já a pan March se domníváme, že předání zničeného deníku má zjevně naznačit, že je po všem. Máme podezření, že za tím stojí další oběť Felixova vydírání, ta, která ho zřejmě zavraždila.“

Tobias pohlédl na tác. „Podle mého měl ten vzkaz znamenat víc než jen ujištění, že vydírání skončilo.“

„Co tím myslíte?“ vyhrkla Joan.

Tobias neodtrhl pohled od spálené knihy. „Mám tušení, že se nám vzkazuje, abychom s dalším pátráním v té věci přestali.“

„Ale co ten výhrůžný obrázek, který mi přišel?“ zvolala Joan.

„To je teď váš problém,“ odbyla ji Lavinie. „Třeba se vám podaří najít někoho, kdo se toho ujme.“

„Ech, Lavinie,“ zahučel Tobias.

Dělala, že ho neslyší. „Za daných okolností nemohu panu Marchovi dovolit, aby kvůli vám dál riskoval, paní Doveová.

Jsem si jistá, že to pochopíte.“

Joan strnula. „Jediné, oč vám šlo, byl ten deník, protože se tam psalo o vás. A teď, když se našel, si s klidem vezmete peníze a vyšetřování necháte být.“

Lavinie vyskočila, jako by ji uštkl had. „Ty svoje zatracené peníze si klidně můžete nechat!“

Koutkem oka zahlédla, jak to s Tobiasem cuklo. Postavila se za pohovku a oběma rukama sevřela elegantně vyřezávaný dřevěný rám.

„Pan March dnes v noci kvůli vám riskoval až příliš,“ prohlásila. „Docela dobře to mohla být past. V místnosti, kde ležel deník, na něj klidně mohl čekat vrah. Nedovolím, aby dál podstupoval nebezpečí kvůli někomu, kdo nás bez ustání obelhává.“

„Co si to dovoluujete? Já jsem vás neobelhala.“

„Ale celou pravdu jste nám taky neřekla, nebo ano?“

Joaniným obličejem prolétl vztek, ale okamžitě zmizel.

„Řekla jsem vám všechno, co jste podle mého soudu potřebovali vědět.“

„A pak jste poslala sluhu, aby nás špehoval. To nemohu strpět.“ Otočila se a probodla Tobiase pohledem. „Je čas odejít, pane.“

Tobias se poslušně vysoukal z křesla. „Už je dost pozdě, že?“ prohodil mírně.

„Ano.“

Lavinie vyšustila ze salonu a šla před ním k hlavním dveřím. Komorník býčí postavy jim otevřel dveře do deštivé noci.

Zůstala stát jako přimrazená, když zjistila, že drožka, která je přivezla, je pryč. Na jejím místě stál vyleštěný tmavohnědý kočár.

„Když jste sem přijeli, milostpaní nařídila poslat drožku pryč. Chtěla vás nechat odvézt vlastním kočárem,“ vysvětlil komorník lhostejně.

Lavinii se vybavilo, co se právě odehrálo v salonu. Pochybovala, že se Joan Doveová po tom všem bude chtít zachovat velkomyslně.

„Ach, ale to nemůžeme –“

„Ovšemže můžeme,“ přerhl jí Tobias řeč a pevně jí stiskl paži. „Myslím, že dnes jste toho namluvila až až, paní Lakeová.“

Možná nemáte vroucnější přání než zůstat stát na dešti a vyhlížet drožku, ale doufám, že se pro jednu podrobíte mému vrtochu. Já totiž daleko raději odjedu velice komfortním kočárem paní Doveové, když dovolíte. Byl to dlouhý večer.“

Uvědomila si, čím vším prošel, a okamžitě ji přepadly výčitky svědomí.

„Ano, ovšem.“ Spěšně seběhla po schodech. Když si pospíšíme, říkála si v duchu, budeme sedět v kočáře, než Joan napadne vzít nabídku zpátky.

Statný lokaj ji vysadil na plyšem potažené sedadlo. Lampa uvnitř odhalila měkký tmavohnědý samet polštářů a teplé přikrývky proti chladu. Jakmile se usadila, přetáhla si jednu přes kolena a zjistila, že je teplá od ohřívadla.

Tobias se posadil vedle ní. Pohyboval se poněkud ztuha, což jí dělalo starost. Přestala se balit do pokrývky a přehodila ji přes nohy jemu.

„Děkuji vám.“ V hlase mu zazněla drsná vděčnost.

Zamračila se. „Všiml jste si, že paní Doveová zaměstnává samé mohutné muže?“

„Všiml,“ odušil Tobias. „Je to malá armáda.“

„Ano. To bych ráda věděla, proč –“ Zarazila se, protože si všimla, že vsunul ruku pod pokrývku a tře si bolavou nohu.

„Při té potyčce s Herbertem jste nebyl zraněn, že ne?“

„Nedělejte si starosti, paní Lakeová.“

„Za daných okolností to jde těžko.“

„Máte své vlastní problémy, milostivá.“ Významně se odmlčel.

„Za daných okolností.“

Schoulila se do teplé přikrývky a zabořila se do hlubokých sametových polštářů. Teprve teď si uvědomila skutečný dopad toho, co se stalo.

„Máte pravdu,“ zabručela mrzutě.

Tobias mlčel.

„Uvědomuji si, že jsem poslala k čertu nejzámožnější klientku, jakou jsem zatím měla.“

„Myslím, že ano. Ano. A nejen to. Vy jste dokonce odmítla její nabídku, že nám zaplatí za dosud odvedené služby.“

„Ačkoli mít klientku, která si může dovolit poslat nás domů v pěkné a pohodlné ekvipáži, není vůbec k zahození.“

„Tak tak.“ Tobias si třel nohu.

Uvnitř kočáru se rozhostilo těžké ticho.

„Tak ať,“ prohlásila Lavinie po chvíli. „Bez tak bychom neměli kde navázat. Těžko můžeme vést vyšetřování pro klientku, která před námi tají životně důležité informace a nechává nás špehovat.“

„Nevidím důvod, proč bychom nemohli,“ namítl Tobias.

„Cože?“ Narovнала se na sedadle. „Zešlel jste? Dnes v noci jste mohl přijít k velké úhoně. Jsem si jistá, že vám Herbert chtěl ten deník vzít násilím.“

„Nepochybují, že Herbertovi nařídila, aby mi ten deník sebral, pokud by ho u mne viděl. Jde jí koneckonců především o to, aby všechno, co tají, zůstalo tajemstvím i nadále.“

Chvíli o tom uvažovala. „Ten deník nejspíš obsahoval něco, co chtěla za každou cenu utajit, dokonce i před námi. Něco, co by jí uškodilo nesrovnatelně víc než ten poměr z doby před víc než dvaceti lety.“

„Varoval jsem vás, že všichni klienti lžou.“

Zachumlala se zase do pokrývky a chvíli přemýšlela.

„Tak mě napadlo, že paní Doveová nebyla jediná, kdo byl dnes večer pěkně neupřímný.“

„Nerozumím vám.“

Zaškaredila se. „Proč jste mi neoznámil, že jste dostal ten vzkaz? Mohla jsem tam jít s vámi. Neměl jste tam chodit sám.“

„Měl jsem velmi málo času. Nemínil jsem vás přehlížet, Lavinie. Tak moc jsem spěchal, že jsem nedal vědět ani Anthonymu.“

„Proč Anthonymu?“

„Protože v takových případech mne obvykle doprovází on. Ale byl v divadle a já věděl, že by můj vzkaz nedostal včas.“

„Tak jste šel sám.“

„Podle mého profesionálního názoru bylo potřeba jednat okamžitě.“

„To je lež.“

„Tušil jsem, že to vezmete takhle.“

„Šel jste tam sám, protože nemáte ve zvyku pracovat s partnerem.“

„U všech rohatých, Lavinie, šel jsem tam sám, protože jsem neměl času nazbyt. Udělal jsem, co jsem považoval za nejlepší, a tím to končí.“

Neuznala to za hodné odpovědi.

Na kočár znovu padlo těžké ticho.

Po chvíli si všimla, že si Tobias nepřestává masírovat nohu.

„Zřejmě jste si tu nohu nějak namohl, když jste honil lokaje paní Doveové.“

„Asi ano.“

„Mohu vám nějak pomoci?“

„V žádném případě se od vás nenechám zhypnotizovat, jestli se ptáte na tohle.“

„Tak dobře, pane, když musíte být za každou cenu takový grobián.“

„Musím. V grobiánském chování jsem mistr.“

Vzdala to a opět zmlkla. Bude to dlouhá cesta domů, pomyslela si. Kočár jel pomalu, nejen kvůli houstnoucímu dešti, ale hlavně proto, že ulice byly v tu hodinu plné lidí.

Bály a večírky se chýlily ke konci a smetánka se vracela do městských domů a panských sídel. Z heren, nevěstinců a klubů se hrnuli opilí zhyralci a sáпали se do kočárů, aby už byli doma.

Řada kavalírů se bezpochyby nechá odvézt do Docent Garden, kde si za několik mincí najmou prostitutku, která jim cestou poskytne chvilku rozkoše. Najaté kočáry, které se k tomu propůjčí, budou po ránu kysele čpět.

Lavinie při tom pomyšlení nakrčila nos. Opravdu není k zahoezení mít klientku, která člověka nechá odvézt domů v pěkném kočáře.

Tobias se vedle ní trochu zavrtěl a hlouběji se zabořil do polštářů. Jeho zdravá noha se jí na okamžik přitiskla na stehno. Nepochybovala, že to byl zcela náhodný dotyk, přesto však měl drtivý dopad na její beztak rozrušené nervy. Při pomyšlení na vášnivé objetí v její pracovně se zimničně zachvěla.

Je to šílenství.

Napadlo ji, jestli Tobias občas v noci nezabrousí cestou domů do Covent Garden. Ale pochybovala o tom. Určitě je vybíravější, usoudila v duchu. A náročnější.

Ta úvaha však vyvolala jinou, ještě znepokojivější otázku.

Jaké ženy se Tobiasovi líbí? Navzdory polibku v pracovně si byla jistá, že ona jeho typ zřejmě nebude. Ocitli se v objetí jen díky okolnostem. Nemůže si namlouvat, že ho uchvátil její vzhled nebo vtipná konverzace. Nebyl jako bleskem zasažen její ohromující krásou poté, co ji letmo zahlédl v tlačenici na plesu.

Vlastně mohla jen těžko předpokládat, že by ji při její malé výšce v tlačenici na plesu vůbec mohl zahlédnout.

„Vypověděla jste jí službu kvůli mně, vidíte?“ ozval se Tobias nečekaně.

Ta poznámka, vyslovená po tak dlouhém mlčení, ji vytrhla ze zasnění a polekala. Chvilí jí trvalo, než se vzpamatovala.

„Šlo mi o princip,“ protestovala.

„To si nemyslím. Bylo to kvůli mně.“

„Byla bych ráda, kdybyste se přestal opakovat, pane. Je to dost otravný zvyk.“

„Určitě mám ještě další otravné zvyky. O to vůbec nejde.“

„A oč jde?“

Vsunul jí ruku za šiji a přiblížil své rty k jejím. „Nemohu si pomoci. Pořád musím myslet na to, jak vám bude, až se ráno probudíte a uvědomíte si, že jste kvůli mně odmítla štědrú odměnu od Joan Doveové.“

Ráno nebudu zdaleka tolik myslet na ty peníze, pomyslela si Lavinie, jako na to, že to ježaté partnerství s Tobiasem skončilo, a budu z toho mít těžké srdce. Deník, který je svedl dohromady, už neexistuje.

V té chvíli na ni tvrdě dopadla realita uplynulé noci a zmocnila se jí deprese.

Víckrát Tobiasu neuvidím.

Pocit hrozící ztráty, který ji zaplavil, byl k nesnesení. Co to se mnou je? Měla bych být šťastná, že zmizí z mého života.

Přišla jsem kvůli němu o odměnu za dosavadní práci.

Kupodivu však cítila pouze lítost.

S tlumeným výkřikem odhodila příkrývku a vrhla se mu kolem krku.

„Tobiasí.“

Jeho ústa se naléhavě přitiskla na její.

Ten minulý polibek v ní zanechal řeřavé uhlíky, které při doteku jeho úst vzplály plamenem. Ještě žádné objetí na ni tak nezapůsobilo. To, co zažila před dávnými lety s Johnem, bylo jako sladký sonet křehkých a jemných citů, příliš nadpozemských pro tento svět. Kdežto to, co zakoušela v Tobiasově náručí, ji naplňovalo nepopsatelně vzrušujícími pocity.

Tobias se odtrhl od jejích rtů a sjel jí ústy po hrdle. Položila se na podušky a plášť se pod ní rozprostřel. Cítila jeho ruce na své noze a bylo jí divné, jak pronikl pod plášť a pod sukně, aniž si toho vůbec všimla.

„Vždyť se stěží známe,“ zašeptala.

„Naopak.“ Jel jí teplými prsty vzhůru po vnitřní straně stehna. „Vsadím se, že v Římě jsem o tobě zjistil víc, než se většina mužů dozví o manželce za celý život.“

„Tomu můžu jen těžko uvěřit.“

„Tak já ti to dokážu.“

Hladově ho políbila. „Jak to chceš udělat?“

„Tak počkej, kde bych měl začít?“ Sáhl jí za záda a rozšněroval jí živůtek. „Vím, že ráda chodíš na dlouhé procházky.“

Když jsem tě v Římě sledoval, nachodil jsem spoustu mil.“

„To je zdravé. Dlouhé procházky jsou zdraví tuze prospěšné, pane.“

Shrnul jí živůtek šatů. „Vím, že ráda čteš poezii.“

„Tu jsi viděl u mě na polici, tenkrát v Římě.“

Dotkl se stříbrného přívěsku, který ji visel na krku, a pak políbil tuhoun bradavku. „Vím, že ses nestala Pomfreyovou milenkou.“

Tahle informace ji zasáhla jako sprška studeného deště do obličeje. Užasle mu zírala do obličeje s rukama na jeho ramenou.

„Ty víš o Pomfreyovi?“

„O Pomfreyovi ví v Římě každý. Svedl v Římě skoro každou vdovu a slušný počet manželek nádavkem.“ Tobias jí líbal cestičku mezi řadry. „Ale ty jsi ho rovnou poslala k čertu.“

„Lord Pomfrey je ženatý.“ Proboha, to ale zní upjatě, dokonce i mým uším, pomyslela si.

Tobias zvedl hlavu. Oči mu v matném světle lamp jiskřily.

„Je také velmi bohatý a údajně nesmírně štědrý ke svým milenkám. Rozhodně by ti značně zpříjemnil život.“

Zachvěla se. „Neumím si představit nic nepříjemnějšího než být Pomfreyovou milenkou. Ten člověk pije jako duha, a když se opije, vůbec se neovládá. Jednou jsem viděla, jak udeřil muže, který si ho kvůli jeho opilosti dobíral.“

„Byl jsem při tom, když tě uviděl na trhu. Slyšel jsem, jak tě přemlouvá, aby sis od něj nechala zařídit byt.“

Pokořilo ji to. „Tys vyslechl tu trapnou debatu?“

„Tvoje odpověď byla dost nepřeslechnutelná.“ Tobias blýskl zuby v úsměvu. „Pokud si vzpomínám, dost jsi zvýšila hlas.“

„Zuřila jsem.“ Odmlčela se. „Kde jsi byl?“

„Stál jsem ve dveřích jednoho krámků.“ Posunul dlaň výš po jejím stehně. „Jedl jsem pomeranč.“

„Ty si pamatuješ takové podrobnosti?“

„Z té chvíle si pamatuju úplně všechno. Když Pomfrey našťavaně odtáhl, dospěl jsem k názoru, že tak chutný pomeranč jsem v životě neokusil. Tak sladce mi ještě nikdy nic nechutnalo.“

Přitiskl dlaň na horké a vlhké místo mezi jejími stehny.

Dolní část těla jí zalilo horko a roztráslo ji bouří pocitů.

Z nemravného zadosťučnění v Tobiasových očích usoudila, že moc dobře ví, co to s ní dělá. Je na čase, aby se karta obrátila.

„No, aspoň teď o vás něco vím, pane.“ Křečovitě mu svírala ramena. „Máte rád pomeranče.“

„Mám je moc rád. Ale v Itálii se říká, že žádné ovoce nesnese srovnání se zralým fíkem.“ Vytrvale ji hladil. „Skoro tomu věřím.“

Vyprskla pohoršením i smíchem a málem se zakuckala.

Žila v domácnosti paní Underwoodové dost dlouho, aby věděla, že fíky se v Itálii považují za symbol ženského pohlaví.

Znovu přikryl její ústa svými a umlčel ji. Rukou ji přivedl až na okraj pocitů, jaké dosud nikdy nezažila. Když se mu začala se sténáním svíjet v náručí a žádat víc, rozepnul si kalhoty.

A najednou byl mezi jejíma nohama a klouzal zvolna a neodvolatelně do jejího těla, až ji zcela naplnil. Bez varování to strašné napětí v jejím nitru vybuchlo do třpytivých útržků intenzivního pocitu, který se dosud žádný básník nepokusil popsat.

„Tobiasi?“ Zaryl mu ruce do zad. „Krucínál, Tobiasi.“

Tobiasi.“

Chraplavě se zasmál, nebo spíš zasténal.

Objímala ho ze všech sil a opakovala jeho jméno znovu a znovu. Spočínul na ní celou vahou a pronikl do ní ještě hlouběji.

Svaly na jeho zádech se napjaly a ztuhly. Poznala, že je na pokraji vyvrcholení a bezděky ho k sobě pevně přitiskla.

„Ne,“ zahučel.

K jejímu úžasu od ní odtrhl ústa a bez ceremonií se z ní vysunul. Zdušeně vykřikl a poddal se prudké křeči.

Pevně ho objímala, když vléval semeno do záhybů jejího pláště.

11

Tobias se pomalu vzpamatovával. Kočár stále jede svou cestou, uvědomil si. Ještě se nemusím pohnout. Ještě chvíli si můžu hovět v její měkkosti.

„Tobiasi?“

„Mmm?“

Maličko se pod ním zavrtěla. „Myslím, že co nevidět dojedeme k mému domu.“

„Bál jsem se, že to asi řekneš.“ Položil jí dlaň na ňadro.

Bylo pružné a krásně tvarované. Dokonalé jablko.

Asi bude lepší nevracet se k tématu čerstvého ovoce. Lavinie má pravdu. Nejsou daleko od jejího domku v Claremont ane.

„Pospěš si, Tobiasi.“ Rozčileně se pod ním vrtěla. „Musíme se dát do pořádku. Jen pomysli, jak by to bylo trapné, kdyby nás lokaj paní Doveové přistihl v takové situaci.“

Její polekaný hlas ho pobavil.

„Uklidni se, Lavinie.“ Zdráhavě se posadil, ale ještě předtím jí vtiskl polibek na vnitřní stranu nahého stehna.

„Tobiasi.“

„Já vás slyším, paní Lakeová. A kromě mě také kočí a lokaj nahoře na kozlíku. Měla byste ztlumit hlas.“

„Honem.“ Posadila se a začala zápolit s živůtkem. „Kočár zastaví každou chvíli. Propána, doufám, že jsme neponičili paní Doveové polštáře. Co by si pomyslela?“

„Je mi celkem jedno, co si pomyslí paní Doveová.“

Vdechl pach jejich nedávného milování, který tkvěl uvnitř kočáru. „Přece už není vaše klientka, zapomněla jste?“

„Proboha, pane, je to elegantní dáma.“ Lavinie si ustaraně narovnala přívěsek. „Určitě není zvyklá, aby se s jejím krásným kočárem zacházelo jako s lacinou drožkou.“

Pohlédl na ni a nedokázal odolat návalu hlubokého uspokojení. Žluté světlo lampy jí tančilo na rozčuchaných vlasech a zapalovalo v nich zlaté a rudé jiskřičky. Tváře měla zardělé. Přímo zářila a o příčině toho jevu nebylo pochyb.

A pak si všiml paniky v jejích očích.

„Cítíš se trapně, vid’?“ otázal se. „Bojíš se, že paní Doveová usoudí, že nejsi dáma, až zjistí, k čemu tady došlo.“

Lavinie usilovně zápolila s živůtkem. „Nejspíš dospěje k závěru, že nejsem o nic lepší než ty ženské, které se v noci potloukají po Covent Garden.“

Pokrčil rameny. Byl příjemně ukojený a neměl chuť příliš přemýšlet. „Proč ti tak záleží na tom, co si o tobě pomyslí?“

„Proč bych měla chtít budit v klientce představu, že jsem lehké zboží?“

„V bývalé klientce.“

Ponuře sevřela rty. „Ano, ale v naší profesi je důležité, co se o kom povídá. Těžko můžeme inzerovat v novinách.“

Musíme se spoléhat na doporučení spokojených klientů.“

„Já osobně jsem v téhle chvíli víc než spokojený. Počítá se to?“

„To určitě ne. Jsi přece obchodní partner a ne klient. Neškádli mě, Tobiasi. Moc dobře víš, že nemohu dovolit, aby o mně paní Doveová rozhlašovala, že jsem jen... jen...“

„To nejsi,“ řekl rázně. „A my oba to víme. Tak proč se k tomu pořád vracíš?“

Zamrkala, jako by ji ta otázka vyvedla z konceptu. „Je to princip té věci.“

Přikývl. „O principech jsi mluvila už předtím. Usuzuji z toho, že jsou pro tebe důležité. Jenže tohle není otázka principů, ale zdravého selského rozumu. Nerad bych, aby se hrdé odmítání honoráře u tebe stalo zvykem. Kdyby ti paní Doveová poslala peníze i přesto, cos jí dnes řekla, důrazně bych ti radil, abys je přijala.“

Přestala zápasit s živůtkem a vrhla na něj zuřivý pohled.

„Jak se opovažujete dělat si z toho legraci?“

„Odpusť mi to, Lavinie.“ Sáhł jí za záda a zašněroval jí šaty. „Ale mám obavy, že se tě zmocňuje hysterie.“

„Jak mě můžeš obviňovat z hysterie? Dělam si starosti kvůli své pověsti. To je docela rozumná obava, abys věděl. Nechci si zase hledat nové povolání. Dá to docela práci.“

Usmál se. „Ujišťuji vás, paní Lakeová, že kdyby kdokoli zpochybnil vaši čest, bránil bych ji třeba i v souboji.“

„Jste odhodlaný obracet to v žert za každou cenu, vidíte?“

„Váš plášť trochu utrpěl, ale určitě zjistíte, že polštáře jsou ve skvělém stavu. A i kdyby nebyly, jsem si jistý, že kočí by se

postaral, aby do rána byly bez poskvrnky. Udržovat kočár v bezvadném stavu patří k jejich povinnostem.“

„Můj plášť.“ Nová starost jí zahнала ruměncem z tváří.

Příšerně zbledla. Nešikovně se postavila a zvedla plášť do výšky.
„Proboha.“

„Lavinie –“

Dopadla na protější sedadlo a roztřepala plášť. Držela ho před sebou a zhrozeně třeštila oči na podšívkou.

„Ach ne. To je strašné. Opravdu strašné.“

„Tolik ti pocuchala nervy ztráta klientky, Lavinie?“

Neposlouchala ho. Obrátila plášť na druhou stranu a ukázala mu tmavou a vlhkou skvrnu. „Podívej, co jsi s ním provedl, Tobiasi. Dočista jsi ho zničil. Nevím, jak takovou skvrnu vysvětlím. Mohu jen doufat, že ji dokážu vyčistit, než si jí všimne někdo u nás doma.“

Pomyslel si, že její přehnaná starost o polštáře a plášť mu pořádně kazí náladu. Milování s ní ho přitom nebývale rozjařilo. Už dlouho nic takového nezažil. Vsadil by s klidem docela velkou sumu, že ona sama také dosáhla uspokojení.

Ba co víc, překvapení, které jí zaznělo v hlase, když dospěla k orgasmu, ho přesvědčilo, že pro ni ten zážitek byl nový.

Ale teď, místo aby vychutnávala příjemné pocity ze společně sdíleného prožitku, dělá povyk kvůli té prokleté skvrně.

„Blahopřeju, Lavinie. Jako lady Macbeth jsi skvělá. Ale jsem si jistý, že až se nad tím pořádně zamyslíš, dáš mi za pravdu, že je mnohem lepší, aby se následky našeho nedávného počínání projevíly jen na tvém plášti a ne někde jinde.“

Stísněně pohlédla na sametové polštáře. „Ano, to máš pravdu. Bylo by hrozné, kdyby ta skvrna byla na sedadle.“

Ale to je čistě, jak říkáš.“

Kočár zpomaloval. Tobias odhrnul záclonu a zjistil, že přijeli do Claremont Lane. „Sedadla jsem zrovna na mysl neměl.“

„To tedy nevím, kde jinde by to byla větší pohroma než na polštářích paní Doveové.“

Upřeně se jí díval do očí a mlčel.

„Ovšem,“ hlesla po chvíli bezvýrazně a uhnula pohledem.

S velkou péčí skládala plášť.

„My dva se před sebou nemusíme cítit trapně, Lavinie.“

Oba dva máme jisté zkušenosti z manželské postele. Nejsme nezralé děti.“

Upřeně zírala z okna. „Ano, ovšem.“

„A když už jsme u toho, promluvme si na rovinu. Jak už jsi zjistila z té skvrny, byl jsem tak opatrný, jak bylo za dané situace možné.“ Hlas mu zjhl. „Přesto oba víme, že nemáme záruku, že se neprojeví nežádoucí následky.“

Křečovitě sepjala ruce na složeném plášti. „Ano, ovšem.“

„Kdyby se projevíly, nebudeš váhat a promluvíš si o nich se mnou, vid’?“

„Ano, ovšem.“ Tentokrát jí hlas stoupl o dvě oktávy v zoufalé litanii.

„Přiznám se bez mučení, že jsem se dal strhnout okamžitým návaem vášně. Příště budu připravený lépe. Vynasnažím se obstarat nějaké přípravky, než k tomu znovu přikročíme.“

„Ach, podívejte, už jsme tady, pane,“ řekla nějak příliš radostně. „Konečně doma.“

Podsaditý lokaj otevřel dvířka kočáru a sklopil schůdky.

Lavinie se vrhla se ven, jako by prchala z hořící budovy.

„Dobrou noc, Tobiasi.“

Natáhl se a chytil ji za ruku. „Určitě jsi v pořádku, Lavinie?

Zdá se mi, že nejsi ve své kůži.“

„Vážně?“

Úsměv, který mu přes rameno věnovala, svítil jako vyleštěná ocel. Typický Laviniin úsměv, usoudil. Nevěděl, jestli je to dobré znamení.

„Byl to náročný večer,“ prohodil zkusmo a ostražitě.

„Máš zřejmě trochu pocuchané nervy.“

„Neumím si představit, proč bych měla mít pocuchané nervy. Vždyť jsem pouze přišla o klientku a můj nejlepší plášť je zničený. A to nemluvím o tom, že se budu v následujících dnech soužit kvůli nanejvýš osobním záležitostem.“

Pohlédl jí do očí. „Za to všechno můžeš svést vinu na mne.“

„To také dělám.“ Podala ruku obrovitému lokajovi. „Je zřejmé, že příčina všech mých problémů se dá vystopovat k vašim dveřím, pane. Už zase jste mi natropil samé potíže.“

Čím to je, že všechno, co se týká Lavinie, je vždycky tak zpropadeně komplikované? Když zanedlouho poté vstoupil Tobias do své pracovny, nalil si pořádnou dávku brandy a zapadl do svého oblíbeného křesla. Mrzutě se zadíval do skomírajícího ohně. Skvrna na plášti mu nešla z mysli.

Za jeho zády se otevřely dveře.

„Konečně jsi doma.“ Anthony s rozvázanou kravatou a rozepnutou košilí bujaře vpadl do pracovny. „Zastavil jsem se tady před hodinou, abych zjistil, co je nového. Dal jsem si kus Whitbyho lososového koláče. Jeho vaření mi strašně schází.“

„Jak to, prosím tě? Vždyť tě tady máme ke každému jídlu, nemluvě o tom, co spocíváš v noci.“

„Nerad bych, aby ti tady bylo samotnému smutno,“ zasmál se Anthony. „Není tvým zvykem takhle ponocovat.“

Měl jsi zajímavý večer?“

„Našel jsem ten deník.“

Anthony tiše hvízdal. „Gratuluju. Předpokládám, že jsi z něj vytrhal všechno, co se týkalo tebe, paní Lakeové a tvé klientky.“

„To nebylo třeba. Někdo tu prokletou věc spálil, než jsem tam přišel. Zbylo jen tolik, aby se deník dal jasně identifikovat, ale o nic víc.“

„Chápu.“ Anthony si vjel rukou do vlasů a uvažoval.

„Ten, kdo zabil Felixe a odnesl deník, ti chtěl dát jasně najevo, že můžeš s pátráním skončit, je to tak?“

„Myslím, že ano. Ano.“

„Už na začátku jsi říkal, že se tam píše o řadě lidí. Zabít Holtona Felixe a zničit deník mohl kdokoli z nich.“

„Ano.“

„Jak tu zprávu přijal Neville?“

„Ještě jsem ho o nejnovějším vývoji neinformoval,“ vysvětlil Tobias.

Anthony se zatvářil zvědavě. „Co budeš dělat teď?“

„Ted? Půjdu spát.“

„Zrovna jsem se chtěl vydat zpátky k sobě, když jsem uslyšel přijet velice pěkný kočár.“ Anthony se zazubil.

„Myslel jsem, že si někdo spletl adresu. A pak jsi z něj vystoupil ty.“

„Byl to kočár Laviniiny klientky.“ Tobias upil brandy.

„Dnes už bývalé klientky.“

„Protože se deník našel?“

„Ne. Protože jí Lavinie dala výpověď. Řekla jí, že si od ní nevezme plat, na kterém se dohodly.“

„Tomu nerozumím.“ Anthony se postavil před dohořívající oheň.

„Proč by to ksakru měla dělat?“

Tobias do sebe hodil ještě trochu brandy a pak odložil sklenku na opěradlo.

„Udělal to kvůli mně,“ vysvětlil.

„Kvůli tobě?“

„Šlo jí o princip, chápeš?“

Anthony na něj zmatený pohlédl. „Ne, to tedy nechápu.

Bez urážky, Tobiasi, ale připadá mi, že mluvíš s cesty. Kolik jsi toho dneska vypil?“

„Ne dost.“ Tobias ťukl prstem do skleničky. „Lavinie dala své klientce výpověď, protože jí měla za zlé, že mě dnes v noci ohrozila.“

„Vysvětlí mi to, prosím tě.“

Tobias mu to vysvětlil. Když skončil, Anthony se na něj dlouho upřeně díval.

„Vida, vida, vida,“ prohodil konečně.

„Lavinie má výbušnou povahu a paní Doveová k ní přiložila zápalku.“

„To je nabíledni.“

Tobias zakroužil zbylým brandy ve sklence. „Myslím, že moje partnerka svého činu už lituje.“

Anthony vytáhl obočí. „Proč myslíš?“

„Když vystupovala z kočáru, její poslední slova zněla v tom smyslu, že můžu za všechno zlé, co ji potkalo.“

Anthony moudře přikývl. „Připadá mi to z její strany jako rozumný závěr.“

„Neříkal jsi, že jsi na odchodu?“

„Ty máš dnes mizernou náladu, co?“

Tobias o tom chvíli uvažoval. „Myslím, že ano.“

Anthony si ho se zájmem prohlédl od hlavy k patě.

„A po té potyčce ses vrátil převléknout?“

„Ano.“

„Takže to, jak vypadáš teď, souvisí s jinou, o něco pozdější potyčkou?“

Tobias zůžil pohled. „Jestli se ti zdá, že momentálně nemám dobrou náladu, klidně pokračuj a zjistíš, že může být ještě daleko horší.“

„Aha, takže jsme konečně pronikli k jádru věci. Ty jsi paní Lakeovou políbil a ona ti dala facku.“

„Paní Lakeová mi facku nedala,“ opravil ho Tobias významně.

Anthony vytřeštil oči.

„A kruci,“ zašeptal. „Neříkej, že jsi... že jsi vážně... S paní Lakeovou? V kočáře? Je to přece dáma. Jak jsi mohl?“

Tobias se na něj upřeně díval.

Těžko říci, co mu Anthony vyčetl z obličeje, jisté však je, že polkl a překotně věnoval pozornost řetavým uhlíkům v krbu.

Vysoké hodiny neúprosně odpočítávaly čas ke svítání.

Tobias se zabořil hlouběji do křesla. Kdo to kdy viděl, aby mu četl levity takový kluk, který nemá ponětí, co je to ženská.

Po chvíli si Anthony odkašlal. „Jak víš, chci jít zítra večer do divadla.“ Pohlédl na hodiny. „Vlastně už dnes, že?“

Každopádně tam můžeš zajít také. Ona a Emelina budou ve společnosti lady Worthamové a její dcery. Bylo by docela vhodné, kdybys je navštívil v jejich lóži.“

Tobias sepal konečky prstů. „To určitě.“

„Žádné strachy,“ uklidnil ho Anthony vlídně. „Ani ve snu by mě nenapadlo pustit tě do těch neprobádaných vod samotného. Je jasné, že se bez průvodce neobejdeš. S radostí tě do toho divadla doprovodím.“

„Á, tak o tohle ti jde.“

Anthony se tvářil jako vtělená nevinnost. „Jak prosím?“

„Chceš jít zítra večer do divadla, protože víš, že tam bude slečna Emelina. A potřebuješ věrohodnou záminku k návštěvě lóže Worthamových.“

Anthony se zatvářil ustaraně. „Zítra večer chce Lavinie Emelinu uvést do společnosti. Doufá, že přiláká vhodného nápadníka, vzpomínáš?“

„Obětovala kvůli tomu Apollóna. Vzpomínám.“

„Přesně tak. Emelina je tak okouzlující a chytrá. Mám strach, že Laviniiin plán ponese brzy plody.“

Tobias sebou trhl.

Anthony se upřímně polekal. „Hodně tě ta noha bolí?“

„Nebolí mě noha, ale děsí mě pomyšlení na ty plody.“

Noha mu v téhle chvíli překvapivě dává pokoj, užasl v duchu. To bude tou brandy. Když se však nad tím trochu víc zamyslel, uvědomil si, že ho přestala zlobit daleko dřív.

Zhruba v době, kdy se miloval s Lavinii. Stačí malé rozptýlení a hned se člověku všechny bolesti vykouří z hlavy, pomyslel si ponuře.

Anthony se tvářil nechápavě. „Nerozumím ti. Jaké plody?“

„To nic. Na tvém místě bych si kvůli Laviniiným plánům nelámala hlavu. Emelina je zajímavá mladá dáma a jistě vzbudí pozornost. Ale jakmile se roznese, že nemá věno, vychytralé matinky se postarají, aby se synáčkové začali dívat jinak.“

„To je možná pravda, ale co všichni ti zhýralci a profesionální svůdci? Víš stejně dobře jako já, že před nimi není v bezpečí žádná mladá dáma. Udělali si ze svádění nevinných dívek sport.“

„Lavinie ji ochrání.“ Tobias si připomněl, jak rozvážně se Emelina chovala v Římě. „Vlastně mám pocit, že se slečna Emelina o sebe dokáže postarat sama.“

„Přesto bych raději neriskoval.“ Anthony odhodlaně sevřel v dlani krbovou římsu. „A jelikož máme zjevně podobné cíle, můžeme na tom pracovat společně.“

Tobias zhluboka vydechl. „Jsme párek hlupáků.“

„Mluv sám za sebe.“ Anthony spokojeně vykročil ke dveřím. „Hned ráno opatřím lístky do divadla.“

„Anthony?“

„Ano?“

„Pověděl jsem ti, že Laviniini rodiče provozovali mesmerismus?“

„Ne, ale zmínila se o tom slečna Emelina. Co má být?“

„Před časem ses o něj krátce zajímal. Myslíš si, že zkušený mesmerista může dostat člověka do transu bez jeho vědomí?“

Anthony se pousmál. „U člověka slabé vůle, který je praktikami zkušeného mesmeristy snadno ovlivnitelný, je to docela možné, ale ani na vteřinu bych to neočekával u muže silné a pevné vůle a bystrého postřehu. Toho je totiž vůbec obtížné dostat do transu.“

„Určitě?“

„Pokud ovšem sám nechce.“

Anthony kvapně prošel dveřmi a zavřel za sebou.

Tobias ho slyšel, jak se směje celou cestu chodbou a ještě před domem.

12

„Co to s tebou dnes ráno je?“ Emelina se natáhla pro konvici kávy. „Ty máš ale divnou náladu.“

„Mám na to plné právo.“ Lavinie si nabírala vajíčka.

Mám ještě k tomu nezvykle velký hlad, uvědomila si. Probudila se s neuvěřitelnou chutí k jídlu. To bude tím dováděním v kočáře paní Doveové. „Už jsem ti přece řekla, že jsem bez klienta.“

„Udělala jsi správnou věc, když jsi dala paní Doveové výpověď.“ Emelina si nalévala kávu. „Neměla právo nechat pana Marche špehovat. Kdo ví, co měla za lubem?“

„Jsem si skoro jistá, že lokajovi nařídila, aby se deníku zmocnil dřív než pan March, nebo mu ho násilím sebral.“

Snažila se ten deník získat za každou cenu a nechtěla, aby si jeden z nás dvou přečetl, co se tam o ní píše.“

„Ačkoli vám údajně pověděla úplně všechno?“

Lavinie vytáhla obočí. „Jsem nucena souhlasit s panem Marchem. Zřejmě musíme počítat s tím, že to, co paní Doveová tají, bude něco daleko horšího, než mravní prohřešek z dávné minulosti.“

„To je ale v téhle chvíli stejně jedno, ne? Deník byl přece zničen.“

„Asi jsem se neměla tak ukvapit s odmítnutím těch peněz,“ přiznala Lavinie zvolna.

Emelině zajiskřilo v očích. „Šlo přece o princip,“ podotkla potutelně.

„To ano. Pan March byl sice jako partner dost nesnesitelný, ale pracoval na té věci se mnou. Těžko jsem ji mohla nechat, aby s ním zacházela jako s figurkou a dokonce ho snad využívala. Všichni máme svou hrdost.“

„A včera večer ti šlo o tvou nebo o jeho hrdost?“ vyzvíдалa Emelina.

„To je teď už jedno. Podstatné je, že ode dneška nemám klienta.“

„Žádný strach. Však on se nějaký objeví.“

Lavinie si pomyslela, že Emelinina slunná a optimistická povaha člověku občas pořádně leze na nervy.

„Tak mě napadá, že pan March bezpochyby od svého klienta odměnu dostane, takže by se o ni měl rozdělit se mnou, nemyslíš?“

„To rozhodně,“ přisvědčila Emelina.

„Myslím, že mu to navrhnu.“ Lavinie pojídala vajíčka a nepřítomně naslouchala tlumenému klapotu kopyt a rachotu kočárů zvenčí. „Víš, i když s ním občas bylo těžké vyjít, byl mi v té věci hodně užitečný. Když se to tak vezme kolem a kolem, deník nalezl právě on.“

Emelina na ni se zájmem pohlédla. „Na co myslíš, Lavinie?“

Důrazně pokrčila rameny. „Prostě mě napadlo, že by pro nás oba mohla být vzájemná spolupráce v budoucnu výhodná.“

„Vida.“ Emelině se v očích zjevil zvláštní výraz. „Vida, vida, vida. Správně. Zajímavý nápad.“

Pomyšlení na příští partnerství s Tobiasem Lavinii nadchlo a rozjařilo. Uvědomila si, že by měla co nejrychleji změnit směr hovoru.

„Ale jedno po druhém,“ prohlásila pevně. „Dnes se musíme soustředit na tvůj večer v divadle.“

„Na náš večer v divadle.“

„Správně. Od lady Worthamové bylo velice laskavé, že pozvala i mne.“

Emelina vytáhla obočí. „Víš, ona je na tebe hrozně zvědavá.“

Lavinie svažila čelo. „Snad jsi jí nevykládala, čím jsem se v minulosti živila?“

„To víš, že ne.“

„A doufám, že jsi jí nevykládala ani o mém nynějším podnikání.“

„Ne.“

„Výborně.“ Lavinie si oddychla. „Nedomnívám se, že by kterákoli z mých profesí připadala lady Worthamové vhodná.“

„V jejích kruzích není pro dámu vhodná žádná profese,“ připomněla Emelina. „Přesně tak. Takže dnes večer nesmím zapomenout utrousit zmínku o skromném, ale jistém dědictví.“

„To nebude zmínka, teto Lavinie, ale spíš lež.“

„To je jen drobný detail,“ mávla rukou Lavinie. „Ty hlavně nezapomeň, že dnes dopoledne máme poslední zkoušku u madame Francesky.“

„Nezapomenu.“ Emelina zaváhala a její obvykle hladké čelo zakryl mrak. „Teto Lavinie, pokud jde o dnešní večer, nerada bych, kdyby sis dělala moc velké naděje. Vím úplně jistě, že velký úspěch nesklidím.“

„Nesmysl. V těch nových šatech budeš překrásná.“

Emelina se zazubila. „Ale zdaleka ne tak jako Priscilla Worthamová, což je ten pravý důvod, proč je její matinka ke mně tak laskavá, a ty to moc dobře víš. Je přesvědčená, že vedle mne zazáří Priscilla tím víc.“

„Na intriky lady Worthamové kašlu –“ Lavinie se zhrozně zarazila. Odkáslala si a zkusila to znovu. „Ani za mák mi nesejde na tom, jaké pikle lady Worthamová kuje, aby předvedla svou dceru v tom nejlepším světle. Je to její mateřská povinnost. Jelikož nám ale při té příležitosti poskytla skvělou šanci, hodlám jí plně využít.“

Dveře malé jídelny se otevřely a ve dveřích se zjevila paní Chiltonová. V očích jí vzrušeně blýskalo.

„Přijela pani Doveová, milostpani,“ oznámila hlasitě.

„Přijímáte takle časně návštěvy?“

„Paní Doveová?“

Lavinie se zmocnila panika. Tobias se zmýlil, když jí tvrdil, že na polštářích v kočáře nezůstaly skvrny. Světlo tam bylo slabé a on určitě něco přehlédl. Vyděsila se, že Joan Doveová na ní přišla vymáhat zaplacení škod vzniklých v její luxusní ekvipáži. Kolik může stát nový polštář?

„Jo, milostpani. Mám jí uvést do salónu nebo do pracovny?“

„Co chce?“ zeptala se ostražitě Lavinie.

Paní Chiltonová se polekala. „Tak to teda nevím, milostpani.

Řekla, že s váma chce mluvit. Mam jí poslat pryč?“

„Ne, ovšemže ne.“ Lavinie se zhluboka nadechla a zmobilizovala veškerou odvahu. Je přece světaznalá žena a dovede si s podobnou šlamastykou poradit. „Přijmu ji. Okamžitě ji uveďte do mé pracovny, buďte tak hodná.“

„Prosim, milostpani.“ Paní Chiltonová odešla.

Emelina se tvářila hloubavě. „Vsadím se, že paní Doveová bude trvat na tom, že ti za tvé služby zaplatí.“

Lavinie vytáhla obočí. „Vážně si to myslíš?“

„Jaký jiný důvod by mohla mít?“

„No –“

„Možná se ti chce omluvit.“

„O tom pochybuji.“

„Lavinie?“ Emelina sražená čelo. „Co ti je? Já myslela, že budeš nadšením bez sebe, že ti přišla zaplatit.“

„Vždyť jsem nadšením bez sebe.“ Lavinie šla pomaloučku ke dveřím. „Víc už to ani nejde.“

Nechala paní Doveovou čekat ještě čtyři minuty, ale pak už to napětí nevydržela. Nasadila zdvořile lhostejný výraz a beze spěchu odkráčela do pracovny.

Jsem přece světaznalá žena.

„Dobrý den, paní Doveová. To je ale překvapení. Nečekala jsem vás.“

Joan stála před knihovnou a prohlížela si tituly nepočetných svazků na policích. Na sobě měla tmavošedé šaty od Madame Francesky, které diskrétně zdůrazňovaly její elegantní postavu a prokvetlé světlé vlasy.

Závoj na šik černém kloboučku měla půvabně schumlaný nad krempou. Výraz jejích očí byl jako obvykle nevyzpytatelný.

„Vidím, že čtete poezii,“ podotkla.

Lavinie, kterou ta poznámka zaskočila, zběžně přelétla pohledem těch pár svazečků. „Moc jí momentálně nemám.

Většinu jsem musela nechat v Itálii, když jsme se odtamtud poněkud nakvap vracely. Nějakou dobu potrvá, než svou knihovnu doplním.“

„Omlouvám se, že vás obtěžuji tak časně,“ řekla Joan.

„Včera v noci jsem však špatně spala a moje nervy další odklad nesnesou.“

Lavinie se probíla k pevnosti, již byl její psací stůl. „Prosím posad'te se.“

„Děkuji vám.“ Joan si vybrala židli před psacím stolem.

„Půjdu rovnou k věci. Chci se vám omluvit za to, k čemu došlo včera v noci. Na svou omluvu mohu uvést jen to, že jsem panu Marchovi příliš nedůvěřovala a domnívala jsem se, že bude lepší mít ho pod dohledem.“

„Chápu.“

„Přišla jsem vás přesvědčit, abyste si ode mne nechala zaplatit za své služby. Úkol jste přece s panem Marchem splnili. Nebyla to vaše vina, že deník byl zničen.“

„Možná je to tak nejlepší,“ prohodila Lavinie obezřetně.

„Asi máte pravdu. Ale jedna dost palčivá otázka pořád zůstává.“

„Chcete vědět, kdo vám poslal tu příšernou miniaturu, vid'te?“

„Nebudu mít klid, dokud nebudu znát odpověď,“ přisvědčila Joan.

„Chci, abyste na tom dál pracovala.“

Tak ona se sem nedostavila se stížností na zničený polštář v kočáře. Přijela zaplatit účet a požádat o další služby.

Lavinie dopadla na židli poněkud prudčeji, než měla v úmyslu. Jako by se najednou navzdory dešti vyjasnilo.

Snažila se zakrýt úlevu pod profesionální výrazem. Rozvážně sepjala ruce na desce stolu.

„Chápu,“ zamumlala.

„Nebudu mít námitky, pokud budete chtít zvýšit účet jako kompenzaci za to, že jsem k vám nebyla dostatečně otevřená.“

Lavinie si odkašlala. „V dané situaci.“

„Ano, ovšem,“ souhlasila Joan. „Tak kolik?“

Lavinie si v duchu říkala, že kdyby měla jen špetku zdravého rozumu, popadla by za pačesy tu druhou šanci, vyčarovala ze vzduchu pěknou sumičku a nechala minulost minulostí. Jenže vzpomínka na to, jak včera v noci Tobias unikl jen o vlásek, jí to nedovolila.

Proti svému lepšímu přesvědčení upřela na Joan pronikavý pohled.

„Máme-li spolu dál dělat obchody, paní Doveová, musím vás upozornit, že žádné další špehování nepřipustím. Nedovolím, abyste pana Marche nechala sledovat jako zloděje a darebáka. On je odborník stejně jako já.“

Joan vytáhla obočí. „Pan March pro vás hodně znamená, vidíte?“

Tak na tohle jí neskočím, umiňovala si Lavinie v duchu.

„Snad pochopíte, že vůči panu Marchovi mám závazek, protože je to můj společník.“

„Chápu. Závazek.“

„Jak jinak. Můžete mi tedy slíbit, paní Doveová, že se za panem Marchem nebude nikdo plížit, až bude provádět pátrání?“

Joan zaváhala a pak maličko pokývla hlavou. „Máte mé slovo, že mu do pátrání nebudu zasahovat.“

„Výborně,“ usmála se chladně Lavinie. „Ihned panu Machovi vzkázu. Pokud nebude mít proti dalšímu vyšetřování pro vás námitky, přijmu vaši novou zakázku.“

„Mám takové tušení, že pan March nebude váhat ani chvíli a ochotně bude v té věci pokračovat. Včera v noci jsem postřehla, že se mu ani trochu nelíbilo, jak jste mi ty peníze hodila pod nohy.“

Lavinii zalilo horko. „To jsem přece neudělala, paní Doveová.

Ne doslova.“

Joan se usmála. A mlčela.

Lavinie se opřela o opěradlo. „Tak dobře. Myslím, že máte pravdu, když tvrdíte, že pan March bude jen rád, když budeme v tom pátrání

pokračovat. V tom případě bych vám chtěla položit několik otázek. Ušetří se tím čas.“

Joan pokývala hlavou. „Samozřejmě.“

„Musíme předpokládat, že ten, kdo spálil deník a podstrčil ho panu Marchovi, se nám snaží naznačit, že vydírání skončilo. Mám tušení, že žádné další dopisy od člověka, který vám poslal tu voskovou miniaturu, už nedostanete.“

Soudím, že ho chuť na vydírání přešla.“

„To můžete mít docela pravdu. Když zjistil, že jsem si najala profesionální vyšetřovatele, bezpochyby se polekal a couvl zpátky do tmy. Přesto se musím dovědět, kdo to je.“

To určitě pochopíte.“ Joan se nevesele usmála. „Nehodlám tolerovat, aby mi neznámí lidé vyhrožovali smrtí.“

„Ne, to pochopitelně nejde. Já bych se na vašem místě cítila úplně stejně. Včera večer jsem na to před spaním dlouho myslela. Napadlo mě, že v tom asi bude víc než jen obyčejné vydírání. Neurazte se, prosím vás, ale musím se vás na něco zeptat.“

„Na co?“

„Než odpovíte, doufám, že si to pořádně rozmyslíte a budete upřímná.“ Lavinie zaváhala a snažila se dát otázce co nejzdvořilejší podobu. „Existuje nějaký důvod, proč by vám někdo měl chtít ublížit?“

Z Joaniných očí nevyšlehla zlost. Nezjevilo se v nich překvapení ani strach. Pouze přikývla, jako by takovou otázku očekávala.

„Nenapadá mě nic, kvůli čemu by mě někdo měl chtít zavraždit,“ odpověděla.

„Jste velmi zámožná žena. Nemohla jste kupříkladu svými obchodními aktivitami někomu způsobit finanční újmu?“

V Joaniných očích se poprvé objevila jiskřička citu. Ten smutný a teskný záblesk však velmi rychle zmizel. „Řadu let jsem byla provdaná za velmi moudrého a inteligentního muže, který se skvěle staral o své i o mé záležitosti. Naučila jsem se od něj hodně o investicích a dalších finančních záležitostech, ale myslím, že v tom směru nebudu nikdy tak zdatná jako on. Po Fieldingově smrti jsem dělala, co jsem mohla, ale je to všechno velice komplikované.“

„Chápu.“

„Dodnes zápasím s různými aspekty investic a obchodních transakcí, které mi odkázal. Je v tom spousta záhadného.“

Ale přesto jsem si jistá, že nic, co jsem po jeho smrti udělala, nikoho o peníze nepřipravilo.“

„Promiňte, že se na to ptám, ale není ve vašem osobním životě něco, co by takový čin opravňovalo? Kupříkladu nějaký romantický vztah?“

„Svého manžela jsem velice milovala, paní Lakeová. Po celé naše manželství jsem mu byla věrná a po jeho smrti jsem žádný intimní vztah nenavázala.

Nenapadá mě žádný osobní důvod, pro který by mě někdo chtěl zabít.“

Lavinie jí pohlédla do očí. „Jenomže taková pohružka je dost osobní, nemyslíte? Uvažte, že je daleko osobnější než vydírání, které má blíž k obchodní transakci.“

„Ano.“ Joan vstala. Krásně střížené sukně jejích šatů nepotřebovaly upravit, ihned se složily do půvabných záhybů. „Právě proto po vás chci, abyste v pátrání pokračovala.“

Lavinie také vstala a obešla stůl. „Okamžitě vyrozumím pana Marche.“

Joan zamířila ke dveřím. „Jste si s panem Marchem velmi blízcí, že?“

Lavinie se nevysvětlitelně zapletla nohou do koberce, zapotácela a musela se zachytit okraje stolu.

„Náš vztah je ryze obchodní,“ odporovala. Uvědomila si, že trochu příliš zvýšila hlas. A že to pronesla až příliš energicky.

Narovnala se a spěchala otevřít dveře.

„Překvapujete mě.“ Joan se zatvářila nechápavě. „Soudě podle toho, jak jste se včera v noci obávala o jeho zdraví a bezpečí, hádala bych, že váš vztah je nejen profesionální, ale i osobní.“

Lavinie zprudka trhla dveřmi. „Je to můj společník a jedině z toho důvodu jsem si dělala starosti.“

„Ano, ovšem.“

Joan vyšla na chodbu a pak se zastavila. „Mimochodem, málem bych zapomněla. Dnes ráno mi kočí sdělil, že na sedadle v kočáře něco našel.“

Lavinii vyschlo v ústech a křečovitě sevřela v prstech kliku. Věděla, že musí být příšerně rudá, ale nemohla s tím nic dělat.

„Na sedadle, říkáte?“ vypravila ze sebe příškrčeně.

„Ano. Myslím, že patří vám.“ Joan otevřela kabelku, vytáhla složený mušelinový čtverec a podala ho Lavinii. „Moje určitě není.“

Lavinie upřeně zírala na fiší. Ovšemže bylo její, měla ho na sobě včera večer. Vůbec si nevšimla, že ho nemá. Ruka jí vylétla k hrdlu.

„Děkuji vám.“ Spěšně je vzala Joan z prstů. „Vůbec jsem si nevšimla, že jsem je ztratila.“

„V kočáře si člověk musí dávat pozor.“ Joan si spustila závoj přes obličej. „Obzvlášť v noci. Ve tmě není pořádně vidět. Člověk snadno ztratí něco cenného.“

Krátce po Joanině odjezdu v elegantní tmavohnědé ekvipáži poslala dopis Tobiasovi.

*Vážený pane,
dostala jsem novou zakázku od naší bývalé klientky, která si přeje,
abychom pokračovali v předešlém pátrání.*

Mám její výslovný slib, že dodrží jisté striktní požadavky.

*Máte nadále zájem zaujmout v tomto případě postavení mého
obchodního partnera?*

S pozdravem

paní L.

Do hodiny měla v rukou odpověď.

*Vážená paní L.,
přijměte mé ujištění, že v tomto případě s potěšením zaujmu
postavení, jaké Vám bude po chuti.*

S pozdravem

M.

Lavinie ten vzkaz dost dlouho studovala, ale nakonec usoudila, že udělá nejlépe, když nebude bádát po jeho skrytém smyslu. V komunikaci s ní se na žádné jemnosti a nuance nikdy nezmoohl.

Není koneckonců žádný básník.

„Tak zničený, říkáte?“ Nevillea ta novinka dokonale zaskočila.

„Krucinál. Spálený na uhel?“

„Na vašem místě bych mluvil tišeji.“ Tobias se významně rozhlédl kolem dokola po spoře obsazené klubovně.

„Nikdy nevíte, kdo vás poslouchá.“

„Ovšem.“ Neville vyjeveně potřásl hlavou. „Zapomněl jsem se. To je tím, že mě takový vývoj událostí překvapil.

A nezbylo vážně vůbec nic?“

„Pár stránek zůstalo ušetřeno. Podle mého soudu proto, abych se mohl přesvědčit, že držím v ruce ten hledaný deník.“

„A co ty stránky o členech Modré komory – ty se nedaly přečíst?“

„Prohledal jsem ten popel velice důkladně,“ ujistil ho Tobias.
„Nebylo tam nic, co by stálo za pozornost.“

„U všech rohatých.“ Neville zaťal ruku v pěst, ale působilo to spíš divadelně. „Takže to znamená, že všemu je konec, je to tak?“

„No –“

„Jsem z toho strašně zklamaný, jak jinak. Tolik jsem potřeboval zjistit jméno toho člena Modré komory, který jako jediný přežil. Který se za války stal zrádcem.“

„Chápu.“

„Teď už se nikdy nedovíme jeho jméno ani skutečnou totožnost Azura.“

„Když uvážíte, že je mrtev už téměř rok, tak na tom snad tolik nezáleží,“ připomněl mu Tobias.

Neville se zachmuřil a sáhl po lahvi klaretu. „To máte nejspíš pravdu. Hodně jsem stál o to, aby se mi ten deník dostal do rukou. Ale nakonec je nejdůležitější, že ta zločinecká organizace už neexistuje.“

Tobias se opřel v křesle a sepal konečky prstů. „Je tady jeden malý problém.“

Neville se zarazil uprostřed nalévání a ostře vzhlédl. „Jaký problém?“

„Ten, kdo deník zničil, si ho možná nejprve přečetl.“

Nevillea to viditelně polekalo. „Přečetl. Krucinál. No ovšem. Na to jsem nepomyslel.“

„Takže teď někdo ví, kdo byl Azur. A zná totožnost posledního žijícího člena Modré komory.“

Láhev se Nevilleovi zachvěla v rukou. „U pekelné tlamy, člověče, to máte pravdu.“

„Na druhou stranu se zdá, že ten člověk nemá zájem odhalovat tajemství obsažená v deníku. Naopak, podle mého soudu se nám to pokusil naznačit tím, že zařídil, abych našel ty spálené stránky.“ Tobias udělal významnou pomlku.

„Nicméně zůstává faktem, že ten člověk zná odpovědi na naše otázky. A tím je pro nás nebezpečný.“

„Hm.“ Neville opatrně postavil láhev na stůl. „To ano.“

Co navrhuje?“

„Jsem připraven pokračovat v pátrání.“ Tobias se usmál.
„Pokud jste vy připraven dál mi za to platit.“

Priscilla Worthamová byla bezesporu nesmírně atraktivní mladá dáma. Dnes večer však podle Lavinieina názoru působila v módních šatech z růžového mušelínu drobátko přezdobeně.

Uvědomila si, že ji nedávné návštěvy v salonu madame Francesky mnohému naučily. Krejčová měla na módu velmi vyhraněné názory a neváhala se o ně podělit. Z toho, co se při objednávání šatů pro sebe a Emelinu dověděla, mohla nyní kupříkladu konstatovat, že na lemu Priscilliných šatů je příliš mnoho volánků.

Mimoto byly její velmi světlé vlasy vyčesány trochu příliš vysoko do kupy umně naaranžovaných kudrlinek a posázeny saténovými kvítky v barvě šatů. I rukavice měla růžové.

Priscilla se zkrátka podobala bohatě zdobenému šlehačkovému dortu s růžovou polevou. Emelina se vedle ní rozhodně neměla zač stydět.

Na naléhání lady Worthamové se posadila vedle Priscilly a tvořila k ní nápadný kontrast. Lavinie s ulehčením konstatovala, že tyranská madame Francesca měla pravdu, když trvala na jednoduchých gázových šatech v neobvyklé barvě nilské zeleně. Emelininy tmavé vlasy byly vyčesány v elegantním jednoduchém účesu, který podtrhoval její krásné inteligentní oči. Rukavičky měla o několik odstínů tmavší než šaty.

Udělala jsem dobře, že jsem na tohle obětovala Apollóna, říkala si Lavinie pyšně, když se o přestávce rozsvítilo v hledišti. Zpočátku si dělala starosti, aby lady Worthamová neviděla v Emelině, kterou si pozvala jako vhodné pozadí pro vyniknutí své dcery, konkurenci, ale byly to zcela bezpředmětné obavy. Lady Worthamové stačil jediný pohled na Emelininy jednoduché, elegantně střižené šaty a ani se nenamáhalo skrýt své ulehčení, že Priscillu nemá co zastínit.

Obě mladé ženy přitáhly toho večera značný počet obdivných pohledů. Lady Worthamová byla viditelně potěšená.

Zjevně nepochybovala, že všechny ty pohledy jsou určeny její dceři. Lavinie však s jistotou věděla, že značný počet z nich patřil Emelině.

„Skvělé představení, že?“ prohodila Lavinie k lady Worthamové.

„Ujde.“ Lady Worthamová ztlumila hlas, aby ji Omelina a Priscilla přes hlučení diváků nezaslechly. „Soudím, že bych vás měla upozornit, že šaty vaší neteře jsou pro mladou dívku příliš střízlivé. A ten divný odstín zelené. Není to to pravé. Nesmím vám zapomenout dát jméno své krejčové.“

„To je od vás moc laskavé.“ Lavinie se vynasnažila, aby jí v hlase opravdu zněla lítost. „Ale my jsme s tou naší docela spokojené.“

„To je škoda.“ Lady Worthamová spočinula nesouhlasným pohledem na Lavininiých saténových šatech. „Dobrá krejčová má cenu své váhy ve zlatě, to já vždycky říkám.“

„To jistě.“ Lavinie otevřela vějíř.

„Ta moje by vám rozhodně nedoporučila tenhle purpurový odstín. K rzavým vlasům se nehodí.“

Lavinie zaskřípala zuby. Od nutnosti odpovědět ji zachránilo rozhrnutí sametového závěsu u vchodu do lóže.

Objevil se Anthony. Měl kabát střížený podle poslední módy a složitě uvázanou kravatu a ohromně mu to slušelo.

„Doufám, že neruším.“ Působně se uklonil. „Rád bych krásným dámám ve této lóži složil poklonu.“

„Anthony. Totiž pane Sinclair.“ Emelina se na něj zářivě usmála. „Tak ráda vás vidím.“

Lady Worthamová vlídně kývla hlavou a v mazaných očích jí spokojeně zasvitlo. „Posaďte se přece, pane Sinclair.“

Anthony si přitáhl židli přesně doprostřed mezi Emelinu a Priscillu a všichni tři se okamžitě pustili do živé debaty o hře. Ze sousedních lóží se k nim začaly otáčet hlavy.

Lavinie si vyměnila vědoucí pohled s lady Worthamovou.

Blízké přítelkyně z nás nebudou, říkala si v duchu, ale v tomhle jsme zajedno. Oběma bylo velice dobře známo, že nic tak nezvýší zájem o mladou dámu jako pohled na to, jak se jí dvoří pohledný mladík. Anthony byl rozhodně pro jejich lóži přínosem.

„Kde je pan March?“ vyzvíдалa Emelina, když v jejich debatě nastala odmlka.

„Bude tady co nevidět.“ Anthony letmo pohlédl na Lavinii.

„Povídal, že si nejdřív musí promluvit s Nevilleem.“

To probudilo Lavinii pozornost. Na Tobiasova klienta byla tuze zvědavá. „Lord Neville je tady dnes také?“

„Má tu lóži přímo naproti.“ Anthony nenápadně naklonil hlavu směrem k balkonu na opačné straně divadla. „Je se svou ženou. Zrovna je u nich Tobias. Až tam skončí, přijde hned sem k nám.“

Lavinie si přiložila k očím kukátko a podívala se tím směrem.

Když se jí v zorném poli zjevil Tobias, zalapala po dechu.

Od včerejší noci ho viděla poprvé. Zhrozila se, jaké vzrušení v ní pohled na něj roznítil.

Právě vstoupil do Nevilleovy lóže a zdvořile se sklonil nad rukou, kterou mu podala žena v modrých šatech s hlubokým výstřihem.

Lady Nevilleové bylo něco málo přes čtyřicet. Lavinie si ji chvíli prohlížela a usoudila, že je to zajímavá žena. Byla vysoká a majestátní, ačkoli v mládí nepochybně platila za ošklivou. Její obličej patřil k těm, které nabývají patricijského vzhledu až ve zralém věku. Šaty měla střižené tak elegantně, že Lavinie zauvažovala, jestli nepatří k zákaznicím madame Francesky. I na tu značnou vzdálenost bylo vidět, jak se jí na hrdle a v uších třpytí drahokamy.

Velký a mohutný muž, který seděl vedle ní, prošel přesně opačným procesem dozrávání. Lavinie nepochybovala, že v mladších letech lord Neville vypadal švihácky a atleticky. Jeho ostře řezané rysy se však po létech zhýralého a nestřídmého života obalily tukem a odpudivě zhrubly. „Znáte se s lordem a lady Nevilleovými?“ vyzvídala lady Worthamová s neskrývaným zájmem.

„Ne,“ odvětila Lavinie. „Nemám to potěšení.“

„Ach tak.“

Lavinie vycítila, že v její úctě o pár palců poklesla, a snažila se to napravit.

„Ale velice dobře se znám s panem Marchem,“ dodala.

Dobré nebe, to jsem vážně v tak beznadějně situaci, abych kolem sebe házela Tobiasovo jméno v naději, že to vylepší mé společenské postavení?

„Hmmm.“ Lady Worthamová si protějščí lóži hloubavě prohlížela. „Pan March je ten pán, který právě hovoří s lordem Nevilleem?“

„Ano.“

„Neznám ho, ale pokud je tak familiární s lordem Nevilleem, bude bezpochyby přijatelný.“

„Hmmm.“ Lavinii napadlo, co by si lady Worthamová o Tobiasově přijatelnosti pomyslela, kdyby věděla, co minulou noc prováděl v kočáře. „Vy se s lordem a lady Nevilleovými znáte?“

„Já a manžel už léta dostáváme pozvánky na stejné plesy a večírky jako Neville a jeho paní,“ odtušila lady Worthamová rádobý ledabyle. „Pohybujeme se ve stejných kruzích.“

To je lež, oponovala jí Lavinie v duchu. Dostávat pozvání na stejné společenské události neznamena, že si někdy byli představeni. Ke všemu odhodlané hostitelky rozesílají pozvání každému příslušníku smetánky, ale ne všichni je přijímají.

„Chápu,“ zamumlala Lavinie. „Takže se s nimi vlastně neznáte?“

Lady Worthamová se naježila. „Náhodou, Constance a já jsme byly uvedeny do společnosti v téže společenské sezoně.“

Moc dobře se na ni pamatuji. Nebyla to žádná krasavice, a to je řečeno ještě hodně mírně. Nebýt obrovského věna, zůstala by na ocet.“

„Tak Neville si ji vzal pro peníze?“ zeptala se Lavinie zvědavě.

„Ovšem.“ Lady Worthamová si delikátně odfrkla. „To tenkrát věděl každý. Nic jiného na Constanci nebylo. Nebyla hezká a neměla smysl pro módu.“

„To se ale v poslední době dost zlepšilo, jak se zdá,“ opáčila Lavinie.

Lady Worthamová si přiložila k očím kukátko a zadívala se přes hlediště. „Diamanty leccos vylepší,“ poznamenala a odtáhla kukátko. „Jak vidím, pan March už od nich odešel.“

Až dorazí sem k nám, budeme tady mít docela plno, co?“

Tak tak, že si lady Worthamová nemne ruce a vítězoslavně se nepochechtává z radosti nad tím, že jí k Priscille přibude ještě jeden pán, pomyslela si Lavinie.

Sametový závěs se opět pohnul, ale Tobias to nebyl.

„Paní Lakeová.“ Lord Richard Pomfrey na ni upřel vášnivý pohled, poněkud zakalený podnapilostí. „Napadlo mě, že to budete vy, když jsem vás z protější strany zahlédl. To je ale šťastná náhoda. Od Itálie vás nedokážu pustit z hlavy.“

Mluvil nezřetelně a nestál na nohou příliš pevně.

Pro Lavinii znamenalo jeho objevení takový otřes, že na několik okamžiků přimrzla na místě. Nebyla ovšem jediná, na koho měl jeho příchod takový účinek. Také lady Worthamová vedle ní zvolna kameněla.

Lavinie pochopila, že jejich hostitelka velice dobře ví, jaký je Pomfrey vyhlášený zhýralec a sukničkář. Zaručeně to nebyl ten správný druh kavalíra, jaký by byl v její lóži a vedle její nevinné dcery vítán. Lavinie jí to neměla za zlé. Ani ona nechtěla, aby se Pomfrey k Emelině příliš přibližoval.

Zachránil ji Anthony. Stačil mu jediný pohled na ni a okamžitě vstal a postavil se Pomfreyovi do cesty.

„Myslím, že se neznáme,“ prohodil.

Pomfrey si ho změřil od hlavy k patě a zjevně usoudil, že se ho snadno zbaví.

„Pomfrey,“ protáhl. „Jsem velice dobrý přítel paní Lakeové.“

Otočil se k ní a oplzle se na ni usmál. „Dalo by se dokonce říci že důvěrný, nemám pravdu, Lavinie?“

Lady Worthamová zalapala po dechu.

Nejvyšší čas s tím něco začít dělat, usoudila Lavinie v duchu.

„To jste se tedy spletl, pane,“ odtušila rázně. „Nikdy jsme se dobře neznali. Mám dojem, že jste se přátelil s paní Underwoodovou.“

„No, a právě ta nás seznámila,“ přitakal Pomfrey a v hlase mu zněl dvojsmyslný podtón. „Budu jí za to navěky zavázaný.“

Máte od ní nějaké zprávy od té doby, co utekla s tím hrabětem?“

„Ne, nemám.“ Lavinie se ledově usmála. „Pokud si správně vzpomínám, pane, jste ženatý. Jakkap se má vaše paní?“

Ale Pomfrey se nenechal odstrašit připomínkou své trpící choti. „Ta je na večírku někde na venkově, aspoň myslím.“

Pohled mu padl na Emelinu a na Priscillu, která měla oči navrch hlavy. „Co kdybyste mě představila svým krásným společnícím?“

„Ne,“ prohlásila Lavinie.

„Ne,“ přidal se k ní Anthony.

Lady Worthamová zamrkala. „To nebude možné.“

Anthony udělal krok dopředu. „Jak vidíte, není tady dost místa pro tolik lidí. Laskavě ihned odejděte.“

Pomfrey se dopálil. „Nevím, kdo jste, ale stojíte mi v cestě.“

„A hodlám tam zůstat.“

Začínaly se k nim otáčet hlavy. Lavinie si všimla záblesků čoček ze všech koutů hlediště, jak se jejich směrem namířilo kdejaké kukátko. Pochybovala sice, že bude slyšet, co se u nich povídá, ale napětí, které nad jejich lóží viselo, bylo přímo hmatatelné.

Hrůza, která se zmocnila lady Worthamové, byla rovněž jasně viditelná. Lavinie si dovedla představit, co s ní dělá představa, jaká scéna se v její lóži, jejímž úhelným bodem je Priscilla, odehrává.

„Ustupte,“ vyzval Pomfrey Anthonyho ledabyle.

„Ne,“ odušil Anthony. Jeho hlas byl hluboký a pevný a připomněl jí Tobiasi. „Musíte okamžitě odejít, pane.“

Pomfrey vztekle zúžil oči.

Lavinii se sevřel žaludek. Anthonymu za jeho postoj hrozilo, že bude vyzván na souboj. To nemohla připustit.

„Odejděte, Pomfrey,“ osopila se na něj. „Okamžitě.“

„To mě ani nenapadne, dokud mě nepoctíte pozváním, abych vás navštívil,“ prohlásil Pomfrey. „Zítřa odpoledne by mi to vyhovovalo. Co kdybyste mi sdělila svou adresu, milostivá?“

„Mně se to zítřa ani trochu nehodí,“ odsekla Lavinie.

„Tak já počkám na obnovení našeho intimního vztahu do pozítří. Čekám koneckonců už několik měsíců.“

Lady Worthamová se statečně pokusila převzít velení.

„Čekáme dalšího hosta, Pomfreyi. Není tady dost místa a nemůžeme vám dovolit, abyste tady zůstal. Jistě to pochopíte.“

Pomfrey si chvíli mlsně prohlížel Emelinu a Priscillu a pak se znovu obrátil k lady Worthamové a poněkud potácivě se jí uklonil.

„Za žádnou cenu nemohu odejít dřív, než složím poklonu těm krásným mladým dámám. Rozhodně trvám na tom, abych jim byl představen. Kdo ví? Třeba se potkáme na plese nebo na večírku a já si s nimi budu chtít zatančit.“

Při pomýšlení, že by měla svou dceru seznámit s vyhlášeným zhýralcem, lady Worthamová zfialověla.

„To je bohužel vyloučeno,“ prohlásila.

Anthony zaťal pěsti. „Odejděte, pane. Okamžitě.“

Pomfreyovi vyšlehl z očí vztek, když se otočil se k Anthonymu.

Připomínal v té chvíli vzteklou dogu obtěžovanou neodbytným štěnětem.

„Jste pořádně otravný, abyste věděl. Jestli mi neuhnete, budu vám muset dát lekci slušného chování.“

Lavinie strnula. Nějak se jim to vymyká z rukou.

„Poslyšte, Pomfrey, to vy začínáte být nanejvýš otravný,“ ozvala se. „Nedovedu pochopit, jak ze sebe můžete dělat takového otrapu.“

Ihned jí bylo jasné, že zašla příliš daleko. Pomfrey není zrovna vyrovnaný člověk, připomněla si, a když se napije, chová se nepředvídatelně a má sklony k násilnostem.

Znovu mu z očí vyšlehl vztek, ale než stačil na Laviniinu urážku zareagovat, rozhrnul se závěs a do lóže vstoupil Tobias.

„Paní Lakeová nemá tak docela pravdu, Pomfreyi,“ prohodil ledabyle. „Vy totiž nezačínáte být otravný. Vy jste se dostal daleko dál a teď už jste nudný k nesnesení.“

Pomfreye ten nečekaný útok zaskočil a chvíli jen tak tupě civěl. Brzy se sice vzpamatoval, ale v tváři se mu kromě údivu zračil zuřivý vztek. „Marchi. Co se do toho ksakru pletete? Nic vám do toho není.“

„Ba ne, je mi do toho velice moc.“ Tobias na něj upřel významný pohled. „Jsem si jistý, že si rozumíme.“

Pomfrey se rozpálil. „Cože? Vy a paní Lakeová? O vás dvou se mi nedoneslo ani slovo.“

Tobias mu věnoval tak ledový úsměv, až Lavinie užasla, že Pomfrey na místě nepřimrzl ke koberci.

„Tak jste se to dověděl teď,“ pronesl Tobias pevně.

„Heleďte,“ vyhrkl Pomfrey. „Já se s paní Lakeovou znal v Itálii.“

„Jenže ne moc dobře, jak je vidět, jinak byste musel vědět, že vás považuje za otrapu. Jestli vám dělá problémy odejít z téhle lóže po svých, s radostí vám pomohu.“

„Krucinál, to má být hrozba?“

Tobias se nad tím krátce zamyslel a potom přikývl. „Ano, myslím, že je to hrozba.“

Pomfreyovi se na tváři vystříдалo několik výrazů. „Co si to dovoluujete, pane?“

Tobias pokrčil rameny. „Užasl byste, jak snadné je vyhrožovat vám, Pomfrey. Jde to samo od sebe.“

„Za tohle mi zaplatíte, Marchi.“

Tobias se usmál. „Tu cenu si myslím mohu dovolit.“

Pomfrey zrudl a zaťal pěsti. Lavinie se zničehonic vyděsila, že Tobiasi vyzve na souboj.

„Ne.“ Napůl se zvedla ze židličky. „Ne, počkejte, Pomfrey, to nesmíte. Nedovolím to.“

Ale Pomfrey si jí nevšímal. Viděl jenom Tobiase. Jenže místo aby uskutečnil to, čeho se nejvíc obávala, totiž vyzval Tobiase na souboj,

ohromil všechny kolem tím, že švihl pěstí vší silou Tobiasovi do žaludku.

Tobias to však zřejmě očekával, protože ucouvl a o vlásek Pomfreyově pěstí uhnul. Ten náhlý pohyb ho však připravil o rovnováhu. Lavinie si všimla, že pod ním levá noha podklesla. Zachytil se lemu těžkého sametového závěsu, ten však jeho váhu neudržel a vytrhl se z několika kroužků, na kterých byl zavěšený.

Tobias se odpotácel ke stěně.

Priscilla vykřikla. Emelina vyletěla ze židličky a Antony tiše zaklel a postavil se před obě dívky, aby je ušetřil pohledu na rvačku mezi muži, ale byl to chabý pokus. Tobias se svezl na zem ve chvíli, kdy Pomfrey znovu švihl pěstí.

Prudký úder tentokrát zasáhl stěnu. Ozvala se rána, ze které všem naskočila husí kůže. Pomfrey zaskučel bolestí a hýčkal si poraněnou ruku.

K Laviniinu sluchu se donesl hlasitý řev. Chvíli jí trvalo, než se dovědla, že je to bujarý jásot obecnosti, které ocenilo jejich výstup. Soudě podle nadšených a pochvalných výkřiků je pobavili víc než to, co se odehrávalo na jevišti.

Vedle sebe zaslechla přidušený sten a tupou ránu. Ohlédla se a zjistila, že lady Worthamová omdlela jako špalek, svezla se ze židle a leží bezvládně na podlaze.

„Máti.“ Priscilla k ní přispěchala. „Propáníčka, doufám, že jsem si nezapomněla vzít čichací sůl.“

„Moje kabelka,“ zasupěla lady Worthamová. „Honem.“

Tobias se přidržel zábradlí a pomohl si na nohy. „Snad bychom to mohli dokončit na vhodnějším místě, Pomfreyi.“

Ulička za divadlem se k tomu hodí skvěle.“

Pomfrey tam stál a tupě mrkal. Zřejmě si začal uvědomovat divoký jásot davu. Vztek v jeho očích se změnil v úžas.

Několik mužů z parteru na něj pokřikovalo a vyzývalo ho, aby pokračoval.

Vztek se v něm sváril s ponížením, když se dověděl, že uspořádal veřejné představení.

Nakonec zvítězilo ponížení.

„Vyřídíme si to jindy, Marchi.“

Roztřeseně nabral dech a vyklopýtal z lóže.

Dav zklamaně hučel a hvízdal.

Lady Worthamová opět zaúpěla.

„Máti?“ Priscilla jí přistrčila k nosu lahvičku. „Už je ti líp?“

„Takové ponížení jsem v životě nezažila,“ bědovala lady Worthamová. „Do konce sezony se nemůžeme odvážit na veřejnost. Paní Lakeová nás dočista zničila.“

„Ach, ouvej,“ povzdychla si Lavinie.

To všechno je moje vina, pomyslel si Tobias. Zase.

Uvnitř drožky panovalo pohřební ticho. Emelina a Antony seděli naproti Lavinii a Tobiasovi. Od odchodu z divadla mezi nimi nepadlo ani slůvko. Tu a tam se podívali na Lavinii, kvapně však odvraceli pohled jinam, protože nenacházeli slova útěchy.

Lavinie seděla strnule na sedadle, odvracela hlavu a upřeně zírala ven do noci. Tobias věděl, že všechno, co se přihodilo, klade za vinu jemu.

Přiměl se k mužnému činu.

„Omlouvám se, že jsem ti zkazil večer, Lavinie.“

Vyrazila ze sebe tichý neartikulovaný zvuk a vytrhla z kabelky kapesník. Ohromeně přihlížel, jak si otírá oči.

„Krucinál, Lavinie, ty pláčeš?“

Znovu vydala ten podivný zvuk a zabořila obličej do kapesníku.

„Tak vidíš, co jsi provedl,“ ozval se Anthony. Nahnul se kupředu.

„Paní Lakeová, Tobias a já vám ani nemůžeme vypovědět, jak velice litujeme toho, co se dnes večer stalo.“

Namouduši jsme vás nechťeli tak zarmoutit.“

Lavinie se nahrbila. Ramena se jí roztrásla. Stále nezvedla obličej od kapesníku.

„Pomfrey je odporný chlap, Lavinie,“ ozvala se Emelina vlídně.

„Ty to víš líp než kdo jiný. Je to smůla, že se musel ukázat právě dnes, ale když uvážíš, jak se choval, těžko mohli Tobias s Anthonym jednat jinak.“

Lavinie jen němě vrtěla hlavou.

„Moc dobře vím, že jsi chtěla, abych dnes večer vzbudila trochu pozornosti,“ dodala Emelina.

„To se nám na rozdíl od všeho ostatního podařilo,“ prohodil Tobias suše.

Lavinie se hlasitě vysmrkala.

Anthony ho probodl pohledem. „Tohle není nejvhodnější moment, abys hověl svému pokřivenému smyslu pro humor.“

Paní Lakeová je přesvědčená, že stojí tvář v tvář absolutní katastrofě, a není moc daleko od pravdy. Podle mého soudu se o té

dnešní příhodě bude zítra mluvit v každém domě u snídane. A to nemluvím o tom, jak se bude klevetit v klubech.“

„Omlouvám se,“ zamumlal Tobias. Nevěděl, co vhodného by mohl dodat. Zažil u Lavinie nejrůznější nálady, vypožadoval však v ní jistou nezdolnost a domníval se, že ji nic neporazí. Dnes ji poprvé viděl plakat. Jakživ by nevěřil, že se rozplyne v slzách kvůli společenskému fiasku. Nevěděl si rady, byl nesvůj a citelně si to uvědomoval.

„Tedy pokud jde o mne, žádná katastrofa to není,“ ozvala se Emelina odhodlaně.

Lavinie cosi nezřetelně zamumlala.

Emelina si povzdychla. „Vím, že ses ze všech sil snažila, aby mě lady Worthamová pozvala na dnes večer do své lóže.

A vím, že jsi obětovala Apollóna, abys mi mohla zaplatit ty nádherné šaty. Je mi moc líto, že se to nevyvinulo tak, jak jsi plánovala. Ale upozorňovala jsem tě, že dvakrát nestojím o to, abys mě tam předváděla.“

„Mumf,“ namítla Lavinie do kapesníku.

„Pan March nemohl za to, že ze sebe Pomfrey udělal pitomce,“ pokračovala Emelina. „Vůbec od tebe není spravedlivé, že z toho, co se stalo, obviňuješ jeho nebo Anthonyho.“

„Prosím vás, neplačte, paní Lakeová,“ promluvil Anthony.

„Ty klepy určitě usnou co nevidět. Lady Worthamová nestojí na společenském žebříčku příliš vysoko a smetánka brzy ztratí zájem.“

„Jsme s-s-skrznaskrz zničené, přesně jak to řekla lady Worthamová,“ vzlykala Lavinie do kapesníku. „To se u-u-už nedá spravit. Pochybuji, že zítra přijde Emelinu navštívit jediný nápadník. Ale co se stalo, stalo se.“

„Slzy jsou k ničemu,“ řekla Emelina ustaraně. „Ty přece nejsi z těch, kteří kvůli něčemu takovému pláčou.“

„V poslední době byla pod velkým stresem,“ připomněl jim Anthony.

„Neplačte, Lavinie,“ žádal Tobias. „Jsme z vás všichni celí pryč.“

„Bohužel si nemohu pomoci.“ Lavinie zvedla hlavu a předvedla jim usazený obličej. „J-j-jak se lady Worthamová tvářila. Namouduši jsem nic legračnějšího jakživa neviděla.“

A zhroutila se kouta v dalším záchvatu smíchu.

Zůstali na ni koukat jako opaření.

Pak se jim začaly zvedat koutky. Anthony roztáhl ústa od ucha k uchu.

V příští vteřině už se hlasitě chechtali všichni čtyři.

Hluboko v Tobiasově nitru se něco uvolnilo a on přestal mít pocit, že jede na pohřeb.

„Tady jste, Marchi.“ Crackenburne spustil noviny a přes brýle se díval na Tobiasa. „Doneslo se mi, že jste se včera večer v divadle postaral o velkou zábavu.“

Tobias se posadil do sousedního křesla. „Samé klepy a prázdné žvásty.“

Crackenburne si odfrkl. „S tímhle na mě nechod'te. Divadlo bylo plné a všichni to viděli. Po městě jde jeden hlas, že vás Pomfrey vyzve na souboj.“

„Proč by to dělal? Vždyť v tom zápase zvítězil.“

„To jsem taky slyšel.“ Crackenburne se zatvářil hloubavě.

„Jak to vlastně dokázal?“

„Ten chlap chodí na trénink k velkému Jacksonovi. Neměl jsem nejmenší šanci.“

„Hm.“ Crackenburne stáhl huňaté obočí nad impozantním nosem.

„Můžete to zlehčovat, jak chcete, ale před Pomfreyem byste se měl mít na pozoru. Mimo jiné se o něm povídá, že v opici je hrozný násilník.“

„Děkuji za vaši starost, ale nevěřím, že mi od něj hrozí výzva k souboji.“

„V tom s vámi souhlasím. Neobávám se, že by vás vyzval na schůzku za svítání. K tomu by se odhodlal jen v opilosti a i v tom případě by to zrušil, jakmile by vystřízlivěl.“

V hloubi duše totiž není blázen, ale zbabělec.“

Tobias pokrčil rameny a natáhl se pro kávu. „A co vám tedy dělá starosti?“

„On je přesně ten typ, který bude hledat nějaký krivácký způsob, jak se vám pomstít.“ Crackenburne si opět zvedl noviny před obličej. „Radím vám, abyste teď nějakou dobu nechodil v noci sám ven – a vyhýbal se tmavým uličkám.“

Lavinie si stáhla objemnou kápi až na oči a vlněným šátkem si zakryla obličej. Zástěra, kterou si uvázala přes mnohokrát spravované šaty, patřila paní Chiltonové a používala se při drhnutí podlah. Převlek doplňovaly tlusté punčochy a bytelné střevíce.

Pohlédla na ženu usazenou na stoličce u ohniště, kterou znala jen jako Peg.

„Víte jistě, že pan Huggett je dnes odpoledne pryč?“ ubezpečovala se.

„No jo.“ Peg žvýkala masový piroh. „Huggett chodí každé štvrtky na léčení. Bude tam jenom mladej Gordy, ale s tím si nemusíte lámat hlavu. Bude vpředu prodávat lístky anebo se zavře se svojí holkou někde vzádu.“

„Na jaké léčení chodí pan Huggett?“

Peg obrátila oči ke stropu. „Ále, bolejí ho klouby, tak chodí za nějakým šarlatánem, co praktikuje tendle živočišném magnetismus.“

„Mesmerismus.“

„No jo, to je vono, má regma.“

„Aha.“ Lavinie zvedla vědro šedivé vody. „Tak dobrá, už půjdu.“ Zarazila se a pomalu se otáčela kolem dokola. „Půjde to, Peg?“

„Vy teda vypadáte.“ Peg si vzala další masový piroh a zašílhalo na ni. „Nevědět, že ste lepčí dáma, bála bych se, že dete po mym fleku.“

„Žádný strach, o ten mi opravdu nejde. Přece jsem vám vysvětlila, že jsem s přítelem uzavřela sázku.“

Peg na ni chápavě mrkla. „Vo velký prachy, co?“

„Každopádně o dost, aby mi stálo zato zaplatit vám za pomoc s tou maškarádou.“ Vydala se po schodech, které vedly z Peginy komůrky na ulici. „Vrátím vám ty věci do hodiny.“

„Nemusíte pospíchat.“ Peg se uvelebila na stoličce a natáhla si oteklé kotníky před sebe. „Nejste první, co si přišla na hodinku vypučit kýbl a koště, ale ste jediná, kdo tvrdí, že to potřebuje kvůli sázce.“

Lavinie se zarazila a zprudka se otočila. „Někdo už po vás někdy chtěl to samé co já?“

„No jo.“ Peg se odevzdaně uchechtla. „Ty ctižádostivý holky za mnou choděj skorem pravidelně. Něco vám svěřím.“

Stará Peg už na pučování kýble s koštětem a klíčem vydělala víc, než se jí podařilo vyrazit z toho hamouna Huggetta na platě. Jak asi jinak bych si mohla lajstnout tendle pokoj?“

„Tomu nerozumím. Proč by vám měl někdo platit, aby za vás směl drhnout podlahu?“

Peg na ni nápadně zamrkala. „Nó, voni ty pánové v tý horní galerii většinou dostanou laskominy, a dyž se kolem motá svolný děvče, tak jí rádi zaplatěj za to, že si dá říct na trochu zábavy, jesli mi rozumíte.“

„Myslím, že rozumím.“ Lavinie potlačila zachvění. „Nemusíte zacházet do podrobností. Já jsem si vaše pomůcky nepůjčila za tímto účelem. V tomto oboru nepodnikám.“

„To se ví že ne.“ Peg spolkla sousto pirohu a hřbetem ušmudlané ruky si otřela ústa. „Vy ste dáma, ne? Vy ste si je vode mě vypučila kvůlivá sázce a né abyste měla co do huby.“

Lavinie nevěděla, co na to říci. Mlčky vystoupila po schodech a vkročila do špinavé uličky.

Krátkou vzdálenost do Huggettova muzea na okraji Docent Garden urazila rychle. Našla průchod za domem a otevřené zadní dveře, přesně jak jí Peg slíbila.

Se smetákem v jedné ruce a vědrem špinavé vody ve druhé zhluboka nabrala dech a vešla dovnitř. Ocitla se ve zšeřelé chodbě. Dveře nalevo, kde měl Huggett podle Peg kancelář, byly zamčené.

Přestala tajit dech a zhluboka vydechla. Majitel muzea je tedy skutečně mimo dům.

Spoře osvětlený výstavní sál v přízemí byl téměř prázdný, stejně jako když sem přišla s Tobiasem. Nikomu z té hrstky návštěvníků nestála za jediný pohled.

Prošla kolem vylupovaného hrobu a minula odsouzenec s katem. Na vzdáleném konci místnosti našla točité schodiště vedoucí do tmy.

Poprvé od chvíle, kdy dostala ten skvělý nápad prozkoumat Huggettovu tajemnou galerii v horním poschodí, zaváhala.

Z místa, kde stála, nedohlédla na dveře nad schodištěm, o kterých věděla od Peg, protože je halila neproniknutelná tma. Zmocnila se jí tíseň.

Pak si však pomyslela, že není vhodná chvíle podléhat zjitřeným nervům. Nehrozí jí přece žádné nebezpečí. Vždyť se tam jen na chvilku podívá.

Co by se jí mohlo stát?

Rozladěně setřásla obavy, pevněji sevřela vědro a smeták a rezolutně se vydala vzhůru po točitém schodišti.

Nahoře objevila těžké dřevěné dveře. A jak jí vysvětlila Peg, byly zamčené, protože pánové byli do té galerie vpuštění teprve po zaplacení dodatečného poplatku. Dnes odpoledne to podle všeho ještě nikdo neudělal.

Aspoň to budu mít jednodušší, utěšovala se Lavinie.

Vytáhla z kapsy na zástěře železný kruh a vsunula klíč do zámku. Odemkla a dveře se s hlasitým vrzáním otevřely.

Váhavě vstoupila a dveře se za ní samy zavřely.

Jednotlivé scény nebyly osvětlené, úzkými a vysokými okny sem však dopadalo dost světla na to, aby rozeznala nápis přímo před sebou.

SCÉNY Z NEVĚSTINCE

V přišerí kolem ní se tyčily voskové figury v životní velikosti uspořádané do pěti výjevů.

Postavila vědro a přistoupila k první scéně. V přítmí rozeznala svalnatá záda nahého muže, který jako by s někým zápasil.

Při pozornějším pohledu ke svému zděšení zjistila, že druhá figura představuje polosvlečenou ženu. Chvilí na ně zmateně zírala, až jí nakonec došlo, že má před sebou milostný akt.

Ani jedna figura se netvářila uchváceně. Naopak, z té scény vyzařovala taková surovost, že Lavinii naskočila husí kůže. Byl to obraz chtíče a násilí. Muž měl ve tváři zdivočelý výraz, kdežto v té ženě se zračily utrpení a hrůza.

Výraz na obličejích figur ji však neupoutal zdaleka tolik jako dovednost, s níž byly vymodelovány. Ten, kdo vytvořil tyhle figury, byl daleko talentovanější umělec než ten, který zásoboval dolejší galerii.

A zcela se vyrovnal paní Vaughnové.

Lavinie se zmocnilo vzrušení.

Tenhle umělec by mohl docela dobře být autorem voskového obrázku, který obdržela Joan Doveová. Žádný div, že se Huggett polekal, když mu s Tobiasem to dílko ukázali.

Nesmím dělat ukvapené závěry, napomenula se vzápětí.

Musím získat nezvratný důkaz, něco, co tyhle figury bude s tou pohružkou opravdu spojovat.

Popošla k další scéně a prohlížela si ji. Polonahá žena tam klečela před nahým mužem, který se jí brutálně zmocňoval zezadu.

Lavinie uhnula pohledem od jeho obrovských a detailně vyvedených genitálií a snažila se najít něco, co by potvrdilo její rostoucí podezření. Nebylo to snadné už kvůli rozdílu ve velikosti. Voskový obrázek Joan Doveové byl nesrovnatelně menší než figury v životní velikosti. Přesto jí svůdně vymodelovaná ženská figura v mnohém připomněla ženu v zelených šatech zhroucenou na podlaze tanečního sálu.

Měla jsem s sebou vzít paní Vaughnovou, zalitovala Lavinie v duchu. Ta by svým zkušeným uměleckým zrakem jistě snáz odhalila podobnosti mezi velkými figurami a postavičkou z výhrůžného obrázku.

Pokud tam ovšem jsou.

Lavinie přešla k dalšímu výjevu. Umiňovala si, že musí mít absolutní jistotu, než Tobiasovi předloží svou teorii.

Zvenčí zaznělo tlumené dupání. Lavinie se odtrhla od figur a bleskurychle se otočila ke dveřím.

„To je dobře, že není zamčeno,“ říkal mužský hlas za dveřmi, které jeho hlas tlumily. „Aspoň ušetříme za příplatek.“

Ten kluk dole se o nás nemusí vůbec dovědět.“

Lavinie chvátala k vědru a smetáku. Ozvalo se skřípavé otočení knoflíku kliky.

„Hurá! Máme štěstí. Zapomněli zamknout.“

Dveře se otevřely, než Lavinie doběhla k vědru, a do místnosti bujaře vpadli dva muži a nedočkavě se pochechtávali.

Zůstala stát jako přimrazená u nejbližšího výjevu.

Menší z obou mužů přistoupil k první skupině. „Není rozsvíceno.“

Ten vyšší zavřel dveře a zadíval se do šeré místnosti.

„Vzpomínám si, že u každé té skupinky je lampa.“

„Už to mám.“ Druhý muž se sehnul a vykřesal jiskru.

Jasně světlo ozářilo vědro a spodek Lavininiých sukní.

Pokusila se vmáčkнуть dál do tmy, ale bylo už pozdě.

„Ale, ale, copak to tady máme, Dannere?“ Nemravný úsměv vyššího muže byl v záři lampy nepřehlédnutelný.

„Oživlá vosková figura, co?“

„Spíš živá nezbeda. Povídal jsi přece, že tady zaměstnávají ochotné uklízečky.“ Menší muž si Lavinii prohlížel s rostoucím zájmem. „Těžko říct, jak vypadá pod těmi hadry.“

„Tak to ji musíme přemluvit, aby si je svlékla.“ Vysoký muž zacinkal mincemi. „Co ty na to, zlatíčko? Kolik si počítáš za trochu zábavy?“

„Račte prominout, už musím jít,“ vyhrkla Lavinie a sunula se ke dveřím. „Tady už mám umyto.“

„Nikam nespěchej, děvče.“ Vysoký muž znovu významně zacinkal mincemi bezpochyby v přesvědčení, že to jejímu sluchu bude znít mimořádně lákavě. „Já a můj přítel ti můžeme nabídnout daleko výnosnější zaměstnání.“

„Ne, děkuju.“ Lavinie popadla smeták za násadu a napřáhla ho před sebe jako meč. „Nepodnikám v téhle oblasti, a proto vás nechám, abyste si po libosti užili zábavy z prohlídky těch výjevů.“

„Nemyslím si, že bychom tě měli nechat odejít tak honem.“

V Dannerově hlase zazněla hrozba. „Můj přítel tvrdí, že tady nahoře je dobře mít po ruce pěknou holku.“

„Ukaž nám obličej, děvče. Sundej si tu kapuci a šátek, ať se na tebe můžeme podívat.“

„Kašlu na to, jak vypadá. Zvedni si sukni, no tak, buď hodná holka.“

Lavinie šmátrala po klice. „Nedotýkejte se mě.“

Danner, vzrušený jejím odmítavým postojem, se k ní vrhl.

„Neodejdeš odtud, dokud neokusíme tvé zboží.“

„Žádný strach.“ Vysoký muž jí hodil jednu minci. „Uvidíš, že se ti to zdržení vyplatí.“

Sevřela v prstech železný knoflík kliky.

„Ona nám snad vážně chce utéct,“ podivil se ten vysoký.

„Něco na tobě se jí nelíbí, Dannere. Asi urážíš její jemnocit.“

„Taková laciná děvka žádný jemnocit nemá. Já ji naučím ohrnovat nade mnou nos.“

Skočil po ní. Vrazila mu mokrý smeták do žaludku.

„Pitomá děvko.“ Pracně se zarazil v rozběhu a odskočil z jejího dosahu. „Jak se opovažuješ mlátit lepší lidi?“

„Co to s tebou je, děvče?“ Zdálo se, že vysoký muž ztrácí trpělivost. „Chceme ti přece za tvé služby slušně zaplatit.“

Lavinie mlčela. Se smetákem stále napřaženým před sebe otevřela dveře.

„Vrat' se.“ Danner po ní znovu hrábl a ostražitě pokukoval po její primitivní zbrani.

Naposledy se po něm ohnala smetákem. Sprostě zaklel a odskočil.

„Co to krucinál vyvádíš?“ reptal dlouhán, držel se však z dosahu smetáku.

Lavinie využila příležitosti, odhodila smeták, vyběhla ze dveří a vrhla se k točitému schodišti. Držela se zábradlí a uháněla dolů, co jí síly stačily.

Za sebou slyšela vztekle nadávat Dannera. „Kdo si myslíš, že jsi, děvko?“

„Nech ji plavat,“ radil jeho druh. „V téhle čtvrti najdeš ochotných holek moře. Nejdřív si projdeme galerii a pak se po nějaké poohlédneme.“

Lavinie se v přízemí nezastavila ani na okamžik. Proletěla zadní chodbou, rozrazila dveře a vyběhla do uličky.

Když vystupovala po schodech k číslu sedm na Claremont Lane, rozpršelo se. Už jen tohle scházelo, pomyslela si.

Přiléhavé zakončení už tak perného odpoledne.

Odemkla si a vstoupila do haly. Vůně růží byla tak opojná, že ji málem připravila o dech.

„Co se to tady proboha děje?“ Rozvazovala si vlněný šátek a rozhlížela se kolem sebe. Na stole stála řada košíků a váz plných čerstvě řezaných květin. Tácek přetékající navštívenkami ležel hned vedle.

Objevila se paní Chiltonová, utírala si ruce o zástěru a rozjařeně jí oznámila: „Jak jste vodešla, milostpani, netrhly se nám dveře. Slečinka musela včera večer udělat náramným dojem.“

Lavinie v té chvíli zapomněla na všechna příkoří. „To všechno je od jejích obdivovatelů?“

„No jo.“

„Ale to je báječné.“

„No, na slečnu Emelinu to moc velkéj dojem neudělalo.“ poznamenala paní Chiltonová. „Jedinej, vo kom mluví, je pan Sinclair.“

„Ano, ale na tom teď nesejde.“ Lavinie odhodila šátek. „Důležité je, že ta odporná scéna v lóži lady Worthamové mým plánům přece jen neuškodila.“

„To asi ne.“ Paní Chiltonová si nesouhlasně měřila její přestrojení. „Doufám, že vás nikdo neviděl jít skrz přední dveře, milostpani. Vy teda vypadáte.“

Lavinie sebou cukla. „Asi jsem měla jít přes kuchyni. Jenomže jsem prožila dost velký otřes a pak ještě začalo pršet, takže jsem se už nemohla dočkat, až se zavřu ve své útulné vytopené pracovně a naleju si velkou sklenici sherry.“

Paní Chiltonová vytřeštila oči. „No, snad se nejdřív pudete nahoru převlíct, milostpani.“

„Ale kdepak, to vůbec není třeba. Zmokl mi jen plášť a šátek. Zbytek je našťestí suchý. Léčivá dávka sherry je v téhle chvíli důležitější než všechno ostatní.“

„Ale, milostpani –“

Shora se ozvaly kroky.

„Lavinie.“ Přes zábradlí se nahýbala Emelina. „Chválabohu že jsi doma. Už jsem začínala mít strach. Měla jsi úspěch?“

„Ano i ne.“ Lavinie pověsila otrhaný plášť na věšák. „Co mají znamenat všechny ty růže?“

Emelina udělala obličej. „Zdá se, že Priscilla a já jsme pro dnešek tak trochu přišly do módy. Lady Worthamová nám před hodinou poslala dopis, takže se zdá, že vše je zapomenuto.“

Zve mě, abych ji a Priscillu doprovodila dnes večer na hudební soaré.“

„To je báječná zpráva.“ Lavinie se zamyslela a rychle uvažovala. „Musíme vymyslet, které šaty si vezmeš.“

„Nemám zase tolik na vybranou. Z těch od madame Francesky připadají v úvahu jenom jedny.“ Emelina si nadzvedla sukně a seběhla po schodech dolů. „Šaty teď nech být a pověz mi, jak jsi poříдила v muzeu.“

Lavinie si tiše odfrkla. „Povím ti to, ale musíš mi odpřisáhnout, že o tom před panem Marchem ani nemukneš.“

„Propána.“ Emelina zůstala stát pod schodištěm. „Něco se zvirtlo, že je to tak?“

Lavinie rázně vykročila ke své pracovně. „Řekněme, že to nešlo tak docela podle plánu.“

Paní Chiltonové se v obličejí zjevil úlek. „Milostpani, prosím vás, jděte se nejdřív převlíct.“

„To sherry potřebuji daleko naléhavěji než čisté šaty, paní Chiltonová.“

„Ale –“

„Má pravdu, Lavinie,“ přidala se Emelina a snažila se ji dohnat. „Opravdu musíš nejdřív nahoru.“

„Je mi líto, že vás můj převlek tak uráží, ale tohle je můj dům a ve vlastní pracovně si snad můžu sedět, v čem chci.“

Tak chceš slyšet, jak to bylo, nebo ne?“

„To víš, že chci,“ odvětila Emelina. „Určitě ti nic není?“

„Bylo to o vlásek, ale s radostí ti mohu oznámit, že jsem vyvázla bez úhony.“

„Bez jaké úhony?“ zvolala Emelina ustaraně. „Proboha, Lavinie, co se vlastně stalo?“

„Vyskytl se nečekaný problém.“ Lavinie vtrhla do pracovny a zamířila rovnou k příborníku s sherry. „Hlavně nezapomeň, že před panem Marchem o tom nesmíš ani pípnout.“

Ten by měl zase řeči.“

Tobias vzhlédl od knihy, kterou si u okna četl. „To bude asi moc zajímavá historka.“

Lavinie se zarazila krok od příborníku. „Co tady k čertu děláte?“

„Čekám na vás.“ Sklápí knihu a pohlédl na hodinky.

„Přijel jsem před dvaceti minutami a zjistil, že jste pryč.“

„Přesně tak.“ Vztekla vytrhla dvířka skříňky, popadla karafu a nalila si velkou sklenici. „Byla jsem pryč.“

Lenivě si ji prohlédl od hlavy k patě. „Na maškarním bále?“

Zakuckala se. „Ovšemže ne.“

„Přivyděláváte si úklidem?“

„Za to se moc neplatí.“ Znovu se napila a vychutnávala teplo, které se jí rozlévalo po těle. „Ledaže je člověk svolný k jistému vedlejšímu výdělku.“

Emelina se na ni ustaraně podívala. „Prosím tě, nenapínej nás. Co se v tom Huggettově muzeu stalo?“

Tobias zkrřížil paže na prsou a opřel se o knihovnu. „Vy jste šla znovu k Huggettovi? V téhle maškarádě?“

„Ano.“ Lavinie si odnesla sklenku k psacímu stolu a padla na židli. Natáhla nohy před sebe a zkoumavě se zadívala na své tlusté punčochy. „Napadlo mě, že by neškodilo prohlédnout si ty voskové figury o poschodí výš, jak s nimi Huggett dělal takové tajnosti.“

„Dělal s nimi tajnosti kvůli tomu, co zpodobňují.“ Tobiášovi zazněla v hlase netrpělivost. „Je docela pochopitelné, že se mu

nechtělo vysvětlovat dámě, že má nahoře místnost s erotickými scénkami.“

„On tam má erotické scénky?“ Emelinu to zaujalo. „To je podivné.“

Tobias svařil čelo. „Promiňte mi, slečno Emelino, neměl jsem o tom mluvit. O takových věcech se před neprovdanými mladými dámami nemluví.“

„Kvůli tomu se netrapte,“ prohlásila bodře Emelina. „Za našeho pobytu v Římě jsme toho slyšely o podobných věcech spoustu. Paní Underwoodová byla světaznalá žena v každém ohledu, víte?“

„Ano,“ odušil Tobias až příliš vyrovnaně. „To vím.“

O jejích sklonech věděl celý Řím.“

„Vzdalujeme se od tématu,“ napomenula je Lavinie příkře.

„Huggettova reakce nebyla to jediné, co mi bylo nápadné, když jsem se ptala na figury v horní galerii. Oba jsme přece dospěli k názoru, že mu na té výhrůžné miniatuře bylo něco povědomého, pokud si vzpomínáte. Když jsem se dnes ráno probudila, nedalo mi spát pomyšlení, že by tam nahoře mohly být vystavené podobné figury.“

Tobias strnul. „Vy jste se tam šla podívat?“

„Ano.“

„Proč?“

Neurčitě pohodila rukou, v níž držela sklenku. „Vždyť jsem vám to zrovna řekla. Chtěla jsem zjistit, jak jsou vymodelované. Zaplatila jsem té ženské, co u Huggetta uklízí, a ona mi půjčila klíče. Šla jsem se tam podívat v přestrojení.“

„A? Figury jste zjevně shlédla. Dospěla jste k názoru, že je vytvořil tentýž umělec jako ten výhrůžný obrázek?“

„Abych byla upřímná, nejsem si jistá.“

„Jinými slovy tahle vaše maškaráda byla úplná ztráta času, že?“ Tobias potřásl hlavou. „To jsem vám mohl říci sám, kdybyste se mě namáhala zeptat na názor, než jste se do toho vrhla po hlavě.“

„Neřekla jsem, že to byla ztráta času.“ Pohlédla mu do očí přes okraj sklenky. „Huggettovy figury jsou v životní velikosti. Rozdíl v měřítku mi znesnadňoval porovnání.“

Ale mám dojem, že určité podobnosti tam jsou.“

Tobiase to proti jeho vůli zaujalo. „Opravdu?“

„Dokonce takového rázu, že jsem se rozhodla požádat o názor paní Vaughnovou.“

„Aha.“ Tobias přistoupil k psacímu stolu, opřel se o roh a bezděčně si začal masírovat levé stehno. „Jenom si nedovedu představit, jak by se to dalo zařídit. Huggett by spolupracoval jen stěží, i kdyby neměl co skrývat, protože by to znamenalo pustit do té erotické galerie dámu. A to by bylo poněkud trapné, i když je to umělkyně.“

Lavinie si opřela hlavu o opěradlo a na mysli jí vytanula Peg a její vedlejší aktivity. „Huggettova uklízečka celkem ochotně půjčuje klíče k té galerii, kdykoli si Huggett odchází léčit revma.“

„Tomu nerozumím,“ ozvala se Emelina. „Proč by jí měl někdo platit za půjčení klíčů, když si může koupit vstupenku?“

„Ona je nepůjčuje těm, kteří se chtějí podívat na ty figury,“ vysvětlila Lavinie důrazně. „Půjčuje je ženám, které si vydělávají na živobytí tím, že prodávají svou přízeň pánům, kteří si zakoupili vstupenku do galerie v horním poschodí.“

Emelinino obočí vyletělo až k vlasům. „To myslíš prostitutky?“

Lavinie si odkašlala a velmi usilovně se vyhýbala Tobíašovu pohledu. „Podle Peg se pánové při návštěvě té galerie často dostávají do rozpoložení, kdy je jim náramně po chuti, že se poblíž vyskytuje nějaká se vším svolná žena a poskytne jim pobavení. Patrně to souvisí se vzrušením z těch výjevů.“

Tobias se pevně chytil okraje stolu a zvedl oči ke stropu, mlčel však jako zařezaný.

„Chápu.“ Emelina sešpulila rty a chvíli o tom uvažovala.

„Každopádně je velké štěstí, že tam zrovna žádný pán nebyl, když jsi tam v tom přestrojení přišla? Vždyť si tě mohl splést s prostitutkou.“

„Hmmm,“ pravila Lavinie nezávazně.

„To by tedy bylo děsné,“ pokračovala Emelina.

Tobias se na ni pozorně zadíval. „Lavinie?“

„Hmm?“

„Předpokládám, že tam skutečně žádný zákazník nebyl, když jste tam přišla.“

„Předpokládáte správně,“ ujistila ho pohotově. „Když jsem tam přišla, nikdo tam nebyl.“

„A také úpěnlivě doufám, že se žádný Huggettův zákazník nedostavil, když jste byla uvnitř. Nebo se mýlím?“

Lavinie zhluboka vydechla. „Myslím, že bude lepší, když odejdeš, Emelino.“

„Proč?“ otázala se Emelina.

„Protože to, o čem budeme mluvit, není vhodné pro tvé nevinné uši.“

„Hloupost. Co by mohlo být nevhodnější než řeči o erotických voskových figurách?“

„Výrazy, jaké pan March použije, až si bude vylévat vztek.“

Emelina zamrkala. „Ale on vztek nemá.“

Lavinie dopila sherry a postavila sklenku. „Jenže co nevidět ho mít bude.“

Tobias překypoval hněvem ještě hodinu nato, když vcházel do své pracovny. Anthony seděl za stolem a se zájmem vzhlédl. Výraz na jeho obličeji přešel nejprve v úlek a vzápětí v pobavenou rezignaci. Odhodil pero, opřel se a sevřel v dlaních postranní opěradla.

„Ty už ses zase pohádal s paní Lakeovou, vid’?“ spustil bez úvodu.

„No a?“ Tobias se zakabonil. „Mimochodem, ten psací stůl je můj. Kdybys dovolil, rád bych ho dnes odpoledne používal.“

„Tentokrát to muselo být opravdu ohnivý spor.“ Anthony nedbale vstal a vyšel zpoza stolu. „Nebude trvat dlouho, zajdeš příliš daleko a ona to partnerství zruší.“

„Proč by to dělala?“ Tobias se ujal velení nad svým psacím stolem a posadil se. „Moc dobře ví, že mou pomoc potřebuje.“

„Zrovna jako ty její.“ Anthony přistoupil k rozměrnému glóbusu, který stál před krbem. „Když to takhle půjde dál, mohla by usoudit, že se bez tebe docela dobře obejde.“

Tobiase to znepokojilo. „Je paličatá a zbrklá, ale úplně praštěná není.“

Anthony na něj namířil ukazovák. „Pamatuj na má slova.

Jestli s ní nebudeš jednat zdvořile a s respektem, na jaký má jako dáma nárok, ztratí s tebou nakonec všechnu trpělivost.“

„Tak podle tebe má nárok na zdvořilost a respekt, protože je dáma?“

„Samozřejmě.“

„Tak já ti povím, jak se taková dáma má chovat,“ oznámil mu Tobias bez hněvu. „Dáma se nepřevléká za uklízečku a nevníká potajmu do galerie plné erotických scén určené výhradně pro pány. Dáma se vlastním přičiněním neocitá v situaci, že si ji pletou s lacinou pouliční courou. Dáma nepodstupuje pošetilá rizika a nemusí v důsledku toho hájit svou čest smetákem.“

Anthony na něj vytřeštil oči. „Ksaku. Chceš tvrdit, že paní Lakeová se dnes odpoledne vystavila nebezpečí? Proto jsi tak rozzuřený?“

„Ano, přesně tohle tvrdím.“

„U všech rohatých. To je hrůza. Je v pořádku?“

„Ale ano.“ Tobias zaskřípal zuby. „Zásluhou smetáku a své duchapřítomnosti. Musela se ubránit dvěma mužům, kteří si ji spletli s prostitutkou.“

„Bohudík nemá ve zvyku v krizové situaci omdlévat,“ prohlásil Anthony s citem. „Tak smetákem, co?“ V pohledu se mu zjevil obdiv. „Rozhodně je vynalézavá a ví si rady.“

„O to tady nejde. Snažím se poukázat na to, že se do takové situace především vůbec neměla dostat.“

„To ano, ale sám jsi mockrát tvrdil, že paní Lakeová je velice nezávislá.“

„To je víc než mírně řečeno. Paní Lakeová je nezládnutelná, nepředvídatelná a umíněná. Neposlouchá a na mé rady nedbá, pokud se jí to nehodí. Nikdy nevím, co provede příště, a ona se mě nenamáhá informovat, dokud není pozdě něco s tím dělat.“

„Ty máš z jejího pohledu nejspíš tytéž nedostatky,“ prohodil Anthony suše. „Jsi nezládnutelný i nepředvídatelný.“

Nevšiml jsem si, že cítíš potřebu informovat ji o tom, co zamýšlíš. Většinou se všechno dovídá až dodatečně.“

Tobias zaťal zuby. „O čem to k čertu meleš? Je zhola zbytečné informovat ji o jednotlivých krocích, ke kterým sáhnou.“

Jak ji znám, trvala by na tom, že půjde se mnou na každou schůzku s informátorem, a to je většinou vyloučené.

Nemohu ji s sebou brát do krčem, jako je Pták Noh, a do klubu také ne.“

„Jinými slovy, ty paní Lakeovou neinformuješ o svých záměrech, protože víš, že by z toho byla hádka.“

„Přesně tak. A hádka s Lavinií je zhusta jen cvičení v malichernostech.“

„To znamená, že poměrně často prohráváš.“

„S tou dámou je neobyčejně těžká domluva.“

Anthony na to nic neřekl, jen vytáhl obočí v němém komentáři.

Tobias uchopil pero a ťukal s ním do psací mapy. Kupodivu pocítil potřebu obhájit se.

„Paní Lakeová dnes odpoledne jen o vlásek unikla napadení,“ řekl klidně. „Mám veškeré právo být rozzlobený.“

Anthony se na něj dlouho upřeně díval a pak k tobiášovu úžasu chápavě přikývl.

„Strach má na muže často tenhle účinek,“ poznamenal.

„Nezazlívám ti, že jsi rozčilený. Určitě z toho budeš mít ošklivé sny.“

Tobias mlčel. Obával se, že má Anthony pravdu.

Když paní Chiltonová uvedla Anthonyho, vzhledla Lavinie od psaní.

„Dobrý den, pane.“

Dvorně se jí uklonil. „Děkuji vám, že jste mne přijala, paní Lakeová.“

Lavinie nasadila vřelý úsměv a snažila se nedat najevo, že zneklidněla. „Pěkně vás vítám. Prosím, posad'te se, pane Sinclair.“

„Když dovolíte, raději zůstanu stát.“ Na Anthonyho tváři tkvěl velmi odhodlaný výraz. „Bude to pro mne trochu nesnadné, protože něco takového dělám poprvé.“

Potvrdily se její nejhorší obavy.

Potlačila povzdech, odsunula poznámky a připravila se na oficiální žádost o Emelininu ruku.

„Než začnete, pane Sinclair, chci, abyste věděl, že vás považuji za skvělého kavalíra.“

Ta poznámka ho poněkud vyvedla z konceptu. „To je od vás moc laskavé, milostivá paní.“

„Myslím, že vám nedávno bylo jedenadvacet, že?“

Zamračil se. „Co s tím má co dělat můj věk?“

Odkašlala si. „Je samozřejmě pravda, že někteří lidé jsou na svůj věk velmi zralí. Tak tomu je kupříkladu u Emeliny.“

Anthonyho pohled obdivně zazářil. „Slečna Emelina je opravdu na svůj věk neobyčejně inteligentní.“

„Je jí ovšem teprve osmnáct.“

„Přesně tak.“

Nějak to vážne, pomyslela si Lavinie. „Jde o to, pane, že nechci, aby Emelina spěchala na vdavky.“

Anthony se rozzářil. „Mluvíte mi z duše, paní Lakeová.“

Slečna Emelina si musí dát na čas. Byla by to obrovská chyba, kdyby se příliš rychle zasnoubila. Taková bystrá mysl, jakou má ona, se nesmí příliš brzy připravit o rozlet.“

„V tom s vámi souhlasím, pane.“

„Slečna Emelina na to musí jít svým vlastním tempem.“

„Přesně tak.“

Anthony se napřímil. „Ale ačkoli slečnu Emelinu nesmírně obdivuji a udělal bych všechno pro její štěstí –“

„Opravdu?“

„Na to můžete vzít jed,“ ubezpečil ji Anthony. „Ale jak už jsem řekl, kvůli její budoucnosti jsem za vámi nepřišel.“

Lavinii se úlevou div nezatočila hlava. Tak nakonec přece jen nebude muset rozdupat mladistvou lásku. Uvolnila se a mile se na Anthonyho usmála.

„A o čem byste se mnou rád mluvil, pane Sinclair?“

„O Tobiasovi.“

Část její úlevy okamžitě vyprchala.

„Co je s ním?“ zeptala se ostražitě.

„Je mi známo, že jste se dnes odpoledne pohádali.“

Ledabyly mávla rukou. „Přestal se ovládat. A co má být?“

Rozhodně to nebylo poprvé.“

Anthony nešťastně přikývl. „Tobias měl odjakživa sklon k prudkosti a s pošetilými lidmi nemá trpělivost.“

„Já se za pošetilou nepovažuji, pane Sinclair.“

V Anthonyho očích se zjevila hrůza. „Nic takového jsem nechtěl naznačit, paní Lakeová.“

„Děkuji vám.“

„Myslel jsem to tak, že ho na tom vašem partnerství něco strašlivě popuzuje.“

„Jestli jste mě přišel požádat, abych ho nedopalovala, pak jste bohužel zbytečně marnil čas. Ujišťuji vás, že to není úmyslné. Ale jak jste sám řekl, něco na našem partnerství ho nesmírně dráždí.“

„Je to tak.“ Anthony začal přecházet před psacím stolem.

„Jde o to, že bych nerad, abyste ho posuzovala příliš přísně, paní Lakeová.“

Zarazilo ji to.

„Prosím?“ otázala se.

„Ujišťuji vás, že Tobias má sice poněkud drsné vystupování, ale je to skvělý člověk.“ Anthony zůstal stát před oknem.

„Nikdo to neví lépe než já.“

„Vím, že ho máte velmi rád.“

Anthony zvlhl rty. „Vždycky jsem ho rád neměl. Když se za něj moje sestra provdala, nějakou dobu jsem ho k smrti nenáviděl.“

Strnula. „Jak to?“

„Protože si ho Ann vzala z nutnosti.“

„Vida.“ Nebyla zvědavá na to, že si Tobias musel svou první ženu vzít, protože ji přivedl do jiného stavu.

„Vzala si ho kvůli mně i kvůli sobě, víte? A mně se přčila představa, že se obětovala. A nějakou dobu jsem za toho příslovečného padoucha považoval Tobiasa.“

„Bohužel tomu moc nerozumím,“ poznamenala Lavinie.

„Po smrti rodičů jsme se sestrou žili u strýce a tety. Teta Elizabeth z toho nebyla zrovna nadšená. Strýc Dalton byl takový ten zvrhlík, který zneužil každou komornou, guvernanku nebo jinou bezmocnou ženu, když měla tu smůlu, že mu zkřížila cestu.“

„Chápu.“

„Ten darebák se pokusil svést Ann. Odmítla ho, ale on ji nenechal na pokoji. V noci se před ním schovávala u mne.“

Víc než čtyři měsíce jsme večer co večer museli zabarikádovat dveře. Teta Elizabeth myslím věděla, která bije, a umínla si, že Ann stůj co stůj provdá. Jednou přijel ke strýci kvůli nějaké obchodní záležitosti Tobias.“

„Pan March se s vaším strýcem znal?“

„Tobias si tenkrát vydělával na živobytí jako obchodní a finanční správce. Měl spoustu klientů. Strýc Dalton byl jedním z nich. Teta Elizabeth Tobiasovu návštěvu použila jako záminku k seznání sousedů na večeři a karty. Pak je přemluvila, aby u nás přespali. Ann si myslela, že mezi tolika lidmi jí nic nehrozí, a zůstala ve svém pokoji.“

„Co se stalo?“

„Abych to zkrátil, teta Elizabeth to narařila tak, aby moje sestra byla přistižena s Tobiasem v kompromitující situaci – tak aspoň tu situaci popsala ona.“

„Dobré nebe. Jak se jí to propána podařilo?“

Anthony upřeně zíral do zahrady. „Teta Elizabeth přidělila Tobiasovi pokoj hned vedle Elizabeth. Byly mezi nimi spojovací dveře. Samozřejmě zamčené. Ale teta časně ráno vešla k Ann a dveře odemkla. Potom vyvolala strašlivou scénu, v níž celé domácnosti a všem hostům oznámila, že se Tobias v noci vloudil k Ann do ložnice a miloval se s ní.“

Lavinii to rozhořčilo. „Ale to je přece směšné.“

Anthony se trpce usmál. „To samozřejmě je. Jenomže Ann měla před sousedy zničenou pověst. To bylo každému jasné. Teta Elizabeth trvala na žádosti o ruku. Očekával jsem, že se k tomu Tobias nedá přinutit. Byl jsem ještě malý kluk, ale už tenkrát jsem

poznal, že není z těch, kteří se nechají dotlačit k něčemu, co udělat nechťejí. Jenže on k mému překvapení řekl Ann, ať si sbalí věci.“

„Máte naprostou pravdu, pane Sinclaire,“ prohodila vlídně Lavinie. „Tobias by se nepodřídil žádosti vaší tety, kdyby to sám nechtěl.“

„To, že odtamtud odvezl Ann zas tak překvapivé nebylo.

Nejvíc jsem užasl, když mi Tobias nařídil, ať si taky sbalím věci. Toho dne nás oba zachránil, ačkoli já jsem to pochopil až mnohem později.“

„Chápu.“ Pomyslela si, jaké to asi muselo být pro malého chlapce, kterého si zničehonic odvezl úplně cizí člověk.

„Asi jste se hodně bál.“

Anthony se ušklíbl. „O sebe jsem se nebál. Pokud šlo o mne, mohlo to být jediné lepší než život u příbuzných.

Ale strašně jsem se děsil, co může Tobias provést Ann, až ji bude mít ve své moci.“

„Ann se ho také bála?“

„To ne. Nikdy.“ Anthony se umál nějaké soukromé vzpomínce.

„Ta v něm viděla rytíře v lesklé zbroji. Od samého začátku. Myslím, že do něj byla zamilovaná, ještě než jsme nastoupili do kočáru, a na hlavní silnici do Londýna už docela určitě.“

Lavinie si podepřela bradu. „To byl možná jeden z důvodů, proč jste si Tobiasu hned neoblíbil. Do toho dne jste byl u sestry vy ten první.“

Anthonyho to na okamžik zmátlo a pak se zakabonil. „To máte možná pravdu. Takhle jsem se na to nikdy nedíval.“

„Pan March se s vaší sestrou oženil hned?“

„Do měsíce. Nejspíš se do ní zamiloval na první pohled.

Jak by také ne? Byla tak krásná. Byla něžná, laskavá, milá, mírná a milující. Spíš anděl než žena z masa a krve, řekl bych. Pro tento svět byla prostě příliš dobrá.“

Můj pravý opak, pomyslela si Lavinie.

„Ale Tobias se bál, že její city vůči němu jsou založeny pouze na vděčnosti a že brzy vyprchají,“ pokračoval Anthony.

„Chápu.“

„Řekl Ann, že není její povinností provdat se za něj a ani se nemusí stát jeho milenkou. Dal jí nicméně najevo, že bez ohledu na to, jak se rozhodne, najde způsob, jak se o nás oba postarat.“

„Ale ona ho milovala.“

„Ano.“ Anthony si chvíli upřeně prohlížel vzorek na koberci a pak se bezútešně a smutně usmál. „Prožili spolu sotva pět let, než ona i s miminkem umřela na horečku omladnic. Tobias zůstal sám s třináctiletým švagrem na krku.“

„Muselo pro vás být moc těžké, když jste přišel o sestru.“

„Tobias byl úžasně trpělivý. Po prvním roce jejich manželství jsem ho přímo zbožňoval.“ Anthony uchopil opěradlo židle. „Ale když Ann umřela, naštal jsem se na něj.“

Obviňoval jsem ho z její smrti, víte?“

„To dovedu pochopit.“

„Dodnes nechápu, proč mě v těch hrozných měsících po pohřbu neposlal zpátky ke strýci a tetě nebo alespoň do školy. On ale tvrdí, že ho ani jednou nenapadlo, aby se mě zbavil. Tvrdil, že si zvykl mít mě kolem sebe.“

Anthony se znovu obrátil k oknu a zmlkl, viditelně ponořený do vzpomínek.

Lavinie několikrát zamrkala, aby zahnala slzy, které jí zamžily pohled. Nakonec tu snahu vzdala a vytáhla ze zásuvky stolu kapesník. Rychle si otřela oči a několikrát popotáhla. Když se uklidnila, sepjala ruce na desce stolu a čekala.

Anthony se však nechystal pokračovat.

„Můžu se vás na něco zeptat?“ otázala se po chvíli.

„Na co?“

„Pořád mi nejde z hlavy to, jak pan March kulhá. Vím jistě, že v Římě jsem si toho u něj nevšimla.“

Anthony na ni překvapeně pohlédl. „On vám neřekl, co se mu stalo?“ Pak truchlivě zkřivil rty. „No ovšem. Jak Tobiaše znám, neřekl. Carlisle ho tenkrát v noci postřelil. Byl to boj na život a na smrt. Tobias přežil jen zázrakem. Z následků té rány se léčil několik týdnů. Mám podezření, že bude kulhat ještě dlouho, možná dokonce nadosmrti.“

Lavinie na něj ohromeně zírala.

„Chápu,“ zašeptala konečně. „To mě nenapadlo. Dobré nebe.“

Znovu dlouho mlčeli.

„Proč mi to všechno vlastně povídáte?“ zeptala se konečně.

Anthony sebou trochu trhl a pohlédl na ni. „Chtěl jsem, abyste pochopila.“

„Pochopila co?“

„Tobiase. On není jako jiní muži.“

„Věřte, že to je mi známo.“

„Je to tím, že se musel životem protloukat sám,“ pokračoval Anthony vážně. „Schází mu patřičná vybroušenost.“

Lavinie se usmála. „Mám takový pocit, že charakter pana Marche nezmění žádné broušení.“

„Snažím se vám vysvětlit, že i když se vždycky nechová, jak se sluší a patří, má řadu vynikajících vlastností.“

„Prosím vás, nesnažte se mi vypočítávat všechny skvělé vlastnosti pana Marche. Nás oba byste tím nejspíš nudil.“

„Mám obavy, že vám jeho vznětlivost a občasné negalanční chování není po chuti.“

Lavinie položila dlaně na desku psacího stolu, opřela se o ně a vstala.

„Ujišťuji vás, pane Sinclaire, že mi výbušnost a špatné mravy pana Marche celkem vyhovují.“

„Vážně?“

„Vážně, pane.“ Šla ho vyprovodit ke dveřím. „Jak by tomu mohlo být jinak? Vždyť já mám tytéž charakterové nedostatky jako on. Každý, kdo mě dobře zná, vám to potvrdí.“

16

Doufala, že změní názor, byla však v branži příliš dlouho, aby opravdu počítala s tak šťastným rozuzlením.

Ze zkušenosti věděla, že se kavalír jen málokdy vrátil k milence, s níž už jednou skoncoval. Bohatí zhýralci se snadno nabaží, přemítala v duchu. Stále pasou po vyhlášenějších představitelkách toho, čemu rádi říkají polosvět. Někdy se ovšem moudrý muž dobere poznání, že se s ukončením takového vztahu zbytečně ukvapil.

Sally se spokojeně usmála a zasunula lístek do kapsy, kterou si všila dovnitř pláště. Byl to moc pěkný plášť, dárek od něj. Býval k ní velice štědrý. Platil nájem za roztomilý domeček, kde v minulých měsících bydlela, a daroval jí pár slušných šperků. Náramek a náušnice ukrývala v bezpečné skrýši v ložnici, protože byly její jedinou ochranou před návratem do nevěstince, odkud ji před časem odvedl.

Kvůli nájmu je prodán nechtěla. Tohle jsou její nejlepší pracovní léta a nepotrvají dlouho. Hodlala je strávit pilnou prací, aby nashromáždila co největší počet hodnotných dárek od mnoha mužů. Až ji opustí mládí a půvabný zevnějšek, použije je na zabezpečení bezstarostného stáří.

Byla pyšná na svůj prozíravý postoj k financím. Tvrdě pracovala na tom, aby se dostala z ulic Covent Garden, kde člověk musel zákazníky obsloužit v kočáře nebo v nejbližším průjezdu. Byl to velmi nebezpečný život a často až nelítostně krátký. Propracovala se do relativního bezpečí nevěstince a nyní se už nějaký čas pohybovala na nižší úrovni módních kurtizán. Možná bude mít jednou vlastní loži v Opeře, jako se to podařilo některým nejproslulejším příslušnicím její profese.

V posledních několika dnech se začala ohlížet po novém ochránci a doufala, že bude mít úspěch dřív, než na konci měsíce vyprší nájem za domek. Umiňovala si však, že nebude spěchat, i kdyby to znamenalo, že se bude muset odstěhovat.

Zнала ženy, které se nemoudře vrhly na první nabídku, aby se udržely nad vodou. Ze zoufalství často přistoupily na poměr se surovci nebo s takovými muži, kteří je využívali nepřirozeným

způsobem. Se zachvěním si připomněla kamarádku, která si našla hraběte, a pak musela obšťastňovat všechny jeho známé.

Rychlým krokem procházela temnou uličkou a nevěnovala pozornost přízračně osvětleným výjevům. Přišla sem obchodně. Vrhla letmý pohled na šibenici a zkrřivila ústa.

I kdyby měla náladu na prohlídku muzea voskových figur, zrovna tuhle scénu by si nevybrala. Všechno, co se tu předvádělo, jí připadalo nesmírně skličující.

Na konci ponurého sálu našla úzké točité schodiště. Nadzvedla si sukně a dlouhé záhyby pláště a spěšně vystupovala nahoru. Instrukce, které obdržela, byly velmi přesné.

Těžké dveře nad schodištěm byly odemčené. Železné panty zaskřípaly, když je otevřela. Vešla do zšeřelého sálu a rozhlédla se kolem sebe. Ačkoli výjevy v dolní části muzea nebyly příliš podle jejího vkusu, na tuhle místnost byla zvědavá. Slyšela totiž, jak se Huggett touto zcela unikátní galerií, určenou pouze pro pány, holedbal.

Cedule nedaleko vchodu byla vyvedená elegantními modrozlatými písmeny. Sally popošla o krok a maličko se shýbla, aby v šeru nápis rozluštila.

SCÉNY Z NEVĚSTINCE

„Tak to je tedy dost fádňá téma,“ zabručela si pod nos. Ale možná to tak vidí jen proto, že to je její obor.

Přistoupila k nejbližší osvětlené scéně a pozorně se zadívala na muže a ženu ve vášnivém objetí v posteli. Obličej muže, který se blížil vyvrcholení, byl zdivočelý, plný napětí a téměř brutální. Napjaté svaly na zádech a hýždích byly vyvedené velmi realisticky.

Žena byla vymodelovaná s náruživou nevázaností, která měla bezpochyby vzbudit zájem běžného diváka. Plná ňadra a široké boky řecké bohyně doplňovaly drobné elegantní nožky. Sallyinu pozornost však upoutala její tvář. Připadala jí povědomá.

Právě když se chtěla podívat zblízka, uslyšela ze tmy za sebou tichý zvuk kroku. Ohlédla se. „Kdo je tam?“

Nikdo se neozval a ve tmě se nic nepohnulo. Srdce se jí bůhvíproč rozbušilo a dlaně jí zvlhly. Zнала tyhle příznaky. Zažívala je často v těch dávných dnech na ulici. Někteří muži, kteří k ní přicházeli, v ní probouzeli právě takovou reakci.

Pokaždé svou intuici poslechla a odmítla ty, kteří v ní takové pocity vzbudili, ačkoli to znamenalo den dva hladovět.

Ale tohle nebude nikdo cizí, kdo by ji chtěl vlákat do tmavé drožky. Určitě je to její ochránce, ten, kdo jí několik minulých měsíců platil nájem. Poslal pro ni; napsal, že se tady s ní chce setkat. Není důvod, aby se takhle bála.

Přeběhl jí po zádech mráz. Náhle se jí vybavily klepy o tom, že jeho předešlá milenkka spáchala sebevraždu. Některé romantičtější kolegyně tvrdily, že ta žena měla zlomené srdce a rozchod považovala za velikou tragédii. Hlavně však všechny potrášaly hlavou nad takovou zpozdilostí.

Člověk přece nemůže dovolit, aby jeho city převládly nad zdravým rozumem.

Ona sama na to často myslela. S Alicí, jeho bývalou milenkou, se zběžně znala a nepřipadala jí jako typ ženy, která by se do svého ochránce zamilovala.

Setřásla vzpomínky na chudinku pošetilou Alici, znovu ji však rozechvěl strach. To bude těmi scénami, pomyslela si. Pocuchaly mi nervy.

Není důvod ke strachu. Bude to jedna z jeho her.

„Vím, že jste tady, můj krásný hřebečku.“ Přinutila se k upejpavému úsměvu. „Jak vidíte, dostala jsem váš vzkaz.“

Ze tmy se však nikdo nevynořil.

„Poslal jste pro mě, abychom se tady něčemu přiučili?“

Zachichotala se tak, jak se mu to líbilo. Pak sepjala ruce za zády a vykročila uličkou mezi jednotlivými výjevy. „To je od vás hanebné, hřebečku. Ale já vám vždycky tak ráda vyhovím.“

Žádná odpověď.

Zůstala stát před voskovou figurou ženy na kolenou před mužem, obdařeným tak, že člověk užasl nad umělcovou fantazií. Tvářila se, že si ho důkladně prohlíží.

„Tedy podle mého se vám nevyrovná,“ prohlásila. Byla to pochopitelně lež, ale lhát zákazníkovi byla základní dovednost v její profesi. „Já už jsem sice ten správný rozměr trochu pozapomněla, ale moc ráda ho přeměřím. Vlastně mě nenapadá zábavnější způsob, jak strávit večer. Co vy na to, můj krásný hřebečku?“

Nikdo neodpovídal.

Tep se jí stále nezpomaloval. Spíš ještě zrychlil. Ruce měla dočista lepkavé. A nemohla popadnout dech.

Tak dost. Už nedokáže dál ignorovat dávný strach z ulice.

Je tady něco velice zlého.

Instinkt zvítězil. Přestala se bránit nutkavé touze prchat.

Přestalo jí záležet na znovunavázání vztahu s bývalým ochráncem. Ted' už chtěla jen zmizet z téhle místnosti.

Otočila se na patě a utíkala uličkou zpátky. Na dveře v té husté tmě vůbec nedohlédla, ale věděla, kde jsou.

Ve tmě napravo se náhle cosi pohnulo. Na první pohled se jí zdálo, že jedna z voskových figur zvedla paži. A pak zahlédla slabý záblesk světla na konci dlouhého těžkého železa.

Do hrdla se jí dral výkřik. Pochopila, že to ke dveřím už nestihne. Otočila se a napřáhla paže v marném pokusu odrazit ránu. Vtom však klopýtla, ucouvla a zavadila nohou o dřevěné vědro, které tam někdo zapomněl. Ztratila rovnováhu a upadla. Vědro se převrhlo a po podlaze se rozlila špinavá voda.

Vrah pokročil kupředu s pohrabáčem napřaženým k smrtící ráně.

A Sally se v té chvíli rozběsklo, proč jí tvář voskové prostitutky byla tak povědomá. Figura měla Alicin obličej.

U Ptáka Noha bylo teplo a sucho, ale to bylo asi tak všechno, co se dalo říci ve prospěch té zakouřené krčmy. Tobias, který se prodíral davem, však byl přesvědčený, že v tak vlhkou noc s padající mlhou jsou to náramné přednosti.

Oheň v mohutném krbu sálal jako v pekle a vrhal na stěny divoké záblesky. Všechny číšnice byly mohutné, vlnaté a macaté. To, že si byly tak podobné, nebyla náhoda.

Krčmář Šklíba Jack si je pečlivě vybíral, protože se mu právě takové ženy líbily.

Tobias se pro tenhle výlet přestrojil. V otrhaných kalhotách dokařského dělníka a v nepadnoucím kabátě, s beztvárovou čepicí na hlavě a těžkými botami na nohou nevzbudil nejmenší pozornost. Napadání při chůzi, které bylo obvykle k zlosti, mu tady přišlo vhod jako doplněk převleku. Většina těch, kteří se tady tísnili, si vydělávala ne vždy legálním způsobem a snadno přišla k úrazu. Kulhání bylo běžným jevem stejně jako jizvy nebo chybějící prsty. Žádnou vzácností nebyly ani pásy přes oko či dřevěné nohy.

Prsatá číšnice zastoupila Tobiasovi cestu a povzbudivě se na něj usmála. „Tak co si dáme, krasavče?“

„Du za Jackem,“ zavrčel Tobias.

Snažil se s personálem a štamgasty mluvit co nejméně.

Dokařský slang, který v těchto místech používal, ho bezpečně provedl stručnými replikami, nebyl si však příliš jistý, jestli by obstál v delší rozmluvě.

„Jack je támle vzádu.“ Ukázala hlavou k chodbě, která vedla do zadních prostor krčmy, a zamrkala na něj. „Rači nejdřív zaklepej.“

Odešla s tácem plných piv nad hlavou a rázně rozrážela dav.

Tobias se protlačil kolem stolů a lavic. Na opačném konci sálu narazil na zaneřáděnou chodbu vedoucí k místnosti, Jackem pyšně nazývané kancelář. Vydal se tím směrem a zůstal stát před ní.

Zpoza těžkých dřevěných dveří byl slyšet tlumený ženský smích. Tobias rázně zabušil.

„Táhni pryč, ty tam,“ zahulákal Jack. „Mam tady práci.“

Tobias uchopil knoflík kliky a otočil jím. Dveře se zhouply dovnitř. Opřel se o veřej a zadíval se na Jacka.

Obrovitý majitel Ptáka Noha seděl za otřískaným psacím stolem a obličej měl zabořený v obnaženém poprsí baculaté ženy, která mu seděla obkročmo na klíně. Sukně měla vyhrnuté k pasu, takže ukazovala nahé hýždě.

„Dostal jsem tvůj vzkaz,“ oznámil Tobias.

„To seš ty, Tobiasi?“ Jack zvedl hlavu a zašilhal. „Náko brzy, ne?“

„Ne.“

Jack si povzdychl a laškovně plácl ženu po nahém pozadí.

„Tak upaluj, holka. Tady kamarád má napilno a dneska mu ňák schází trpělivost.“

Žena se zahihňala. „Mně to nevadí, Jacku.“ Zavrtěla zadkem. „Zustanu tady sedět a budu si hledět toho, s čím sme začali, a vy si to zatím proberete.“

„Tak to nepude, zlato.“ Jack si lítostivě povzdychl a zvedl si ji jemně z klína. „Nemoh bych se soustředit na vobchod, kdybys mě tady rozptylovala.“

Žena se znovu rozesmála, vstala a natrásla si sukně.

Zešíroká zamrkala na Tobiasa a pomalu a beze spěchu se pohnula k odchodu. Kroutila širokými boky tak, že od ní oba muži nedokázali odtrhnout zrak.

Smála se ještě na chodbě.

„Nová zaměstnankyně,“ vysvětlil Jack a zapnul si kalhoty.

„Myslim, že bude skvělá.“

„Je hodně veselá, jak jsem viděl.“ Tobias s povděkem opustil dokařský slang. Na to se s Jackem příliš dobře znali.

Tobias kupříkladu věděl, jak Šklíba Jack přišel ke svému jménu. Od koutku úst až k uchu se mu táhla jizva po špatně sešité řezné ráně, takže se bez ustání šklebil jako smrtka.

„Jó, to teda je.“ Jack zvedl obrovitou postavu a máchl rukou k židlím s dřevěnými opěradly, které stály před krbem. „Posad' se, člověče. Venku je sychravo, že by psa nevyhnal.“

Naleju ti trochu mý skvělý brandy, abys nenachlad.“

Tobias uchopil tvrdou dřevěnou židli, otočil ji opěradlem dopředu a posadil se. Zkřížené paže položil na opěradlo a snažil se nevnímat bolest v noze.

„Brandy mi přijde tuze vhod,“ souhlasil. „Tak jakou máš pro mě novinu?“

„Je toho víc, co by tě mohlo interesovat. Tak nejdřív ženský toho Nevillea.“ Jack nalil brandy do dvou sklenic. „Vobjevil sem ledacos pozoruhodnýho.“

„Poslouchám.“

Jack podal Tobiasovi jednu sklenici a posadil se za psací stůl. „Povídals, že si Neville vybírá milenky v bordelech a né mezi módníma dámičkama. Měls recht.“

„A co s tím?“

„Nevim, jestli je to proto, že dává přednost lacinějším, ale povím ti jedno. Když skočí do řeky ženská z bordelu, chlupatej je to celkem fuk.“ Jack se zašklebil a jizva se mu odporně zkroutila. „Leckdo řekne, žádná škoda. Aspoň je vo jednu děvku míň.“

Tobias sevřel prsty, v nichž držel sklenici. „Má to znamenat, že Nevilleových děvčat skončilo v řece víc?“

„Nevím, kolik se jich utopilo, když je nechal, ale vo dvou vím s určitostí, že to zlomený srdce nepřežily. Jedna se jmenovala Lizzy Pretherová; ta se zabila před půldruhým rokem. A před pár měsíci vytažli z řeky tu, co se jmenovala Alice. A doslech sem se, že vlastní rukou sešly ještě tři další.“

Tobias usrkával brandy a cítil, jak ho rozehřívá. „Nepřipadá mi moc pravděpodobné, aby tolik žen podleгло melancholii jen proto, že je Neville pustil k vodě.“

„Moje řeč.“ Jackova židle rozhořčeně zavržala, když se v ní opřel. Nevšímal si toho a sepjál ruce na vyklenutém břiše. „Aby ses neplet, to se vobčas stane. Vždycky se najde ňáká naivka, co si myslí, že ji ten boháč miluje dovopravdy, když se zaplete s někým z Nevilleovejch kruhů.“

Normálně se snažej vymámit, co se dá, než se budou muset vrátit do nejbližší stoky, páč až si budou muset za všechno platit samy, posypou zpátky do slumů.“

„Obchodní dohoda na obou stranách.“

„Správně.“ Jack se zhluboka napil brandy, postavil sklenici a utřel si ústa. „Ale teď ko špicuj uši, přide to nejzajímavější.“

„Ano?“

„Poslední Nevilleova běhna je taky v čudu. Vod včerejšího vodpoledne jí nikdo neviděl.“

Tobias se ani nepohnul. „Zase řeka?“

„Na to je ještě brzo. Zatím se mi nedoneslo, že by jí vytáhli z vody, ale to většinou nákej čas trvá. Teď vim akorát to, že se po ní slehla zem. Když ji nemůžou najít můj lidi, nenajde ji nikdo.“

„K čertu,“ ulevil si Tobias a masíroval si nohu.

Šklíba Jack se na chvíli odmlčel, aby Tobias tu novinku mohl strávit, a pak pokračoval. „A ještě něco bys měl vědět.“

„O Sally?“

„Ne.“ Jack ztlumil hlas, ačkoli byli v místnosti sami. „Vo tý Modrý komoře. Šířej se náký zvěsti.“

Tobias strnul. „Řekl jsem ti přece, že s Modrou komorou je konec. Azur a Carlisle jsou mrtví. Ten třetí muž se skrývá, ale ne nadlouho. Co nevidět ho dostanu.“

„To je možná pravda, aspoň to tak může vypadat. Ale z toho, co se mi doneslo z ulice, počítám, že vypukla válka.“

„Mezi kým a kým?“

Jack pokrčil rameny. „To nevím. Ale vítěz prej bude mít pod sebou všechno, co z Modrý komory zbylo. Jde jeden hlas, že ten někdo plánuje znova vzkřísit všechno, co šlo po Azurově smrti k čertu.“

Tobias se dlouho díval do ohně a přemýšlel.

„Za tuhle informaci ti dlužím hodně,“ řekl posléze.

„Já vim.“ Jack se strašidelně usmál. „Ale já nemám strach. Ty platíš poctivě.“

Zatímco seděl U Ptáka Noha, mlha ještě zhoustla. Světlo z krčmy se odráželo v kotoučích mlhy, které se vznášely nad ulicí. Přízračné oranžové světlo bylo podivně jasné, nic však neodhalovalo.

Po chvíli se vydal napříč ulicí a odolával touze vytáhnout si límec starého kabátu přes uši. Tlustá vlna by ho sice lépe ochránila před chladem, ale současně by mu zmenšila výhled do stran a ztlumila noční zvuky. V téhle čtvrti bylo rozhodně moudré využívat všechny smysly naplno.

Spěšným krokem prošel ozářeným úsekem mlhy a vnořil se do tmy za ním. Vypadalo to, že všude je pusto. Nikde ani živáčka. Žádný div v takové noci, pomyslel si.

Jakmile nechal přízračnou záři z Ptáka Noha daleko za sebou, povšiml si matného kroužku světla vysoko nad zemí.

Usoudil, že je to drožka, a vydal se k ní prostředkem ulice, co nejdál od neosvětlených uliček a temných průjezdů.

Navzdory vši opatrnosti ho však varovalo jediné, tichý klouzavý pohyb muže, který se mu plížil v patách. Zloděj.

Přemohl pudové nutkání otočit se a útočníkovi se postavit, protože tuze dobře věděl, že tenhle ho má jen zaměstnat.

Londýnští zloději obvykle lovili v páru.

Odskočil stranou, aby se mohl opřít o zeď a mít chráněná záda. V levé noze mu vystřelila bolest, nečekaná změna směru však svému účelu posloužila, protože muže, který se plížil za ním, náramně zaskočila.

„Krucí, já ho ztratil.“

„Rožni lucernu. Honem, kámo. Jináč ho v tý mlze nenajdem.“

Tak to bychom měli, pomyslel si Tobias. Opravdu jsou dva. Zlostné dohadování přesně označovalo jejich polohu.

Tobias vytáhl z kapsy pistoli a čekal.

První muž hlasitě klel a zápolil s lucernou. Jakmile světlo zapraskalo a vzplálo, použil je Tobias jako cíl. Namířil pistoli a stiskl spoušť.

Lupič zařval a upustil svítilnu. Na dláždění se rozlil olej a vzplál vysokým plamenem.

„Do háje, ten lotr má pistoli.“ Druhého muže se to zjevně bolestně dotklo.

„No ale vystřelil, ne? Už je prázdná.“

„Některý nosej dvě.“

„Akorát dyž maj z něčeho strach.“ Přiblížil se k místu, kde dosud hořel rozlitý olej, šklebil se jako čert a hlasitě zavolal.

„Hej vy, neskovávejte se. Máme vám předat vzkaz.“

„Bude to rychlý,“ dodal druhý. „Akorát chcem, abyste věděl, že to je míněný vážně.“

„Kde je? Furt ho nevidim.“

„Ticho. Nežvaň a špicuj uši.“

Vtom od konce ulice zarachotil vůz. Rachot kol a klapot podkov byl ohlušující. Tobias toho využil.

Shodil otrhaný plášť a omotal ho o železné zábradlí, u nějž stál.

„Himl, to je stokař,“ zahučel jeden lupič.

Stokař ne, děsil se v duchu Tobias. Jen ať to není povoz stokaře, Všechno, jenom to ne.

Rozhoupaná lampa byla už skoro před ním. Kočí na kozlíku houkl na koně a švihl ho opratěmi přes zadek, aby ho přiměl ke

svižnějšímu pohybu. Tobias počkal, až dojede až k němu, a pak se vozu zachytil.

Odporný puch, který stoupal z nákladu, ho zasáhl jako rána pěstí. Stokař měl za sebou hodiny tvrdé práce. Celou noc vyprazdňoval záchodové jímky a shromažďoval odpadky z domácností a krámů v celé čtvrti.

Tobias usilovně zadržoval dech a drápal se nahoru na kozlík.

„Tos nemohl najít lepší vůz?“ osopil se, když dopadl na sedadlo.

„Promiň,“ odušil Anthony a znovu koně pobídl. „Když jsem dostal tvůj vzkaz, měl jsem strašně málo času. Nepodařilo se mi sehnat drožku. V takovém počasí jsou všechny obsazené.“

„Támle je,“ ozval se výkřik jednoho z lupičů. „Támle u zábradlí. Vidím jeho plášť.“

„Musel jsem vyrazit pěšky,“ překřikoval Anthony klapot podkov. „Potkal jsem stokaře a vypůjčil si vůz od něj. Slíbil jsem mu, že ho do hodiny vrátím.“

„Už tě máme,“ bylo slyšet lupiče.

Na dláždění zadupaly běžící kroky.

„Do pekla, kde je? Von zmizel. Vodjel se stokařem.“

Nocí třeskl výstřel. Tobias sebou trhl.

„Uklidni se,“ chlácholil ho Anthony. „Tak úděsný plášť určitě ještě někde seženeš.“

Z mlhy třeskl další výstřel. Stokařův kůň toho začal mít dost. Tohle rozhodně k jeho každodenní rutině nepatřilo.

Sklopil uši a vyrazil tryskem.

„Utíká nám, nevidíš? Nedostanem zaplácíno, dyž ho nečapnem.“

Když jejich dohadování zmlklo v dálce, Tobias prohodil jen tak pro nikoho a pro všechny. „Připadalo mi to jako velice prostý a rozumný plán. Požádal jsem tě pouze, abys opatřil drožku a počkal na mě před Ptákem Nohem, čistě pro případ, že by se něco zvrtilo a já musel s odchodem trochu spěchat.“

„Bylo to výborné opatření s ohledem na tu nevábnou čtvrt.“ Anthony mával opatřeními a v roli stokaře se přímo vyžíval. „Jen pomysli, co se mohlo stát, kdybys mi nevzkázal, abych pro tebe přijel.“

„Ani nevím proč, ale ani ve snu mě nenapadlo, že přijedeš s povozem stokaře.“

„Člověk musí umět využít toho, co je zrovna po ruce.“

Tak jsi mě to přece učil.“ Anthony se zazubil. „Musel jsem si nějak poradit. Myslel jsem, že mě za tu iniciativu pochválíš.“

„Za iniciativu?“

„Přesně tak. Kam pojedeme teď?“

„Nejdřív vrátíme tuhle přepychovou ekvipáž právoplatnému majiteli a potom pojedeme rovnou domů.“

„Není ještě pozdě. Nechceš zajet do klubu?“

„Vrátný by mě nepustil dovnitř. Pokud sis toho nevšiml, oba se velmi naléhavě potřebujeme vykoupat.“

„Tak to máš pravdu.“

Hodinu nato Tobias vylezl z vany, před krbem se osušil ručníkem a oblékl si župan. Sešel dolů, kde našel vymydleného Anthonyho v náhradním oblečení, které přechovával ve svém někdejší pokoji nahoře.

„Tak co?“ Anthony se rozvaloval v křesle a nohy měl natažené k ohni. „Jak se ti to jeví? Myslíš, že to byli obyčejní lupiči?“

„To ne. Tvrdili, že dostali zaplacen, aby mi předali vzkaz.“ Tobias si strčil ruce do kapes.

„Že by varování?“

„Asi ano.“

Anthony mírně naklonil hlavu. „Od někoho, kdo nechce, abys dál pokračoval v pátrání?“

„Nezdržel jsem se dost dlouho, abych to zjistil. Je možné, že to byl vzkaz od někoho takového. Ale v úvahu připadá ještě někdo další.“

Anthony chápavě přikývl. „Myslíš Pomfreye?“

„Nebral jsem příliš vážně Crackenburneovo varování, ale možná měl pravdu, když tvrdil, že Pomfrey se za tu potyčku v divadle bude chtít pomstít.“

Anthony o tom chvíli přemýšlel. „Dává to smysl. Pomfrey není typ člověka, který si věci vyřizuje čestně.“ Odmlčel se. „Povíš o dnešním dobrodružství paní Lakeové?“

„Za koho mě máš, kruci? Za šílence? Ovšemže jí o něm nepovím.“

Anthony přikývl. „Myslel jsem si, že to řekneš. Je přirozené, že to před ní chceš utajit, protože nechceš, aby si dělala nadměrné starosti o tvé bezpečí.“

„To s tím nemá co dělat,“ prohlásil Tobias s citem. „Nehodlám jí o tom setkání s lupiči nic říkat, protože bych si vysloužil sáhodlouhou přednášku.“

Anthony se nenamáhal skrýt pobavení. „Něco na ten způsob, co si vysloužila ona, když se vloudila k Huggettovi v přestrojení za uklízečku a nevyplatilo se jí to?“

„Přesně tak. Napadlo mě, že být na místě toho peskovaného může být nanejvýš nepříjemné.“

Lavinie seděla u snídaně, když uslyšela z haly Tobiášův hlas.

„Neobtěžujte se, paní Chiltonová, vyznám se tady. Ohlásím se sám.“

Emelina uchopila nůž na máslo a usmála se. „Zdá se, že máme časnou návštěvu.“

„Zařídil si do našeho domu volný přístup, nezdá se ti?“ poznamenala Lavinie a nabodla na vidličku sousto smažených vajec. „Co tady k čertu takhle brzy ráno chce? Jestli si myslí, že si nechám líbit další kázání o tom, že se bez jeho svolení nesmím ani hnout, tak to se plete.“

„Uklidni se.“

„Když se objeví, nemůže být o klidu ani řeči. S oblibou dělá rozruch.“ Lavinie přestala žvýkat, protože ji cosi napadlo.

„Dobré nebe. Snad se nestalo něco strašného?“

„Nesmysl. Pan March je podle hlasu zdrav a v dobrém rozmaru.“

„Ale já myslela něco strašného v souvislosti s naším pátráním.“

„V tom případě by ti určitě napsal dopis.“

„Na to nespolehej,“ odporovala Lavinie chmurně. „Už v Itálii jsem tě upozorňovala, že hraje nějakou temnou hru.“

Dveře se otevřely, do jídelny vstoupil Tobias a vnesl do malého a útulného pokojíku svou mužnou energii a sílu.

Lavinie kvapně spolykala, co měla v ústech, a snažila se potlačit záchvěv radostného vzrušení, který jí proběhl tělem.

Co to v něm je, že mě dokáže tak vzrušit? podívovala se v duchu, nikoli poprvé. Nikdo by o něm nemohl říci, že je hezký. Jen málokdy se namáhal s vytříbeným chováním, jaké by člověk čekal od kavalíra, a rozhodně potřeboval jiného krejčího.

A k dovršení všeho, ačkoli se o ni jistým zemitým způsobem zajímá, neměla dojem, že by se mu líbila. Není to zkrátka tak, jako by mezi námi bylo nadpozemské, metafyzické pouto, říkala si. V jejich partnerství není ani stopa po poezii; právě naopak, je to čistě otázka obchodu a poněkud neobyčejné vášně. Tedy alespoň z mého hlediska, opravila se. Těžko mohla předpokládat, že by to pro Tobiasem rovněž bylo něco výjimečného.

Nebyla si jistá, jestli ten podivný pocit, který se jí zmocňuje v Tobiasově blízkosti, není příznakem nervové slabosti.

Nebylo by divu, říkala si v duchu, vzhledem k tomu neustálému napětí.

Ta možnost ji rozladila. Zuřivě zmačkala na klíně ubrousek a zaškaredila se na Tobiasa. „Co tady děláte tak brzy po ránu, pane Marchi?“

Vytáhl obočí údivem nad tak nevlídným uvítáním. „I já vám přeji dobrý den, Lavinie.“

Emelina se ušklíbla. „Nevšímejte si jí, pane Marchi. Teta minulou noc špatně spala. Posad'te se přece. Dáte si trochu kávy?“

„Děkuji vám, slečno Emelino. Šálek kávy si vezmu moc rád.“

Lavinie přihlížela, jak obezřetně si sedá na prázdnou židli, a přísně se na něj podívala. „Zase jste tu nohu namáhal, pane?“

„Včera večer jsem měl trochu víc pohybu.“ Usmál se na Emelinu a vzal si od ní šálek, který mu nalila. „Nemusíte si kvůli tomu dělat starosti.“

„Žádné si nedělám,“ ujistila ho Lavinie povzneseně.

„Jen jsem byla zvědavá. Jak se svou nohou zacházíte, je výhradně vaše věc.“

Vrhl na ni pobavený pohled. „S tím naprosto souhlasím, milostivá.“

Zničehonic se jí vybavilo, jak jeho nohy té noci v kočáře vklouzly mezi její. Střetla se s ním pohledem a s děsivou jistotou poznala, že myslí na totéž.

V obavě, že jí do tváří stoupá zahanbující ruměnek, si začala chvatně nabírat další porci vajec.

Emelina se v blažené nevědomosti o všem, co probíhalo pod povrchem, na Tobiasa mile usmála. „Byl jste včera večer tančit, pane Marchi?“

„To ne,“ odpověděl Tobias. „Mé noze tanec nesvědčí.“

Byl to jiný druh pohybu.“

Lavinie sevřela prsty, v nichž držela vidličku, tak křečovitě, až ji zbělely klouby, protože ji napadlo, že Tobias byl asi s jinou ženou.

„Mám toho na dnešek hodně,“ vyhrkla příkře. „Co kdybyste mi laskavě oznámil, proč jste považoval za nutné navštívit nás tak časně.“

„Já mám vlastně dnes také dost co dělat. Co abychom si srovnali poznámky?“

„Já chci zajít za paní Vaughnovou a požádat ji, jestli by byla ochotná sdělit mi svůj názor o figurách v Huggettově horní galerii,“ řekla Lavinie.

„Vida.“ Tobias jí věnoval zdvořile tázavý úsměv. „A jak ji tam hodláte propašovat, pokud se vám ji podaří přemluvit?“

Rovněž v přestrojení za uklízečku?“

Jeho blahosklonný postoj ji popudil. „Kdepak. Náhodou jsem přišla na jiný způsob, jak proniknout do té galerie.“

Myslím, že bych mohla podplatit toho mladíka, který prodává vstupenky.“

„Vy to myslíte úplně vážně, co?“

„Ovšemže ano, pane.“ Zářivě se na něj usmála.

Zprudka postavil šálek na talířek, až to zachřestilo.

„U všech rohatých, Lavinie, vy velice dobře víte, že nechci, abyste do té galerie chodila sama.“

„Nebudu sama. Budu s sebou mít paní Vaughnovou.“

Udělala pomlku. „Můžete jí s námi, jestli chcete.“

„Děkuji vám,“ opáčil suše. „Přijímám.“

Chvilí bylo ticho. Tobias se natáhl přes stůl a vzal si kousek topinky. Lavinie zahlédla, jak se mu blýskly bílé zuby, když se do ní zakousl.

„Pořád jste mi neřekl, proč jste sem dnes ráno přišel,“ připomněla mu.

Zamyšleně žvýkal. „Přišel jsem se vás zeptat, jestli byste mě nechtěla doprovodit. Chystám se totiž pátrat po jisté Sally Johnsonové.“

„Kdo je to?“

„Nevilleova poslední milenka. Předevčírem zmizela.“

„Tomu nerozumím.“ Nyní měl veškerou její pozornost.

„Domníváte se, že to má nějakou spojitost s naším případem?“

„To zatím nevím.“ V Tobiasových očích ležel stín. „Ale mám nepěkné tušení, že tomu tak je.“

„Chápu.“ Lavinie maličko roztála. „To od vás bylo moc hezké, že jste mi přišel povědět o svých plánech a pozval mě, abych šla s vámi.“

„Myslíte na rozdíl od vás, která jste se včera bez mého vědomí vypravila k Huggettovi?“ Tobias přikývl. „Tak vida.“

Jak se zdá, беру naši dohodu o partnerství zřejmě vážněji než vy.“

„To tedy ne, krucinál.“ Zaklepala vidličkou o okraj talíře.

„Oč vám vlastně jde, Tobiasi? Proč mě s sebou chcete vzít?“

Spolkl další sousto topinky a upřel na ni vyrovnaný pohled.

„Protože pokud mi bude přát štěstí a najdu Sally, budu si s ní chtít promluvit. A nepochybuji, že bude daleko otevřenější k ženě než k muži.“

„Já to věděla.“ Pocítila pochmurné zadostiučinění. „Přišel jste pro mě ne proto, že vám leží na srdci naše partnerství, ale protože potřebujete, abych vám pomohla ve vašem vlastním pátrání. Co ode mne očekáváte? Že Sally uvedu do mesmerického transu a přiměju ji mluvit bez zábran?“

„Musíte v jednom kuse zpochybňovat mé motivy?“

„Mám-li co do činění s vámi, pane, musím postupovat nanejvýš obezřetně.“

Pousmál se a v očích mu zajiskřilo. „Ale ne vždycky, Lavinie.

Vzpomínám si, že jednou či dvakrát jste udělala výjimku.“

Byl to úzký dům o dvou patrech s kuchyní v suterénu. Čtvrt' to není bůhvíjak honosná, říkala si Lavinie, ale ještě docela slušná.

Velice brzy zjistili, že Sally Johnsonová není doma. Tobias s tím počítal a připravil se na to.

Stála s ním před domem u dveří pod úrovní chodníku a přihlížela, jak mezi kuchyňské dveře a zárubeň vsouvá hrot kovového nástroje.

„Neville k ní zřejmě nebyl nijak zvlášť štedrý,“ podotkla.

„Není to zrovna přepychový dům.“

Tobias silou zapáchil a dřevo a kov zaprotestovaly.

„Když uvážíte, že ji Neville odvedl z nevěstince, musela si tady připadat jako v panském sídle.“

„Ano, to je asi pravda.“

Dveře povolily.

Lavinie si přitáhla plášť pevněji k tělu a nahlédla do tmavé chodby. „Opravdu doufám, že nezakopneme o další tělo.“

Na delší dobu mám mrtvol až po krk.“

Tobias vstoupil do domu jako první. „Pokud Sally potkal stejný osud jako její předchůdkyně, bude její mrtvola spíš v řece než tady.“

Lavinie se zachvěla a přešla práh hned za ním. „Nedává to smysl. Proč by váš klient své milenky vraždil?“

„Na takovou otázku zřejmě neexistuje rozumná odpověď.“

„A kdyby se těch žen skutečně násilným způsobem zbavil, co to má co dělat s tou pohružkou, kterou obdržela paní Doveová, nebo s Modrou komorou?“

„To zatím nevím. Možná vůbec nic. A možná velmi mnoho.“

Lavinie se zastavila uprostřed kuchyně a nakřčila nos, protože ucítila zkažené maso. „Uvědomujete si, co říkáte?“

Že váš klient je možná lhář a vrah.“

„Už jsem vám řekl, že všichni klienti lžou.“ Tobias otevřel košík na zeleninu a nahlédl dovnitř. „To je jeden z mnoha důvodů, proč je moudré vyžádat si zálohu, když se rozhodneme přijmout zakázku.“

„Budu si to pro příště pamatovat.“ Otevřela kredenc a nakukovala dovnitř. „Ale musíte přece mít nějakou teorii o tom, proč by měl Neville vraždit své milenky.“

„Jednou z možností je šílenství.“

Otrásla se. „Ano.“

„Ale to není jediný možný motiv.“ Tobias zavřel košík a vzhledl k ní. „Muž, který usadí ženu v takovém domě, to dělá proto, aby s ní mohl trávit maximum svého volného času.“

Lavinie se ušklíbla. „Pravděpodobně mnohem víc než se svou ženou.“

„Přesně tak.“ Tobias na ni úkosem vrhl záhadný pohled.

„Vzhledem k tomu, že většina manželství ve vyšší společnosti se uzavírá kvůli penězům a společenskému postavení, není divu, že mužům připadá vztah s milenkou daleko důvěrnější.“

Lavinie se konečně dovtípila a prudce se k němu otočila.

„Vážně si myslíte, že když se Neville dotyčné ženy nabaží, zavraždí ji, protože má strach, že toho o něm ví příliš mnoho?“

Jaké by to muselo být tajemství, aby mu stálo za tři vraždy?“

„Budu k vám upřímný.“ Tobias zavřel zásuvku a vydal se nahoru po schodech na hlavní podlaží domu. „V téhle chvíli nevím, co si mám myslet. Vím jenom to, že dvě a možná dokonce tři ženy, s nimiž Neville v minulých dvou letech udržoval velmi blízký vztah, jsou po smrti. Všechny údajně spáchaly sebevraždu.“

„Sebevraždu,“ opakovala Lavinie, stísněně se kolem sebe rozhlédla a spěchala za ním. „Jenže my přece nevíme úplně jistě, že Sally Johnsonová následovala ty dvě předešlé.“

Tobias vystoupil do haly a zmizel v salonu. „Myslím, že za daných okolností musíme předpokládat to nejhorší.“

Lavinie ho nechala v přízemí a sama pokračovala po úzkém schodišti vzhůru, až se ocitla v malé hale.

Nemusela v Sallyině ložnici strávit ani dvě minuty, aby došla k přesvědčení, že se Tobias v jednom bodě zmýlil.

Otočila se na patě a utíkala zpátky ke schodišti.

„Tobiasi.“

Vyšel ze salonu a vzhledl k ní. „Co se děje?“

„Nevím, co se Sally stalo, ale jedno vím jistě. Než zmizela, odnesla si všechny věci. Šatník je prázdný a pod postelí nejsou žádné kufry.“

Tobias mlčky vyběhl po schodech a přišel za ní. Ustoupila mu z cesty, aby mohl vejít do ložnice. Když tam vstoupila za ním, našla ho civět do prázdné skříně.

„Je možné, že někdo, kdo ji znal a věděl, že se ztratila, sem přišel a ukradl její věci,“ řekl klidně. „Docela dobře to mohly udělat její přítelkyně.“

Lavinie potřásla hlavou. „Kdyby to byl zloděj, určitě by nadělal nepořádek. Všechno je uklizené. Ten, kdo Sallyiny věci balil, se tady dobře vyznal.“

Tobias se kolem sebe zamyšleně díval. „Neville jistě znal tenhle pokoj důvěrně. Třeba chtěl odstranit důkaz vraždy.“

Lavinie přistoupila k mycímu stolku a nahlédla do umyvadla.

„Ale v tom případě se měl především zbavit toho zkrvaveného hadru a vody v umyvadle.“

„K čertu! Cože?“ Tobias třemi dlouhým kroky přešel pokoj a vytřeštil oči na kus látky s tmavými skvrnami a na rezavě hnědou vodu. „To bych rád věděl, jestli ji zabil tady a pak si potřeboval smýt krev z rukou.“

„Jenže nikde jinde není jediná stopa po krvi. Všechno je uklizené a čisté.“ Lavinie zaváhala a chvíli o tom přemítala.

„Existuje ještě další možnost, Tobiasi.“

„A jaká?“

„Co když se někdo pokusil Sally zabít, ale ona ten pokus přežila? V tom případě by se sem vrátila, vymyla a obvázala by si ránu, sbalila své věci a zmizela.“

„Myslíte, že se někde skrývá?“

„Ano.“

Rozhlédl se po pokoji. „V jednom máte pravdu. Není tady ani stopy po nějakém zápase.“

„Což dává smysl jedině v případě, že byla napadena někde jinde.“ Lavinie, která se čím dál víc pro ten nápad rozehřívala, spěšně zamířila ke dveřím. „Musíme si promluvit se sousedy. Co když ji některý z nich viděl, když se vrátila a zase odešla?“

Tobias zavrtěl hlavou. „To je ztráta času. Můj informátor mě ujistil, že Sally od chvíle, co zmizela, nikdo ani koutkem oka nezahlédl.“

„Ale on nemusel mluvit s každým v téhle čtvrti. V takových případech musí být člověk velice důkladný.“

„Jack je velice důkladný.“

Lavinie šla rovnou ke schodům. „Já vím, že tomu nebudete chtít věřit, Tobiasi, ale muži málokdy myslí na všechno.“

K jejímu údivu se s ní nezačal přít. Šel za ní dolů po schodech a pak společně opustili dům kuchyňskými dveřmi.

Na ulici se Lavinie zastavila a chvíli se zamyšleně dívala na dvě řady skromných domů.

V tuto hodinu zde panoval klid. Jediný člověk v dohledu byla stará žena v plášti s košíkem květin přes ruku. Nevěnovala Lavinii ani Tobiasovi jediný pohled, když je míjela.

Celou duší se věnovala hovoru, který vedla s kýmisi neviditelným.

„Ty růže sou moc červený,“ mumlala. „Dyk vám říkám, že sou úplně krvavý. Rudý jako krev, tak tak, rudý jako krev.“

Strašně krvavý. Takový nemůžu prodávat. Lidi sou z nich nervózní. Neprodám je, říkám vám...“

Ta chudinka je úplně šílená, politovala ji Lavinie v duchu.

Na londýnských ulicích je takových jako ona požehnaně.

„Patří do Bedlamu,“ prohodil tiše Tobias, když byla květinářka z doslechu.

„Možná. Na druhou stranu nevraždí na každém kroku jako váš klient.“

„Uhodila jste hřebíček na hlavičku. Copak to asi vypovídá o stavu Nevilleovy mysli?“

„Nejspíš jen to, že svou pomatenost umí zakrýt líp než tahle chudinka.“

Tobias sevřel rty. „Abych řekl pravdu, Neville mi vždycky připadal úplně přičetný.“

„Tím je ale nebezpečnější, nemyslíte?“

„To asi ano. Tak mě napadá, že o něm mluvíme, jako bychom měli jistotu, že ty ženy skutečně zavraždil,“ poznamenal Tobias. „Jenomže my to nevíme.“

„To máte pravdu. Děláme ukvapené závěry.“ Lavinie se zadívala na dveře sousedních domů. „Hospodyně a služky bývají skvělým zdrojem informací. Doufám, že u sebe máte dost drobných.“

„Proč musím pokaždé platit já?“

Lavinie svižně zamířila k prvním dveřím pro služebnictvo.

„Můžete to naučtovat svému klientovi.“

„Zatím je čím dál pravděpodobnější, že z mého klienta se vyklube padouch, a v tom případě nebude snadné vyrazit z něj honorář. Měli bychom to spíš naučtovat vaší klientce.“

„Neremcejte, Tobiasi.“ Lavinie sešla dolů po schodech.

„Brání mi to v přemýšlení.“

Zůstal stát na chodníku a pozoroval ji. „Ještě něco, než zaklepáte. Neříkejte, že jim za tu informaci zaplatíte, dokud nebudete mít jistotu, že nějakou mají. Jinak nám dojdou drobné po několika prvních návštěvách.“

„Mám pár zkušeností se smlouváním, jestli si vzpomínáte, pane.“ Zvedla klepátko a rázně zabušila.

Služka, která jí otevřela, si docela ochotně pokleветila o ženě v protějším domě, za níž chodil v noci nějaký pán.

Ale už dva dny ji neviděla.

Tytéž odpovědi dostala Lavinie v sousedním domě a ještě v dalším.

„Tohle nemá cenu,“ prohlásila po čtyřiceti minutách, když si odbyla rozhovor s poslední služkou v posledním domě. „Nikdo Sally neviděl, ale já jsem si stejně jistá, že se sem nakrátko vrátila, aby si ošetřila rány a sbalila věci.“

„Možná to nebyla ona, kdo se sem vrátil.“ Tobias ji vzal za paži a vedl ji zpátky k Sallyinu domu. „Možná že její věci odnesl Neville, aby to vypadalo, že odjela.“

„Nesmysl. Kdyby chtěl vzbudit dojem, že odjela na venkov, v první řadě by z kuchyně odnesl jídlo. Žádná žena, která zavírá dům, by v něm nenechala maso a zeleninu, protože ví, že by se zkazily.“

„Neville je zámožný člověk a o chod domácnosti se mu stará armáda služebnictva. Do kuchyně pravděpodobně nevšel dobrých dvacet let.“

Chvilí o tom uvažovala. „Možná máte pravdu. Ale já si stejně myslím, že sem tenkrát v noci přišla Sally.“

Uchopil její paži pevněji. „Vymyslela jste si svou verzi, protože se vám přičí představa, že je Sally po smrti?“

„Samozřejmě.“

„A přitom jste ji vůbec neznala,“ zdůraznil Tobias. „Je to prostitutka, která si podle všeho vydělávala na živobytí v nevěstinci, než se jí podařilo ulovit Nevillea.“

„A co to s tím má co dělat?“

Nepatrně se mu zvedl koutek úst.

„Vůbec nic, Lavinie,“ odušil mírně. „Vůbec nic.“

Nepřítomně se zadívala na pomatenou květináčku. Stařena zůstala stát před Sallyiným domem. Rozhovor, který vedla s neviditelným společníkem, nabýval na ohnivosti.

„Nebudu prodávat krvavý růže, to vám říkám. Krvavý nikdo nechce. Sou neprodejný, abyste věděl...“

Lavinie se náhle zastavila a přiměla i Tobiasi, aby zůstal stát.

„Ta květinářka,“ zašeptala.

Pohlédl na stařenu. „Co s ní má být?“

„Nikdo nechce krvavý růže...“

„Podívejte na ten její plášť,“ upozornila ho Lavinie. „Je velice pěkný, nezdá se vám? A přitom je to prokazatelně chudá žena.“

Tobias pokrčil rameny. „Někdo se nad ní slitoval a dal jí plášť.“

„Počkejte tady.“ Lavinie si vyprostila paži. „Musím s ní mluvit.“

„K čemu to bude?“ Vyzvídala za jejími zády. „Je pomatená.“

Lavinie už ho neposlouchala. Pomalu, aby ji nepolekala, přistoupila ke květinářce.

„Přeju dobrý den,“ začala vlídně.

Květinářka sebou trhla a pak se na Lavinii nerudně podívala, jako by jí zazlívala přerušování jednostranné konverzace, kterou vedla.

„Dneska mám jenom ty krvavý růže,“ oznámila. „Ty nikdo nechce.“

„Prodala jste nějaké růže ženě, která tady bydlela?“ zeptala se Lavinie.

„Krvavý růže nikdo nechce.“

Jak se má člověk domluvit s pomatenou květinářkou?

Je sice vyšinutá, ale přesto není zavřená v Bedlamu. To naznačuje, že si prodejem květin skutečně vydělává. A to na druhou stranu znamená i to, že umí aspoň trochu smlouvat.

Lavinie zacinkala mincemi od Tobiasi.

„Chtěla bych si koupit ty krvavé růže,“ řekla.

„Ne.“ Žena křečovitě sevřela košík. „Ty nikdo nechce.“

„Já ano.“ Lavinie jí podala peníze.

„Krvavý růže nikdo nechce.“ V ženiných očích se zjevil vychytralý pohled. „Já vim, co chcete.“

„Ano?“

„Chcete muj novej plášť, že jo? Vy nechcete růže. Krvavý růže nikdo nechce. Vy chcete muj krvavej plášť.“

„Váš nový plášť je moc krásný.“

„Skoro žádná krev na něm není.“ Květinářka se pyšně usmívala a ukazovala bezzubé dásně. „Jenom trochu na kapuci.“

Dobré nebe, domlouvala si Lavinie v duchu. Zůstaň klidná.

Nepoplet' ji. Nějak z ní ten plášť dostaň.

„Na mém plášti žádná krev není,“ řekla pomalu. „Nevyměníme si je?“

„Ohó, tak vy chcete měnit, jo? No, to je panečku zajímavý.“

Vona ho nechtěla, páč na něm byla krev, jo? Krvavý růže taky nikdo nechce.“

„Já je chci.“

„Kupovala je vode mě.“ Žena pohlédla do košíku. „Ale tenkrát v noci je nechtěla. Kvůli tý krvi, víme? Že prej taktak vyvázla životem.“

Lavinii se rozbušilo srdce. „Vyvázla?“

„Jo.“ Žena se usmála. „Ale teďko má strach. Je skovaná.“

Chtěla muj starej plášť. Na tom žádná krev nebyla, víme?“

Lavinie vztáhla ruce a rozepnula si plášť. Svlékla ho a podala ho ženě i s mincemi.

„Dám vám tenhle pěkný plášť a k tomu ty peníze.“

Květinářka si nabízené oblečení bedlivě prohlédla. „Je starej.“

„Ujist'uji vás, že ještě hodně vydrží.“

Pomatená žena sklonila hlavu k rameni a potom vytrhla plášť Lavinii z rukou. „Nejdřív se na něj pořádně kouknu, esli za to stojí.“

„Není na něm žádná krev,“ upozornila ji Lavinie sladce.

„Ani jediná kapka.“

„To je možný.“ Žena plášť roztřepala, obrátila naruby a pozorně si ho prohlížela. „Á, tady je flek.“ Přistrčila si plášť k očím. „Někdo to asi zkoušel vyprat.“

Za Lavinii se ozval rychle potlačený zvuk, patrně Tobiášův smích. Dala si záležet, aby se na něj ani poočku nepodívala.

„Není skoro ani vidět,“ prohlásila pevně.

„Já sem si ho všimla.“

„Taková skvrnka na mém plášti není vůbec nic v porovnání s krví na tom vašem,“ procedila Lavinie mezi zuby.

„Tak máte o ten obchod zájem, nebo ne?“

Květinářčin vrásčitý obličej vyjadřoval opovržení. „Máte mě za úplnýho blázna, milánku? Ten velkej plášť, co mam na sobě, je mnohem draší než ten váš a to je jednou jistý.“

Lavinie se zhluboka nadechla a snažila se nedat najevo bezmocný vztek, který s ní cloumal. „Co tedy ještě chcete?“ květinářka se zachechtala. „Váš plášť, vaše peníze a ty pěkný botičky, co máte na nohách.“

„Moje kotníčkové boty?“ Lavinie na ně mimoděk sklopila pohled. „Ale v něčem přece musím jít domů.“

„Žádný strachy, milánku. Můžete mít moje starý. Na těch není ani kapka krve. Ani jedna. Nejsou krvavý jako růže.“

Mazaná jiskra ženě vyprchala z očí a nahradil ji zasněný opar. „Nikdo nechce krvavý růže.“

„Opravil jsem svou diagnózu,“ poznamenal Tobias, když pomáhal Lavinii do kočáru. „Teď už si nemyslím, že ta květinářka je pomatená. Naopak jsem dospěl k závěru, že jste v otázce smlouvání narazila na sobě rovnou.“

„Těší mě, že se tak dobře bavíte.“ Lavinie dopadla na sedadlo a mrzutě si prohlížela rozedrané střevíce, které měla na nohou. Na patách byly děravé a stehy na mnoha místech chyběly docela. „Ty kotníčkové boty byly skoro nové.“

„Nejste jediná, kdo na té transakci prodělal.“ Tobias nasedl do drožky a zavřel dvířka. „To jste jí musela dávat tolik peněz?“

„Když už jsem se musela vzdát pláště a bot, usoudila jsem, že nezaškodí, když se budete na tom obchodu také podílet.“

„Doufám jenom, že jste s nákupem spokojená.“ Tobias se uvelebil na protějším sedadle a upřel pohled na plášť, který nesla v ruce. „Co se z něj chcete dovědět?“

„To nevím.“ Lavinie ho začala prohlížet. „S těmi krvavými skvrnami měla pravdu.“ Obrátila naruby kapuci a zalapala po dechu. „Podívejte. Zřejmě měla zranění na hlavě, co vy na to?“

Při pohledu na zaschlou krev zúžil zrak. „Vypadá to tak. Rány na hlavě hodně krvácejí, i když je poranění povrchní.“

„Takže moje teorie, že Sally útok přežila a vrátila se domů pro své věci, než zmizela, bude nejspíš pravdivá.“

„Smysl dává i to, že si vyměnila plášť s tou květinářkou,“ dodal Tobias zamyšleně. „Sally vyšla ze slumů a tam se nejspíš také ukryla. Drahý kus oblečení by k ní v těch místech přitáhl nežádoucí pozornost.“

„Ano. Myslím, že jsme konečně našli stopu.“

Lavinie si všimla kapsy našité na podšívce a vsunula tam ruku. Prsty zavadila o kus papíru.

„Jediné, co víme, je, že Nevilleova poslední milenka možná unikla osudu těch předešlých,“ prohodil Tobias.

„Ten plášť podporuje závěry, k nimž jste dospěla v její ložnici, ale neposkytuje nám žádnou další stopu.“

Lavinie vytáhla z kapsy vstupenku a vytřeštila oči.

„Právě naopak,“ zašeptala. „A ta stopa vede přímo do Huggettova muzea.“

„Hněv a bolest,“ pronesla velmi tiše paní Vaughnová.

„Bolest a hněv. Neuvěřitelné.“

Mluvila tak tiše, že ji Lavinie stěží slyšela. Vzhledla k Tobiasovi, který stál ve spoře osvětlené galerii vedle ní. Mlčel a veškerou svou pozornost upíral na paní Vaughnovou.

Huggett neklidně postával u dveří, podobný kostlivci a očividně odhodlaný ztratit se při první vhodné příležitosti zase ve tmě.

„To se nesluší,“ drtil mezi zuby. „Tyhle sochy neměly oči ctihodných dam nikdy spatřit. Říkám vám, že je to určené výhradně pánům.“

Nikdo z nich ho nebral na vědomí. Paní Vaughnová zvolna přešla k dalšímu výjevu a začala zkoumat obličej figury.

„Tváře těch žen nepoznávám, ale rozhodně jsou ze života.“

Zaváhala. „Nebo ze smrti.“

„To myslíte posmrtné masky?“ otázal se Tobias.

„Těžko říci. Podobnosti se ve vosku dosahuje třemi způsoby.

Ten první, který používám já, spočívá v tom, že obličej vymodelujete podobně jako z kamene nebo z hlíny. Při druhém se sejme otisk obličej živé osoby a použije se jako model. A poslední možností je posmrtná maska.“

Lavinie se zadívala do obličej ženě, která se svíjela rozkoší nebo možná bolestí. „Nebyly by rysy z posmrtné masky méně, hm, živé? Mrtvola by se přece takhle netvářila.“

„Zručný umělec by bezpochyby dokázal ztuhlé rysy posmrtné masky přetvořit tak, aby působily živě.“

„Není to slušné.“ Huggett zalomil kostnatýma rukama.

„Dámy by tady vůbec neměly být.“

Neuznali ho za hodna pohledu.

Tobias přistoupil k nejbližší mužské figurě a zadíval se jí do obličej. „A co ti muži? Ti podle vás stáli modelem jako živí nebo jako mrtví?“

Paní Vaughnová povytáhla obočí. „A to jste si nevšiml, že všechny mužské figury mají jeden a tentýž obličej?“

„Ne.“ Tobias se podíval pozorněji. „To jsem si opravdu nevšiml.“

Lavinie se užasle podívala na surově zkřivené rysy sousední mužské figury. „Vážně máte pravdu, paní Vaughnová.“

„Pochybuji, že by si mužští návštěvníci všímali obličejů mužských figur,“ poznamenala paní Vaughnová suše. „Jejich pozornost bezpochyby poutají docela jiné aspekty.“

„Ale obličej žen se liší.“ Lavinie popošla k další scéně.

„Každý je jiný. Všech pět.“

„To ano,“ přitakala paní Vaughnová. „Souhlasím s vámi.“

Lavinie tázavě vzhledla k Tobiasovi.

Vytáhl obočí. „Odpověď zní ne. Nepoznávám ani jednu.“

Začervenala se a odkašlala si. „A co ten muž?“

Tobias rozhodně zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem ho neviděl.“

Pak se zprudka obrátil k Huggettovi. „Kdo vám ty figury prodal?“

Huggett se vylekal. Vytřeštil oči, div mu nevylezly z důlků. Ucoulv a narazil zády na dveře.

„Nikdo mi je neprodal,“ hlesl vyděšeně a dotčeně zároveň.

„To můžu odpřisáhnout.“

„Tak jste je od někoho dostal.“ Tobias k němu postoupil o krok blíž. „Nebo jste jejich autorem vy?“

„Kdepak.“ Huggett ztěžka polkl a pokusil se vzmužtit.

„Nejsem umělec a tyhle figury jsem neudělal.“

„Jak se jmenuje umělec, který je vytvořil?“

„To nevím, pane, a říkám vám čistou pravdu,“ zakvílel Huggett.

Tobias přistoupil až k němu. „Tak jak jste k nim přišel?“

„Máme takovou dohodu,“ brebentil Huggett. „Když je figura hotová, dostanu vzkaz, abych se dostavil na tu a tu adresu a odnesl si ji.“

„Jaká je ta adresa?“

„Pokaždé jiná,“ odpověděl Huggett. „Většinou je to v některém skladišti u řeky, ale i to skladiště je pokaždé jiné.“

„Jak za ně platíte?“ pokračoval Tobias.

„To se vám snažím vysvětlit, pane.“ Huggett se celý schoulil.

„Dostávám je zadarmo, pod podmínkou, že je vystavím veřejně.“

Tobias ukázal na výjevy. „Kterou jste dostal jako poslední?“

„Tuhle.“ Huggett namířil roztřesený prst na nedalekou scénu.

„Jsou to asi čtyři měsíce, co mi oznámil, že je hotová.“

Lavinie pohlédla na figuru ženy, strnulé v jakési temné a hrůzoplňné extázi, a zachvěla se.

„Žádné pozdější vzkazy od umělce nepřišly?“ naléhal Tobias.

„Ne,“ potvrdil Huggett. „Nepřišly.“

Tobias ho provrtal studeným pohledem. „Pokud se vám ten člověk znovu ozve, dáte nám okamžitě vědět. Rozuměl jste?“

„Ano, ano,“ vykvikl Huggett. „Spolehněte se.“

„Varuji vás. Jde tady o vraždu.“

„Já s tím nemám nic společného,“ ujišťoval ho Huggett.

„Jsem nevinný obchodník, který se snaží vydělat si na živobytí.“

Lavinie si vyměnila pohled s paní Vaughnovou. „Vy jste přece říkala už tenkrát, že tak nadaný umělec bude toužit, aby se jeho dílo dostalo na veřejnost.“

Paní Vaughnová přikývla. „Je to zcela přirozené. Je však zjevné, že tenhle umělec na své práci nepotřebuje vydělat.“

„Hledáme tedy finančně zajištěného člověka,“ shrnul to Tobias.

„Myslím, že ano.“ Paní Vaughnová se zamyslela. „Jenom finančně zajištěný člověk si může dovolit rozdávat zdarma tak velké a skvěle vymodelované figury.“

„Ještě jednu otázku, když dovolíte,“ ozvala se Lavinie.

„Ale ovšem, má drahá,“ rozzářila se paní Vaughnová. „To víte že dovolím. Vždyť jste mi zprostředkovala úžasně zajímavý zážitek.“

„Myslíte si, že autor zdejších figur vymodeloval i ten malý obrázek s mrtvou ženou, který jsem vám ukázala?“

Paní Vaughnová pohlédla na zmučený obličej nejbližší figury a po tváři jí přelétl stín.

„Ach ano,“ zašeptala. „Skutečně je tomu tak. Myslím, že je velmi pravděpodobné, že jeho autorem je tentýž umělec.“

Tobias se opřel o kamenný pilíř podpírající střechu umělecky vyvedené gotické zříceniny a rozhlédl se po zarostlé zahradě.

Ruina byla vybudována před několika lety. Záměrem architektů bezpochyby bylo, aby se stala půvabným doplňkem této odlehle části velkého parku a místem pro poklidné a konejšivé pozorování přírody. Tato část rozsáhlých pozemků však u veřejnosti nedošla obliby. V důsledku toho zřícenina a okolní zahrady i živé ploty začaly chátrat. Neošetřovaná zeleň zdivočela a vytvořila přirozený závoj, který zříceninu ukrýval pohledům náhodných chodců, kteří by se zatoulali až sem.

Tobias objevil ruinu pod zeleným příkrovem už hodně dávno. Občas si sem zašel, když potřeboval v klidu přemýšlet.

Tentokrát sem poprvé někoho přivedl, ačkoli to místo považoval za své soukromé útočiště.

Přestalo pršet, ze stromů však ještě stále kapalo. Drožka, kterou se jim podařilo sehnat po odchodu z Huggettova muzea, čekala opodál na cestičce v parku.

Alespoň on v to doufal. Představa, že by se měli vrátit do Laviniina domu pěšky, mu rozhodně nepřipadala lákavá.

Noha ho totiž pořádně bolela.

„Vyskytlo se nám několik zdánlivě nesouvisejících událostí,“ začal. „Smrt nebo zmizení několika Nevilleových milenek, ty voskové figury a zvěsti o tom, že v podsvětí zuří válka o to, kdo se zmocní pozůstatků Modré komory.“

Musí to mít nějakou spojitost.“

„Souhlasím s vámi.“ Lavinie stála se zkříženými pažemi u sousedního pilíře. „Myslím, že ta spojitost je zřejmá.“

„Naši klienti.“

„Oba nám od začátku lhali.“

Tobias přikývl. „Přesně tak.“

„Oba dva se nás pokoušejí využít ke svým vlastním cílům.“

„To je dost zřejmé.“

Pohlédla na něj. „Myslím, že je nejvyšší čas promluvit si s nimi na rovinu.“

„Navrhuji, abychom začali paní Doveovou.“

„Bála jsem se, že to řeknete.“ Povzdychla si. „Paní Doveovou to myslím moc nepotěší. Nejspíš mě propustí.“

Tobias se narovnal a uchopil ji za paži. „Jestli vás to utěší, ani já nečekám, že mi Neville zaplatí.“

„Vždycky můžu prodat další sochu, abych měla na nájem a na čtvrtletní mzdu paní Chiltonové,“ uvažovala Lavinie.

„Ze všeho nejvíc na vás, Lavinie, obdivuji, jak si vždycky víte rady.“

Joan Doveová seděla na proužkované pohovce tak strnule, že by si ji člověk snadno zmýlil s některou elegantní figurou paní Vaughnové.

„Nerozumím vám,“ pronesla posléze ledovým tónem ženy, která není zvyklá, aby ji někdo vyslyšel. „Co se pokoušíte naznačit?“

Tobias mlčel. Dal pouze Lavinii pohledem najevo, že jí věří, že si s tou nepřijemnou situací poradí. Je to koneckonců její klientka.

Lavinie mu pohled oplatila a pak se zvedla ze židle. Přistoupila k dlouhé řadě oken obývacího pokoje. Její zrzavé vlasy vytvořily živý kontrast s tmavozelenými závěsy.

„Připadalo mi to jako jednoduchá otázka,“ prohodila klidně. „Zeptala jsem se vás, jestli jste v minulosti měla poměr s lordem Nevilleem. Byl to on, kdo vás před dvaceti lety svedl a opustil?“

Joan neodpovídala. Mrazivé mlčení, které z ní vyzařovalo, hrozilo zavalit celý pokoj.

„K sakru, Joan.“ vybuchla Lavinie a z očí jí vyšlehl hněv.

„Cožpak nechápete, co všechno je v sázce? Máme dobrý důvod k domněnce, že Neville zavraždil minimálně dvě své bývalé milenky. Možná jich bylo ještě víc. Ta poslední možná žije, ovšem jenom čistou náhodou.“

Joan mlčela.

Lavinie začala přecházet sem a tam. „Víme, že Sally Johnsonová navštívila Huggettovo muzeum krátce předtím, než zmizela. V tom muzeu je oddělená galerie, kde se vystavují nádherně vymodelované figury. Výhrůžný obrázek, který jste obdržela, vytvořil vynikající umělec. Jsme přesvědčeni, že je to jeden a tentýž člověk. Tak co se to tady k čertu děje?“

„Tak to by stačilo.“ Joan sevřela rty. „Nemusíte se do mě pouštět, Lavinie. Nezapomínejte, že jsem vaše klientka.“

„Odpovězte na mou otázku.“ Lavinie zůstala stát uprostřed koberce. „Měla jste poměr s Nevilleem?“

Joan zaváhala. „Ano. Máte pravdu. To on mě kdysi svedl a potom opustil.“

Chvilí se nikdo v místnosti nepohnul ani nepromluvil.

Potom si Lavinie zhluboka oddychla. „Já to věděla.“ Dopadla na nejbližší židli. „Já věděla, že tady musí existovat nějaká spojitost.“

„Nechápu ovšem, jak ten dávný prohřešek souvisí s nedávnou vraždou,“ namítla Joan.

Tobias na ni pohlédl. „Neville se zřejmě násilně zbavuje svých bývalých milenek. Minimálně dvě ženy, které s ním měly v minulých dvou letech intimní vztah, jsou mrtvé.“

O dalších se to povídá a jedna se ztratila.“

Joan se zamračila. „Proč by je zabíjel?“

„To nevíme jistě,“ odvětil Tobias. „Víme ale něco jiného.“

Neville byl totiž členem zločinecké organizace známé pod názvem Modrá komora. Ta organizace byla tajná a po mnoho let velmi

mocná. V jejím čele stál muž přezdívaný Azur a jeho dva pobočníci.“

„Aha.“ Joan ho bezvýrazně pozorovala. „To je velice zvláštní.“

„Modrá komora se začala rozpadat po Azurově smrti před několika měsíci. Jeden z jeho pobočníků, Carlisle, zemřel před čtyřmi měsíci v Itálii.“

Joan se zamračila. „To víte úplně jistě?“

Tobias se chladně usmál. Ani na vteřinu nespustil pohled z její tváře. „Ano. Jeho smrtí jsem si absolutně jistý.“

Joan letmo zavadila pohledem o Lavinii. „Takže teď zbývá poslední člen Modré komory a vy se domníváte, že je to lord Neville.“

„Ano,“ přitakala Lavinie. „Tobias doufal, že důkaz o tom najde v deníku.“

„Ten však někdo šikovně zničil, než si ho mohl přečíst někdo další“ doplnil ji Tobias.

Lavinie se zadívala na špičky svých prstů. „Je možné, že Neville zabil Holtona Felixe, zničil deník a nastrojil to tak, aby ho Tobias našel. Ale docela dobře to mohl být někdo úplně jiný.“

„Kdo?“ chtěla vědět Joan.

Lavinie jí pohlédla do očí. „Vy.“

Chvilí bylo ohromené ticho.

„Tomu nerozumím,“ zašeptala Joan. „Proč bych něco takového dělala?“

„Protože jste potřebovala za každou cenu utajit jedno konkrétní tajemství uvedené v deníku,“ odpověděla Lavinie.

„To že jsem měla poměr s Nevillem?“ V Joaniných očích to zajiskřilo pohrdavým pobavením. „Připouštím, že jsem ten poměr chtěla udržet v tajnosti, ale ujišťuji vás, že bych kvůli tomu nevráždila.“

„Jenže v deníku se nepsalo o vašem poměru s Nevillem,“ opravila ji Lavinie. „Psalo se tam o tom, že váš manžel byl Azur.“

Joan vytřeštila oči. „Vy jste se zbláznila.“

„Hodně jste ho milovala, vidíte?“ pokračovala Lavinie téměř laskavě. „Musel to pro vás být šok, když jste dostala od Holtona Felixe první vyděračský dopis s informací, že Fielding Dove stál v čele tajné zločinecké organizace. Udělala byste cokoli, aby ta informace nevyšla na světlo, nemám pravdu? V sázce byla čest vašeho muže a vaše dobré jméno.“

Na několik vteřin vyprchala z Joanina obličejě všechna krev. Vzápětí jej hněvivě zalila znovu.

„Jak se opovažujete naznačovat, že se můj manžel zapletl s tou... tou Modrou komorou? Kdo si myslíte, že jste, že se opovažujete něco takového vůbec vyslovit?“

„Řekla jste mi, že po manželově smrti jste se zničehonic ocitla ve velmi spleťtí změti finančních transakcí. Zmínila jste se dokonce, že ji ještě stále rozplétáte.“

„Vysvětlila jsem vám, že byl brilantní investor.“

„Velké množství složitých investic mohlo docela dobře maskovat jeho kriminální aktivity,“ poznamenal Tobias klidně.

Joan zavřela oči. „Máte pravdu. Holton Felix se mě skutečně pokusil vydírat. Hrozil, že odhalí Fieldingovu vedoucí roli v čele kriminální organizace.“ Zvedla víčka a odhalila bezútěšnou jistotu.

„Ale ta pohružka byla založena na lži.“

„Jste si tím jistá?“ otázala se Lavinie tiše.

„Není to možné.“ V očích se jí zatřpytily slzy. „Žila jsem s Fieldingem dvacet let. Věděla bych, kdyby byl zločinec.“

Takovou dobu by to přede mnou nedokázal tajit.“

„Mnoho žen nemá ani tušení o finančních aktivitách manželů po celou dobu trvání manželství,“ namítla Lavinie.

„Ani bych nespočítala všechny své známé vdovy, které se po pohřbu ocitly v beznadějné situaci, protože si nedokázaly poradit s vlastními financemi.“

„Odmítám uvěřit, že Fielding byl ten Azur, o kterém mluvíte,“ prohlásila Joan vyrovnaně. „Máte vůbec nějaký důkaz?“

„Vůbec žádný,“ dal jí Tobias ochotně za pravdu. „A jelikož Azur i váš manžel jsou mrtví, nemám nejmenší zájem v téhle věci dál pokračovat. Zato bych velice rád usvědčil Nevillea.“

„Chápu,“ zašeptala Joan.

„Pokud možno ještě předtím, než zavraždí i vás.“

Joan vytřeštila oči. „Vážně si myslíte, že mi ten výhrůžný obrázek poslal on?“

„Je to docela dobře možné,“ potvrdil Tobias. „Umělec určitě není, ale ten voskový obrázek mohl u někoho objednat.“

„Ale proč by mě upozorňoval na to, co má za lubem?“

„Ten muž je pravděpodobně vrah,“ vysvětlila Lavinie.

„Kdo může vědět, kudy se ubírá jeho mysl? Třeba vás tím chce trýznit nebo trestat.“

Tobias se obrátil od okna. „Daleko spíš vás chce zatáhnout do situace, kdy budete zranitelná. Máte kolem sebe menší armádu, paní Doveová. Vaši lokajové mají bezpochyby ještě další povinnosti kromě roznášení šampaňského na stříbrných tácech.“

Povzdychla si. „Můj manžel byl zámožný člověk, pane Marchi. Zásadně zaměstnával lidi schopné chránit nás i náš majetek.“

„Je možné, že vám Neville poslal tu pohružku, aby vás zneklidnil,“ dodala Lavinie. „Možná doufal, že dostanete strach, přestanete být opatrná a uděláte něco nerozvážného, co vás dostane do jeho moci.“

„Jenže on nemá důvod mě zavraždit,“ namítla Joan. „I kdyby byl nevímjaký zločinec, já jsem před dvaceti lety o jeho aktivitách neměla nejmenší tušení. A on to moc dobře ví.“

Tobias na ni pohlédl. „Pokud máme pravdu a vy jste skutečně byla provdaná za Azura, pak má Neville závažnou příčinu k obavám, že znáte příliš mnoho nebezpečných tajemství.“

Joan sepjala ruce na klíně. „Říkám vám, že můj manžel nebyl Azur.“

Tentokrát to popřela váhavěji, konstatovala Lavinie v duchu.

„Máme podezření, že jím byl,“ odporovala. „A jestli máme pravdu, hrozí vám velké nebezpečí.“

Z Joaniných očí se vytratila velká část bolesti a rozhořčení.

Uvolnila prsty, které až dosud křečovitě svírala.

„Opravdu věříte, že Neville ty ženy zavraždil?“

„Rozhodně to tak vypadá,“ řekl Tobias. „Začínám si myslet, že si ty voskové figury do Huggettovy galerie nechával dělat, aby měl na ty vraždy něco jako morbidní upomínku.“

Joan se otrásla. „Který umělec by byl k něčemu takovému svolný?“

„Každý, který dostane velmi slušně zapláceno, aby nekladl všetečné otázky,“ řekla Lavinie. „Nebo to může být někdo, kdo se bojí o vlastní život. Jen si vzpomeňte na paní Tussaudovou, která musela snímat ty posmrtné masky, když byla ve Francii zavřená ve vězení.“

Chvilí bylo ticho.

„Dnes v noci hodlám prohledat Nevilleův dům,“ prohlásil posléze Tobias. „Ta věc se táhne už příliš dlouho a je nejvyšší čas s ní jednou provždy skoncovat. Na jiný způsob, jak to udělat, jsem nepřišel. Vy

do té doby nesmíte nic riskovat. Navrhuji, abyste se nevzdalovala z domova, kde jste v bezpečí.“

Joan zaváhala a pak potřásla hlavou. „Jenže dnes se koná ples u Colchesterových. Tuhle společenskou záležitost prostě nemohu vynechat.“

„Jistě se můžete omluvit.“

„To je nemožné. Lady Colchesterová by se strašně urazila, kdybych se nedostavila. Říkala jsem vám přece, že je to babička dceřina snoubence a rodinný tyran. Kdybych ji pohněvala, dala by to pocítit Maryanne.“

Tobias zahlédl soucitné pochopení v Lavininých očích a v duchu si povzdychl. Pomyslel si, že nikdo nedokáže pochopit úskalí spojená s provdáním dcery tak dobře jako ten, kdo na něčem podobném sám pracuje. Ještě než otevřela ústa, věděl, že prohrál.

„Dobré nebe,“ zvolala Lavinie. „Vážně myslíte, že by lady Colchesterová zašla tak daleko a donutila vnuka zrušit zasnoubení?“

Na Joanině obličeji se zjevila nervozita. „To nemohu tvrdit, ale rozhodně nehodlám ohrozit Maryanninu budoucnost jen proto, že se bojím jít na ples.“

Lavinie se rychle otočila k Tobiasovi. „Na cestě tam i zpátky s sebou bude mít paní Doveová své lokaje. V Colchesterově panském sídle bude obklopena lidmi. Měla by být v bezpečí.“

„Nelíbí se mi to,“ namítl, věděl však, že plýtvá dechem.

Lavinie se rozzářila. „Mám nápad.“

Tobiasem to trhlo a bezděky si začal masírovat nohu.

„Bodejť byste vy neměla nápad,“ zabručel. „Aby to kat spral.“

Když Tobias krátce nato vcházel za Lavinii do jejího domu, bylo uvnitř ticho a prázdno. Tím líp, aspoň mi do toho kázání nikdo nevpadne, pochvaloval si v duchu.

„Paní Chiltonová je dnes odpoledne u dcery,“ vysvětlila mu Lavinie a pověsila klobouk na věšák. „A Emelina je s Priscillou a Anthonym na přednášce o starožitnostech.“

„Vzpomínám si, že se Anthony zmínil, že je tam doprovodí.“

Odložil klobouk a rukavice na stůl a pohlédl na ni.

„Chci si s vámi promluvit, Lavinie.“

„Nepůjdeme do pracovny?“ Byla už v polovině chodby.

„Můžeme zatopit v krbu. Aspoň to budeme mít útulné, až se budeme hádat, nemyslíte?“

„K čertu.“

Nedalo se nic dělat. Následoval ji do pracovny. Měla pravdu. Malý pokojík je daleko příhodnější místo k hádce než vstupní hala. Uvědomil si, že se v té těsné a knihami obložené místnosti cítí velice pohodlně. Když tam vstupoval, měl pocit, jako by se vracel domů.

Holý nesmysl, pochopitelně.

Pozoroval, jak se Lavinie usazuje na židli za psacím stolem. Naprostá spokojenost, která z ní vyzařovala, byla takřka hmatatelná.

Sedl si na bobek před krbem a rozdělal oheň.

„Jste náramně spokojená s tou svou manipulativní strategií, co?“ prohodil.

„Ale no tak, Tobiasi. Rozumnější řešení než doprovodit paní Doveovou ke Colchesterovým určitě neexistuje. Nemůžete popřít, že by se od návštěvy toho plesu nenechala za žádnou cenu odradit. A já tam na ni dohlédnu.“

Nevesele se usmál. „Jaká šťastná náhoda, že se paní Doveové podařilo opatřit dodatečné pozvání pro přátele z Bathu, kteří k ní nečekaně přijeli na návštěvu.“

„Vždyť jste ji slyšel. I kdyby ta pozvání nesehnala, nebyl by problém přivést s sebou někoho dalšího. V tlačenici, jaká na tom plese zaručeně bude, si toho nikdo ani nevšimne.“

„Mohla byste se přestat pošklebovat? Jde mi to na nervy.“

Upřela na něj nevinný pohled. „Dělám to jen proto, abych ochránila svou klientku.“

„Nesnažte se předstírat, že jste se tak ochotně nabídla jen kvůli hlídání Joan Doveové.“ Narovnal se a jeho noha opět zaprotestovala. „Znám vás až příliš dobře, milostivá. Využila jste příležitosti, abyste opatřila pozvání pro neteř.“

Potměšile se usmála. „Je to neuvěřitelně šťastná náhoda, vidíte? Jen si představte, že se Emelina dnes večer zúčastní nejvýznamnější společenské události letošní sezony. Jen počkejte, až se to doví lady Worthamová. Aspoň si pak nechá zajít ty narážky na to, co všechno pro Emelinu dělá.“

Tobiase to navzdory rozmrzelosti pobavilo. „Připomeňte mi, že si mám dávat pozor, abych se příště nepřipletl mezi dohazovačku a pozvání na významnou společenskou událost.“

„Ale jděte, Tobiasi. Alespoň budeme mít jistotu, že paní Doveová bude večer v bezpečí,“ pokárala ho Lavinie. „Ne že bych pokládala za pravděpodobné, že se ji Neville pokusí zavraždit při nejvelkolepějším bále sezony.“

Tobias o tom chvíli uvažoval. „Na první pohled to skutečně vypadá dost krkolomně pokoušet se o vraždu za takové situace. Jenomže vzhledem k tomu, že paní Doveová není příliš společenská, a když už odejde z domu, nechává se doprovázet těmi svými hromotluky, nemá ke všemu odhodlaný vrah příliš na vybranou.“

„Nebojte se, Tobiasi, na plese ji nespustím z očí.“ Lavinie se nahnula kupředu a opřela si bradu o dlaň. V očích se jí zjevily chmury. „Myslel jste to vážně, že dnes v noci prohledáte Nevilleův dům?“

„Ano. Musíme získat informace co nejrychleji a nevím, kde jinde bych je měl hledat.“

„Ale co když bude doma?“

„Vrcholí přece společenská sezona,“ namítl Tobias. „Seville a jeho paní jsou vzhledem ke svému společenskému postavení večer co večer mimo domov. Víím naprosto jistě, že Neville se dokonce i mimo sezonu málokdy vrací domů dřív než nad ránem.“

Lavinie nakrčila nos. „Je vidět, že Neville a jeho paní spolu příliš mnoho času netráví.“

„V tom ohledu se nijak neliší od ostatních manželských párů z vysokých kruhů. Ale na tom nesejde. Podstatné je, že podle mých zkušeností se po odchodu panstva služebnictvo z velkého domu také

rozejde za zábavou. Vsadil bych se, že v Nevilleově sídle nebude dnes v noci ani noha. Pokud některý sluha zůstane doma, bude zalezlý v čeledníku. Bude snadné nenápadně tam proniknout.“

Neodpověděla.

Pohlédl na ni. „Tak co? Děje se něco?“

Uchopila pero a začala si s ním ťukat do dlaně. „Ten plán se mi nezamlouvá, Tobiasi.“

„Proč?“

Zaváhala a pak pero odložila. Vstala a zadívala se na něj stísněným pohledem.

„To nebude totéž, jako když jsme prohledávali domek Sally Johnsonové,“ vysvětlila klidně. „V podstatě jsme dospěli k přesvědčení, že Neville je vrah. Pomyšlení, jak se mu po domě plížíte v noci úplně sám, mi není ani trochu po chuti.“

„Vaše obavy jsou dojemné, Lavinie. A překvapují mě.“

Vůbec jsem netušil, že vám mé bezpečí tolik leží na srdci.

Měl jsem spíš pocit, že vám jdu spíš na nervy.“

Ihned se naježila. „Nezlehčujte to. Máme co dělat s člověkem, který možná zavraždil několik žen.“

„A pravděpodobně i Bennetta Rucklanda,“ doplnil tiše.

„Rucklanda? Toho muže zabitého v Itálii?“

„Ano.“

„Ale tvrdil jste, že jeho vraždu zařídil Carlisle.“

„Neville a Carlisle se znali velice dobře, protože oba patřili k Modré komoře. Mám podezření, že mu Neville štědře zaplatil, aby se Ruckland do Anglie už nevrátil.“

„Jste tak odhodlaný získat ty informace, že budete bláznivě riskovat. Co kdybyste s sebou vzal Anthonyho jako tělesného strážce?“

„Ne. Chci, aby Anthony šel s vámi na ples. Pomůže vám hlídat Joan Doveovou.“

„Jsem dokonale schopná dohlédnout na ni sama. Myslím, že by Anthony měl jít s vámi.“

Pousmál se. „Je od vás moc laskavé, že si kvůli mně děláte takové starosti, Lavinie. Ale můžete se utěšovat pomyšlením, že kdyby se něco stalo, bude to jen a jen moje vina. Jako podle vašeho názoru vždycky.“

„U všech rohatých, pane, vy se tomu problému vyhýbáte.“

„To máte pravdu. Myslím, že ten rozhovor nikam nevede.“

„Přestaňte mě provokovat, Tobiasi, nebo za své chování neodpovídám.“

Zaťaté pěsti a hněv, který jí završil z očí, mu napověděly, že jeho neobratný pokus o zlehčení nevyšel.

„Lavinie –“

„Tady nejde o to, na koho hodit vinu. Mluvíme o tom, co je rozumné.“

Uchopil její obličej do dlaní. „Snad neuniklo vaší pozornosti, milostivá, že mezi námi dvěma je rozum to poslední?“

Sevrkla mu prsty kolem zápěstí. „Slibte mi, že budete dnes v noci opatrný, Tobiasi.“

„Máte mé slovo.“

„Slibte mi, že dovnitř nepůjdete, kdyby se ukázalo, že Neville je doma.“

„Ujišťuji vás, že Neville dnes v noci doma nebude. Je naopak velice pravděpodobné, že se on i jeho paní zastaví na bále u Colchesterových. Daleko spíš ho uvidíte vy než já.“

„To mi nestačí. Slibte mi, že nevniknete dovnitř, pokud v domě někdo bude.“

„To nemohu, Lavinie.“

Povzdychla si. „Toho jsem se bála. Slibte –“

„Prozatím mám toho slibování až až. Teď bych vás raději políbil.“

V očích jí zajiskřilo, ale nepoznal jestli hněvem nebo touhou. Doufal v to druhé.

„Pokouším se vést vážnou debatu.“

„Chcete mě políbit?“

„O tomhle se nebavíme. Řeč je o tom, že chcete riskovat život.“

Přejížděl jí palci po čelisti. Dotek měkké a hebké pokožky ho vzrušil.

„Polib mě, Lavinie.“

Položila mu dlaně na ramena a prsty mu zaryla do kabátů.

Nepoznal, jestli ho chce odstrčit nebo obejmout.

„Slibte mi, že budete rozumný.“

„Ne, Lavinie.“ Zlehka ji políbil na čelo a pak na nos. „To ode mne nemůžeš žádat. Není v mé moci, abych ti tohle slíbil.“

„Hloupost. Ovšemže je.“

„Ne.“ Zlehka zavrtil hlavou. „Kdykoli šlo o tebe, rozumný jsem nebyl. Hned od začátku, už když jsem tě uviděl poprvé v Římě na ulici.“

„Tobiasi.“ Zatajila dech. „To je šílenství. Vždyť se nijak zvlášť nemáme v oblibě.“

„Mluvte za sebe, milostivá. Pokud jde o mne, zjišťuji, že vás mám čím dál raději, ačkoli mě dokážete tak snadno rozzuřit.“

„Raději?“ vytřeštila oči. „Vy mě máte rád?“

Cukl sebou. V duchu skoro slyšel Anthonyho kázání.

„Za daných okolností to asi nebude to nejvhodnější slovo,“ připustil.

„Slovo ‚rád‘ člověk obvykle použije o dobrém příteli, o tetičce, která ho rozmazluje, nebo... nebo o oblíbeném pejskovi.“

„Tak to asi nebude to správné slovo,“ usoudil okamžitě.

„Protože to, co cítím k tobě, nemá nic společného s tím, co cítím k přátelům, tetám nebo pejskům.“

„Tobiasi –“

Pohládl ji po šíji, kam jí sklouzlo několik uvolněných pramínků. „Chci tě, Lavinie. Nevzpomínám si, že bych někdy o nějakou ženu stál tak jako o tebe. Je to jako bolest někde v nitru, které se nemohu zbavit.“

„Skvělé. Tak vás ze mě bolí břicho.“ Zavřela oči a zachvěla se. „Vždycky jsem snila o tom, abych na muže působila takhle vzrušivě.“

„Anthony tvrdí, že to se ženami neumím. Třeba by se všechno zjednodušilo, kdybys přestala mluvit a dala mi pusu.“

„Jsi vážně nemožný, Tobiasi Marchi.“

„Tak to se k sobě skvěle hodíme. Protože ty jsi určitě ta nejnemožnější ženská, jakou jsem kdy potkal. Tak políbíš mě?“

V očích se jí zablýsklo. Možná rozhněvaně nebo dotčeně, ale mohla to být i vášeň. Stáhla mu ruce z ramen a ovinula mu je kolem krku. Pak si stoupla na špičky a políbila ho.

Otevřel svá ústa na její, ochutnával ji a pátral po nespoutanosti, kterou odhalil onehdy v noci v kočáře. Zachvěla se a objala ho pevněji. Její touha roznítila oheň, který mu doutnal v krvi.

„Tobiasi.“ Vjela mu konečky prstů do vlasů a stále naléhavěji ho líbala.

„Máš v sobě něco, co ve mně vzbuzuje pocit, že jsem pod vlivem velice silné drogy.“ zašeptal. „Bojím se, aby se u mě nevyvinula závislost.“

„Ach, Tobiasi.“

Tentokrát ze sebe jeho jméno vyrazila jako přidušený výkřik.

Pevně ji uchopil těsně pod řadry a nazdvihl si ji na hrud'.

Vyjekla a jemu to znělo tak eroticky, že v něm vzplál prudký plamen.

Vykročil kupředu. Znovu se mu opřela dlaněmi o ramena a zasypávala ho vlhkými horkými polibky.

Donesl ji k psacímu stolu a posadil na okraj horní desky.

Jednou rukou ji přidržel a druhou si rozeplnul kalhoty. Když se jeho úd osvobodil, vztáhla ruku a uchopila ho měkkými prsty.

Zavřel oči a zaťal zuby, aby se ubránil touze, která ho spalovala. Když se ovládl, otevřel oči a zjistil, že je zardělá vzrušením a rozechvělá nedočkavostí.

Roztáhl jí nohy a položil jí dlaně na měkkou nahou pokožku těsně nad punčochami. Poklekl na jedno koleno a políbil ji na vnitřek pravého stehna. Pak se sunul dál a neúprosně se blížil ke svému cíli.

„Tobiasí.“ Sevřela mu prsty ve vlasech. „Co to...? Ne, ne, tam mě nesmíš líbat. Proboha, Tobiasí, to nesmíš...“

Tvářil se, že její ohromené protesty neslyší. Když se špičkou jazyka dotkl něžného citlivého poupěte, konečně zmlkla. Poslední protest skončil přidušeným vyjeknutím.

Vnikl do ní prsty a prohloubil polibek. Dospěla k vyvrcholení téměř bezhlasně, jako by už jí nezbýval dech. Cítil, jak se napětí v jejím klíně proměnilo v drobné křeče.

Když bylo po všem, vstal a pevně ji objal. Bezvládně se o něj opřela.

„Tohle ses naučil v Itálii?“ zamumlala s ústy na jeho krku.

„Nikde jinde to prý není tak poučné.“

Ta otázka podle jeho soudu nevyžadovala odpověď. Tím líp. Nevěřil si totiž natolik, aby se mohl pustit do duchaplné konverzace.

Posunul se mezi Laviniiny nohy a vzal do dlaní bujně křivky jejích hýždí. Zvedla hlavu z jeho ramene a pomalu se usmála. Oči měla jako hluboké moře plné vlahých a vábivých proudů. I kdyby chtěl, nedokázal by od nich odtrhnout zrak.

„Oči mesmeristky,“ zašeptal. „Tys mě vážně přivedla do transu.“

Pohladila ho konečkem prstu po uchu a pak se dotkla koutku jeho úst. Usmála se a on se vnořil hlouběji do těch kouzel.

Chystal se zároveň ponořit i do ní.

Právě v té chvíli se však otevřely přední dveře a z haly zazněly tlumené hlasy. Strnul.

Ztuhla mu v náručí. „Proboha,“ vyhrkla naléhavě. „Tobiáší –“

„Aby to kat spral.“ Přitiskl své čelo na její. „Neříkej mi –“

„Emelina se vrací dřív, než původně počítala.“ Lavinii zněla v hlase panika. Neúčinně do něj bušila. „Musíme se okamžitě dát do pořádku. Ve chvílce je tady.“

Opojení pominulo.

Couvl a zápasil s kalhotami. „Uklidni se, Lavinie. Určitě si ničeho nevšimne.“

„Musíme otevřít okno.“ Seskočila ze stolu a natřásla si sukně. Pak přispěchala k oknu a rozrazila je dokořán. Do pracovny vtrhl chladný a vlhký vzduch zvenčí. Oheň divoce zaplápolal.

Tobiase to pobavilo. „Prší, nevidíš?“

Otočila se jako na obrtlíku a probodla ho káravým pohledem.

„Vidím to moc dobře.“

Usmál se. A pak uslyšel z chodby známý hlas.

„Ta část přednášky pana Halcomba o zříceninách v Pompejích mi připadala dost slabá,“ stěžoval si Anthony.

„Souhlasím. Pochybuji, že své výzkumy prováděl dál než v Britském muzeu.“

Lavinie strnula. „Co to má znamenat? Proboha, kdyby je viděl některý ze sousedů, jak vcházejí společně do prázdného domu, Emelinu by to zničilo. Naprosto a dokonale.“

„Ech, Lavinie –“

„Postarám se o to sama.“ Rázně přistoupila ke dveřím pracovny a prudce je otevřela. „Tak co se to tady děje?“

Anthony a Emelina se zastavili v půli chodby.

„Dobré odpoledne, pane Marchi,“ zvolala Emelina.

„Slečno Emelino.“

Anthony se zatvářil ostražitě. „Stalo se něco, paní Lakeová?“

„To nemáte špetku rozumu?“ vyjela na něj zuřivě. „Nemám nic proti tomu, Emelino, aby tě pan Sinclair doprovázel až k domu, ale jak ho můžeš zvát dovnitř, když tady nikdo není? Na co proboha myslíš?“

Emelina se zatvářila zmateně. „Ale, Lavinie –“

„Co kdyby tě viděl někdo ze sousedů?“

Anthony si vyměnil s Emelinou pohled a pak se v očích zjevilo pochopení.

„Rád bych se ujistil, že jsem to pochopil správně,“ spustil.

„Dělá vám starosti, že mě někdo mohl vidět, jak jdu se slečnou Emelinou do domu, kde není žádná gardedáma, je to tak?“

„Přesně tak.“ Lavinie si dala ruce v bok. „Dva svobodní mladí lidé jdou do domu spolu? Co si sousedé pomyslí?“

„Dovol, abych tě upozornila na jeden drobný nedostatek tvého kázání,“ ozvala se Emelina.

„Jaký, prosím tě?“ osopila se Lavinie.

„Dům není prázdný. Jsi tady ty a pan March. Vhodnější garde aby pohledal.“

Chvilí bylo nabitě ticho, než poznámka zapadla, kam měla.

Tobiasovi se podařilo potlačit smích. Pohlédl na Lavinou a byl zvědavý, jak dlouho bude trvat, než se jí rozbřeskne, že to přehnal.

Únik o vlas takhle občas s člověkem zamává, mudroval moudře.

Lavinie se zakuckala, zrůžověla a pak přišla s jediným argumentem, který jí zůstal.

„To je sice moc pěkné, ale vy jste přece nemohli vědět, že tady jsme, Emelino.“

„Tak to vás musím opravit,“ zasáhl Anthony ostýchavě.

„My jsme věděli, že jste doma. Lokaj lady Worthamové dovedl Emelinu ke dveřím, a když otevřela, uviděla v hale vaše pláště a Tobiasův klobouk. Ujistila lady Worthamovou, že jste tady oba dva, a ta hodná paní svolila, že mě smí pozvat dál. Teprve pak se slečnou Priscillou odjely.“

„Ach tak,“ hlesla Lavinie.

„Zřejmě jste neslyšeli, když přijel kočár lady Worthamové,“ řekla Emelina. „Ani to, jak jí říkám, že jste doma.“

„Ech, to ne.“ Lavinie si odkašlala. „Neslyšeli jsme vůbec nic. Měli jsme co dělat v pracovně.“

„To muselo být něco moc důležitého,“ prohodil Antony s klamně nevinným úsměvem. „Nadělali jsme slušný rámus, vidíte, slečno Emelino.“

„To tedy ano,“ potvrdila Emelina. „Vůbec nechápu, jak to někdo mohl přeslechnout.“

Lavinie otevřela ústa, ale nevyšel z nich ani hlásek.

Rychle je zase sklapla a tváře jí zalil ruměnek.

Emelině nezbedně zajiskřilo v očích. „O čempak jste si to s panem Marchem tak zaujatě povídali, že jste nás neslyšeli?“

Lavinie se zhluboka nadechla. „O poezii.“

21

Lavinie stála s Joan v relativně klidném útočišti okenního výklenku a sledovala hemžení v nacpaném tanečním sále. Svářily se v ní protichůdné pocity, obava o Tobiáše a pocit vítězství, jelikož však s tím prvním nemohla nic dělat, vychutnávala bez zábran alespoň to druhé.

Nic lepšího než ples u Colchesterových si pro Emelinu nemohla přát. Taneční sál byl zařízený v čínském stylu s etruskými a indickými motivy. Celý účinek ještě násobila zrcadla a zlacení. A Emelina v temně tyrkysových šaty, které jí na tuto příležitost doporučila madame Francesca, s vlasy elegantně vyčesanými vzhůru a posetými drobnými ozdůbkami, vypadala stejně elegantně a exoticky jako prostředí kolem ní.

„Gratuluji, Lavinie,“ prohodila Joan. „Ten mladík, který právě vyzval Emelinu k tanci, zdědí titul.“

„Má nějaké panství?“

„Dokonce několik, jestli se nepletu.“

Lavinie se usmála. „Připadá mi okouzlující.“

„Ano.“ Joan pozorovala tančící. „Mladý Reginald se naštěstí nezvrhl po otci. Za daných okolností ovšem není divu.“

„Nerozumím vám.“

Joan se chladně usmála. „Reginald je Bollingův třetí syn. Prvního našli mrtvého v uličce za nevěstincem. Všeobecně se soudilo, že ho zavraždil lupič, kterého nikdy nechytily.“

„Rozumím správně, že vy tomu nevěříte?“

Joan nepatrně nazvedla rameno a půvabně tak naznačila pokrčení. „Nebylo žádným tajemstvím, že si potrpěl na velmi mladé dívky. Někteří lidé tvrdí, že ho probodl příbuzný jednoho z těch nevinátek, které zkazil. Možná starší bratr.“

„Nemohu říci, že by mi Bollingova nejstaršího dědice bylo nějak zvlášť líto. Co ten druhý?“

„Hodně pil a rád vyhledával zábavu ve slumech. Jednou ho našli ležet obličejem ve stoce před vykřičeným hráčským doupětem. Prý se utopil v několika centimetrech vody.“

Lavinie se zachvěla. „Není to právě šťastná rodina, jak slyším.“

„Nikoho nikdy nenapadlo, že titul zdědí mladý Reggie, a ze všeho nejméně lady Bollingovou. Když totiž manželovi porodila dědice a jednoho náhradníka, začala si hledat zábavu jinde.“

Lavinie na ni pohlédla. „Měla milence?“

„Ano.“

„Naznačujete, že ten milenec je Reginaldův otec?“

„Myslím, že je to velmi pravděpodobné. Hnědé vlasy a tmavé oči zdědil po matce, takže se nedá s jistotou určit, kdo je jeho skutečný otec. Ale vzpomínám si, že oba starší Bollingovi synové měli světlé vlasy i oči.“

„Takže titul připadne potomkovi jiného muže.“

Takové případy se stávají častěji, než by člověk čekal, uvažovala v duchu Lavinie. Příslušníci smetánky uzavírají sňatky z nejrůznějších důvodů, mezi něž ale ze zásady nepatří láska, takže není divu, že někteří dědicové přijdou k majetku poněkud oklikou.

„Mám-li být upřímná, je to podle mého soudu nejlepší tak, jak to právě je,“ dodala Joan. „Bollingové mají v krvi cosi nedobrého. Je to jejich rodinná tradice, že špatně končí vlivem svých slabostí. Sám Bolling je beznadějně závislý na opiu. Je k nevíře, že se ještě nepředávkoval.“

Lavinie na ni vrhla letmý pátravý pohled. Nebyl to první klep, který od ní toho večera vyslechla. Možná ji k tomu vedla nuda z vnucené společnosti, že se tak rozpovídala a vykládala klepy, které kolovaly o jejích známých. Lavinie se za necelou hodinu dověděla o slabůstkách a skandálech mezi smetánkou víc než za minulé tři měsíce.

„Na dámu, která do společnosti příliš nechodí, jste neobyčejně dobře informovaná o těch, kteří se pohybují v nejvyšších kruzích,“ poznamenala obezřetně.

Joan sevřela prsty v krajkových rukavičkách na rukojeti vějíře. Nepatrně zaváhala, ale pak přikývla. „Můj manžel si dával záležet, aby mu neunikly žádné informace a zvěsti, které mohly nějak ovlivnit jeho finanční záležitosti. Velice důkladně se kupříkladu obeznámil se situací Colchesterova dědice, než jeho žádost o Maryanninu ruku přijal.“

„To je přirozené,“ souhlasila Lavinie. „Já bych udělala totéž, kdyby se nějaký mladík vážně zajímal o mou neteř.“

„Lavinie?“

„Ano?“

„Vy opravdu považujete za možné, že mi manžel po celá ta léta tajil své zločinecké aktivity?“

Stesk, který v otázce zazněl, vehnal Lavinii slzy do očí.

Rychle zamžikala, aby je zaplašila.

„Myslím si, že si asi dal hodně záležet na tom, aby svá tajemství před vámi utajil, protože vás tolik miloval, Joan.“

Nechtěl, abyste zjistila pravdu. Dokonce si možná myslel, že budete spíš v bezpečí, když o ničem nebudete vědět.“

„Jinými slovy mě chtěl chránit?“

„Ano.“

Joan se smutně usmála. „To by bylo Fieldingovi tuze podobné.“

Jeho první a poslední starostí bylo vždycky blaho jeho ženy a dcery.“

Z davu se vyloupł Anthony se sklenkou šampaňského v každé ruce. „S kým to k čertu teď Emelina tančí?“

„S mladým Bollingem.“ Lavinie si od něj vzala sklenku.

„Znáte se s ním?“

„Ne.“ Anthony se ohlédl přes rameno k parketu. „Doufám, že jí byl řádně představený.“

„Ovšemže ano.“ Slitovala se nad ním. „Nemějte obavy. Příští tanec nikomu neslíbila. Určitě si ráda zatančí s vámi.“

Anthony se okamžitě rozzářil. „Myslíte?“

„Jsem si tím téměř jistá.“

„Děkuji vám, paní Lakeová. Jsem vám velmi vděčný.“

Anthony se otočil a upřel pohled na parket.

Joan ztišila hlas, aby ji slyšela jenom Lavinie. „Mám dojem, že Emelina slíbila příští tanec panu Proudfootovi.“

„Vezmu to na sebe. Povím mu, že jsem to popletla, když jsem Emelině zapisovala jména do tanečního pořádku.“

Joan se upřeně zadívala na Anthonyho, který nespouštěl z očí tančící pár. „Nezlobte se, že si osobuji právo vám radit, Lavinie, ale asi bych vám měla připomenout, že pokud pana Sinclaira nepovažujete za přijatelného jako budoucího zete, prokazujete mu medvědí službu, když ho povzbuzujete, aby tančil s Emelinou.“

„Já vím. Nemá peníze, titul ani pozemky, ale musím přiznat, že ho mám ráda. Mimoto mi neušlo, jak jsou s Emelinou rádi spolu. Umínila jsem si, že zařídím Emelině sezonu dvakrát po sobě, aby měla možnost potkat hodně mládenců na ženění. Ale nakonec se stejně rozhodne ona sama.“

„A když si vybere pana Sinclaira?“

„Oba jsou velice chytří, víte? Mám takové tušení, že kdyby se dali dohromady, určitě by hladý neumřeli.“

Velký dům byl ponořený ve tmě až na malý ohýnek, který zvolna dohasínal kdesi v okolí kuchyně. Tobias stál v tmavém koutě vstupní haly a naslouchal. Z dálky uslyšel zdušené hihňání a opilý mužský smích. Dva členové personálu si dnes večer našli zajímavější zábavu a dům zjevně nehodlají opustit.

Jejich přítomnost tady dole mi vadit nebude, usoudil.

V téhle části domu bych stejně nic zajímavého nenašel.

Člověk jako Neville se určitě nezajímá o místa, která jsou doménou personálu. A nenapadlo by ho ukrývat své tajnosti v místech, kam sám sotva vkročí.

Tobias se pomalu vydal setmělou halou a pomyslel si, že Neville nemá důvod ve vlastním domě něco složitě ukrývat.

Proč by se obtěžoval? Je tady přece pán a vládce.

„A hrome,“ vyhrkla Lavinie. „Právě jsem zahlédla Nevillea a jeho paní.“

„Žádný div.“ Joan zřejmě pobavilo, jak se Lavinie kaboní.

„Už jsem vám přece vysvětlila, že každý, kdo něco znamená, se tady dnes objeví, aby neurazil lady Colchesterovou.“

„Pořád nemůžu uvěřit, že ta roztomilá stará dáma, která mě přivítala u vchodu, dokáže celou smetánku postavit do pozoru.“

„Vládne železnou pěstí.“ Joan se usmála. „Ale mou dceru si docela oblíbila, jak se zdá. Ráda bych to tak udržela.“

Lady Colchesterová by zase určitě nerada přišla o obrovské věno, které by s Maryanne přibylo v rodinných truhlách, pomyslela si Lavinie. Raději si to však nechala pro sebe. Čím výš mezi smetánkou, tím víc je v sázce. Zatímco ona se zoufale pachtěla, aby Emelině umožnila alespoň okusit skutečnou sezonu v naději, že se jí podaří upoutat aspoň trochu zámožného mladíka, Joan vyvíjela strategii téměř na úrovni státních záležitostí.

Opět zahlédla Nevillea a usoudila, že je dobře, že přišel sem. Znamená to, že není doma a Tobias na něj při svém pátrání nenarazí.

Byla by ráda věděla, co Joan na Nevilleovi kdysi tak upoutalo.

Joan se ozvala, jako by jí četla myšlenky. „Vím, že vypadá jako zatvřelý zhýralec, který se celá ta léta honil jen za nicotnými

požitky, ale víte, když jsem se s ním tenkrát setkala, byl skvělý, hezký a nesmírně okouzující.“

„Rozumím.“

„Když se ohlížím zpátky, myslím, že jsem si měla všimnout jeho sobectví a hamižnosti, protože se s nimi příliš netajil.“

Pyšním se svou inteligencí, ale pravda je taková, že jsem jeho skutečný charakter odhalila, až když bylo pozdě.

I dnes mohu jen stěží uvěřit, že ty ženy zabil.“

„Jak to?“

Joan přemítavě stáhla obočí. „Není typ člověka, který si špiní ruce.“

„Když je člověk mladý a nemá žádné zkušenosti se světem, dělá mu často potíže vidět do srdcí jiných.“ Lavinie zaváhala. „Dovolíte, abych se vás zeptala na něco velice osobního?“

„Na co?“

Lavinie si odkašlala. „Vím, že do společnosti chodíte zřídkakdy, ale určitě se stává, že se s Nevilleem potkáte na veřejnosti. Jak to zvládáte?“

Joan dala najevo nelíbené pobavení. „To velice brzy zjistíte sama. Lord a lady Nevilleovi míří sem k nám. Mám vás seznámit?“

Nic.

Tobias zklamaně zavřel účetní knihu domácnosti a vrátil ji do zásuvky v psacím stole. Ucouvl a zvedl svíčku do výšky, aby dosvítila dál do tmy v pracovně. Prohledal v té místnosti každý kout a každou škvíru, nenašel však jedinou stopu, která by ukazovala na vraždu nebo komplot.

Neville má svá tajemství. A ta někde tady musí být.

Připadalo jí zvláštní nechat se představit vrahovi, ale vzala si příklad z Joan. Chladný úsměv a několik zamumlaných slov prosycených nudou. Přesto si všimla, že se Neville ani jednou nepodíval Joan do očí.

Constance, která o společné minulosti svého manžela a Joan neměla nejmenší tušení, ihned vesele spustila.

„Gratuluji k zasnoubení vaší dcery,“ pronesla vřele. „Je to skvělá partie.“

„Měli jsme s manželem velkou radost,“ odpověděla Joan. „Ze všeho nejvíc lituji, že se Fielding nedožil toho, aby si s ní zatančil na její svatbě.“

„To chápu.“ Constance se zjevila v očích soustrast. „Alespoň však věděl, že její budoucnost je zajištěná.“

Lavinie si pozorně prohlížela Nevilleův odvrácený obličej a naslouchala oběma dámám. Na někoho se dívá, uvědomila si. V očích mu seděl velmi nepříjemný pohled. Nenápadně se pootočila, aby zjistila, na co se dívá.

S ustrnutím zjistila, že pozoruje Emelinu, která stála opodál s Anthonym a několika dalšími mladými lidmi. Anthony, jako by vytyšil nebezpečí, se podíval jejich směrem.

Když uviděl Nevillea, zúžil pohled.

„Máte moc krásné šaty, paní Lakeová,“ prohodila s úsměvem Constance. „Vypadají jako výtvar madame Francesky.“

Je skvělá, nemám pravdu?“

Lavinie se přinutila k úsměvu. „To ano. Patrně také patříte mezi její zákaznice, že?“

„Přesně tak. Používám její služby už mnoho let.“ Konstance na ni vrhla tázavý pohled. „Přijela jste z Bathu?“

„Ano.“

„Byla jsem tam mnohokrát na léčebné kúře. Kouzelné město, vidíte?“

Zešílím, jestli ta nanicovatá konverzace potrvá ještě chvíli, zoufala si Lavinie v duchu. Kde je Tobias? Touhle dobou už tady měl dávno být.

Hihňání a řehot zdola nedoléhal až do vyššího poschodí, kde měl Neville ložnici. Tobias postavil svíčku na toaletní stolek a bez otálení přikročil k metodické prohlídce zásuvek a skříněk.

Po deseti minutách našel v malé zásuvce uvnitř šatníku dopis. Vytáhl ho a odnesl ke svíčke.

Dopis byl adresovaný Nevilleovi a podepsaný Carlisleem.

Obsahoval výčet výdajů, nákladů a platů za zakázku odvedenou v Římě.

Tobias pochopil, že drží v ruce obchodní smlouvu na likvidaci Bennetta Rucklanda.

Neville vzal manželku za paži. „Omluvte nás, dámy, mám dojem, že tamhle u schodů vidím Benningtona. Nutně s ním musím mluvit.“

„Ale ovšem,“ zamumlala Joan.

Neville odvedl manželku pryč.

Lavinie se za nimi dívala a snažila se je neztratit z dohledu.

Brzy bylo jasno, že Neville nemíří ke schodišti.

Místo toho odložil Constance u hloučku žen, které se bavily u vchodu do jídelny, a rychle se vzdaloval ke vzdálenému konci sálu.

„Nezlobte se,“ začala Lavinie, „ale mně to pořád nedá, abych se vás nezeptala. Zašla jste tak daleko, že jste pozvala Nevillea a jeho paní na zasnubní ples své dcery?“

K jejím překvapení se Joan hlasitě zasmála. „Fielding vždycky tvrdil, že Nevilleovi nepotřebují dostávat pozvání.“

Docela s chutí jsem je ze seznamu vyškrtl.“

„To chápu.“

„Tak teď jste zjistila, jak člověk zvládá ten otravný problém spojený se společenským stykem s někdejší milencem.“

„Tváří se, jako by se nechumelilo.“

„Přesně tak.“

Tobias si strčil dopis do kapsy na vnitřní straně kabátu, sfoukl svíčku a zamířil ke dveřím. Chvilí napjatě naslouchal.

Když se z chodby nic neozývalo, vyšel z ložnice.

Úzké schodiště pro služebnictvo bylo na opačném konci chodby. Došel k němu a začal sestupovat do tmy.

V přízemí znovu zůstal stát a zaposlouchal se. Zezdola slyšel pouze ticho. Ti dva, které slyšel předtím, buď spí nebo dělají něco jiného, co je nenuť k řehotu a hihňání. Měl podezření spíš na to druhé.

Právě když otevřel dveře do zimní zahrady, odloupl se od zdi jeden dlouhý stín. Měsíční paprsek se zaleskl na hlavní pistole v mužově ruce.

„Stůj, zloději!“

Tobias padl na podlahu, prokutálel se dveřmi a bolestivě se zarazil o kamenný květináč. V levé noze ucítil bodnutí, ale nebyl to čerstvý zásah, pouze starý známý protest střelného zranění z Říma, které se naučil nebrat na vědomí.

„Já věděl, že někoho slyším na zadním schodišti.“

Pistole explodovala a roztříštila opodál stojící hliněný květináč. Tobias si dal ruku před obličej, aby se ochránil před úlomky.

Muž zahodil prázdnou zbraň a vrhl se do zimní zahrady.

Tobias se s námahou postavil a útoku v poslední vteřině uhnul. Další bodnutí bolesti bylo jediné varování, které dostal, než se pod ním levá noha podlomila. Padal kupředu a snažil se něčeho zachytit.

Útočník už byl na nohou. Obrovské dlaně na rozpřažených pažích připomínaly zvířecí drápy.

„Já ti ukážu.“

Tobias se zachytil okraje pracovního stolu a přitom zavadil hřbetem ruky o velký květináč s objemnou kapradinou.

Oběma rukama ho popadl a zvedl do výšky.

Muž byl od něj stěží na dva kroky, když po něm Tobias těžký předmět mrští. Zasáhl ho do ramene a ze strany do hlavy. Muž se skácel jako poražený vůl.

Na zimní zahradu padlo přízračné ticho. Tobias se podepřel o pracovní stůl a zaposlouchal se. Žádné další kroky.

Žádný burcující křik.

Po chvíli se odstrčil od stolu a odkulhal ke dveřím do zahrady.

Zanedlouho byl venku na ulici. Žádná drožka však nebyla v dohledu.

Jsem já to ale smolař. Až do Colchesterova sídla to bude zatraceně dlouhá procházka. Bohudík alespoň neprší.

„Aby to kat spral, kde je?“ Lavinie si stoupla na špičky a snažila se zahlédnout něco přes hlavy lidí. „Nikde Nevillea nevidím. Co ty, Emelino?“

Emelina si na špičky stoupat nemusela. „Není tady. Třeba se šel najíst k bufetu.“

„Když jsem ho viděla před chvílí, mluvil s lokajem.“ Lavinii zasvrběly dlaně. „Teď je pryč. Možná odtud odešel.“

„Proč vás to překvapuje?“ podivila se Joan. „Neville se tady bezpochyby chtěl jen ukázat. Plesy jsou pro většinu pánů příliš nudné. Tuhle dobou už je jistě na cestě do hráčského doupěte nebo do nevěstince – shání přece novou milenku.“

Lavinii se živě vybavila zakrvácená kapuce na Sallyině plášti. „Strašlivé pomyšlení.“

„Uklidněte se.“ Joan si ji ustaraně prohlížela. „V poslední půlhodině jste neuvěřitelně znervózněla, namouduši.“

Protože se strašně bojím o Tobiasa, odpověděla jí Lavinie, ale pouze v duchu, protože nemělo smysl vyslovit to nahlas. Rovněž bylo zbytečné dělat si starosti kvůli Nevilleovu zmizení. Joan se ve svém odhadu situace bezpochyby nezmýlila.

Přesto byla nesvá, že jí kořist unikla.

Zničehonic se vedle nich zjevil Anthony, tentokrát se sklenicí limonády pro Emelinu.

Lavinie se na něj zamračeně podívala. „Viděl jste Nevillea v místnosti s pohoštěním?“

„Ne.“ Anthony se pootočil a nenápadně se rozhlédl po davu. „Cestou sem jsem viděl lady Nevilleovou, ale jejího manžela nikoli. Počítal jsem, že ho pohlídáte, než donesu limonádu.“

„Jenže on zmizel.“

Anthonyemu se v obličeji zjevilo napětí. Věděla, že ho tou novinkou nepotěšila o nic víc než sebe.

„Víte to jistě?“ ujišťoval se.

„Ano. Vůbec se mi to nelíbí,“ prohlásila Lavinie tlumeně.

„Je skoro půl druhé. Tobias už tady měl dávno být.“

„Souhlasím,“ přitakal Anthony rozvázně.

„Říkala jsem mu, aby si vás vzal s sebou.“

Anthony pokýval hlavou. „O tom jste se už zmínila několikrát.“

„Vůbec mě neposlouchá.“

Anthony to cuklo. „Jestli vás to utěší, Tobias dělá zásadně vždycky všechno podle svého.“

„To není žádná omluva. Jsme přece partneři. Měl by poslouchat, když mu sděluji své názory a rady. Je mu to ku prospěchu. Až se konečně uráčí přijít, pořádně mu to vytmavím.“

Anthony zaváhal. „Třeba se na zpáteční cestě zastavil v klubu, aby to probral s přítelem.“

„Ale co když ne?“

„Musíme být rozumní. Možná mu to hledání trvalo déle, než čekal.“ Anthony se odmlčel a usilovně vražil čelo.

„Mohl bych sehnat drožku, projet kolem Nevilleova domu a pokusit se zjistit, jestli je dosud uvnitř. A pokud ne, zastavím se v klubu.“

Lavinie pochopila, že nejen ona je čím dál neklidnější.

Anthony se snažil tvářit bezstarostně, ale bylo na něm vidět, že je také nespokojen.

„Vynikající nápad,“ souhlasila. „Vzhledem k tomu, jaká je tady tláčenice, bude na ulici drožek jako máku.“

Anthony se viditelně ulevilo, že rozhodl za něj.

„Tak dobře, já jedu.“ A už už se obracel k odchodu.

Emelina se dotkla jeho rukávu a v očích měla vážný a ustaraný pohled. „Buďte opatrný, prosím vás!“

„Samozřejmě.“ Vzal ji za ruku a galantně se nad ní sklonil. „Nestrachujte se kvůli mně, slečno Emelino. Budu velice opatrný.“ Pak se obrátil k Lavinii. „Určitě je všechno v pořádku, paní Lakeová.“

„Zato pan March v pořádku nebude, jestli zjistím, že se zastavil v klubu, místo aby jel rovnou sem.“

Anthony se ironicky pousmál a odspěchal.

Joan se zamračila. „Opravdu si myslíte, že pan March měl při svém pátrání potíže?“

„Nevím, co si mám myslet,“ přiznala Lavinie. „Ale to, že do téhle chvíle nedorazil a Neville mezitím zmizel, mi dělá veliké starosti.“

„Ty dvě věci přece nemůžete spojovat. Neville nemohl tušit, že pan March je v té době u něj doma.“

„Dělá mi starosti, že se tak rychle vytratil poté, co k němu před chvílí přišel ten lokaj,“ vysvětlila Lavinie. „Připadalo mi to, jako kdyby dostal nějaký vzkaz a reagoval na něj.“

„To čekání bude k nevydržení,“ stěžovala si Emelina.

„Něco přece musíme dělat.“

„To ano,“ prohlásila autoritativně Joan. „Budeme se chovat, jako by se nic zvláštního nedělo. Vy jste slíbila příští tanec panu Geddisovi, je to tak?“

Už pro vás jde.“

Emelina si povzdychla. „Tanec je to poslední, nač chci v téhle chvíli myslet. Nemohu zdvořile konverzovat s panem Geddisem, když se bojím o Anthonyho.“

„Povídá se, že pan Geddis má příjem patnáct tisíc liber ročně,“ pronesla Joan suše.

Lavinii zaskočilo šampaňské. Když se vzpamatovala, významně se na Emelinu usmála. „Nezaškodí, když si s panem Geddisem zatančíš. Vlastně je to holá nezbytnost.“

„Proč?“ nechápala Emelina.

„Abychom nadále působily dojmem, že se nic neděje, jak navrhla paní Doveová.“ Lavinie pokradmu zahýbala prsty, jako by ji odháněla. „No tak, utíkej si s ním zatančit.“

Musíš se chovat, jak se na mladou dámu sluší.“

„Když na tom trváš.“

Emelina nasadila statečný úsměv, když se před ní uklonil hezký mladý muž. Zdvořile cosi vykoktal a pak ji odvedl na parket.

Lavinie se posunula blíž k Joan. „Patnáct tisíc ročně, říkáte?“

„Tak jsem to slyšela.“

Lavinie sledovala, jak se Geddis s Emelinou dali do tance.

„Vypadá velmi mile. Nic neblahého o té rodině není známo?“

„O ničem nevím.“

„To je dobře.“

„Nemyslím, že má proti mladému Anthonymu šanci,“ podotkla Joan.

„To máte nejspíš pravdu.“

Když valčík po několika minutách skončil, Emelina s partnerem byli na vzdálenějším konci parketu. Lavinie čekala, až se k ní vrátí, a znovu pohlédla na maličké hodinky, které měla připnuté na kabelce.

„Uklidněte se,“ řekla Joan. „Vím jistě, že pan March je v pořádku. Vzbuzuje dojem, že se o sebe dovede postarat.“

Lavinie si připomněla Tobiasovu levou nohu. „Už se mu stalo, že se přepočítal.“

Joan nasadila přemítavý výraz. „Vám na něm opravdu hodně záleží, vidíte?“

„Ten nápad prohledat Nevilleův dům se mi od začátku nezamlouval,“ přiznala Lavinie. „Dokonce jsem byla velice –“ Náhle se zarazila, když uviděla, kdo se postavil Emmelině a jejímu tanečníkovi do cesty. „Aby to kat spral.“

„Co je? Co se děje?“

„Pomfrey. Jen se na něj podívejte. Tak se mi zdá, že se snaží přemluvit Emelinu, aby s ním šla tančit.“

Joan sledovala směr Lavinini pohledu k místu, kde stáli Geddis, Emelina a Pomfrey. „Ano.“ Sevrěla rty. „Pevně doufám, že není opilý. S oblibou ze sebe totiž v tom případě dělá osla.“

„To je mi až příliš dobře známo. Nemohu připustit, aby vyvolal další scénu.“ Sklapla vějíř a vyrazila ven z výklenku.

„Musím tomu udělat přítrž. Hned jsem zpátky.“

„Snažte se zůstat klidná, Lavinie. Ujistiťuji vás, že lady Colchesterová nedovolí, aby se v jejím tanečním sále děly nepřístojnosti.“

Lavinie neodpověděla. Co nejzdvořileji se prodírala davem, postupovala však velmi pomalu. Několikrát ty tři ztratila z dohledu, když se ocitla za nějakou vyšší postavou.

Když se konečně celá udýchaná vynořila na opačném konci parketu, zjistila, že Emelina má všechno pevně v rukou.

Pomfrey už se obracel k odchodu a dokonce si ani nepovšiml, že se na něj řítí Lavinie.

Emelina měla v očích pobavení. „Všechno je v pořádku.“

Pomfrey se mi pouze omlouval za to, k čemu došlo onehdy večer v divadle.“

„To bylo jediné správné.“ Lavinie se zastavila a kabonila se za odcházejícím Pomfreyem.

Emelina se usmála na zmateného pana Geddisa. „Děkuji vám, pane.“

„Bylo mi potěšením.“ Geddis se vzpamatoval, sklonil se nad její rukou a chvatně odešel.

Lavinie se za ním dívala. „Vypadá velmi mile.“

„Prosím tě, netvař se tak toužebně,“ napomenula ji Emelina.

„Je to trapné.“

„Pojď, musíme se vrátit k paní Doveové.“

Šla napřed a podél okraje parketu jim razila cestičku.

Emelina jí šla v patách.

Když však prolomily poslední bariéru hostů, zjistily, že výklenek je prázdný, pokud nepočítaly uštvane vyhlížejícího lokaje, který tam sbíral prázdné sklenky.

Lavinie se zarazila na místě a zmocnila se jí panika. „Je pryč.“

„Určitě bude někde poblíž,“ konejšila ji Emelina. „Neodešla by bez vysvětlení.“

„Říkám ti, že je pryč.“ Lavinie si přitáhla židli a vylezla na ni. „Nikde ji nevidím.“

Lokaj na ni zhrzeně vytřeštil oči.

Emelina se otočila na patě a zadívala se do davu. „Ani já ne. Třeba šla do karetního salonku.“

Lavinie si přidržela sukně, seskočila ze židle a vrhla se k lokajovi. „Viděl jste dámu ve střibrošedých šatech? Ještě před několika minutami stála přímo tady.“

„Ano, milostpaní. Odevzdal jsem jí vzkaz a ona odešla pryč.“

Lavinie a Emelina si vyměnily pohled. Pak se obě obrátily k lokajovi.

„Jaký vzkaz?“ chtěla vědět Lavinie.

Nešťastný lokaj byl zjevně hrůzou bez sebe. Na čele se mu zaperlil pot. „Nevím, co tam stálo, milostpaní. Bylo to na kusu papíru. Nečetl jsem to. Dostal jsem nařízeno, abych jí to odevzdal, a to jsem taky udělal. Podívala se na něj a hned šla pryč.“

Lavinie k němu postoupila o další krok. „Kdo vám ten vzkaz dal?“

Lokaj polkl a ucouvl před ní. Nervózně těkal pohledem z Lavinie na Emelinu a zase nazpátek.

„Jeden z lokajů najatých na dnešek. Neznám ho. Neřekl mi, od koho ten vzkaz je.“

Lavinie se otočila k Emelině. „Já projdu sál z téhle strany.

Ty to vezmi z protější. Sejdeme na opačném konci.“

„Ano.“ Emelina se otočila udaným směrem.

„Emelino.“ Lavinie ji popadla za paži, aby upoutala její pozornost.

„Za žádných okolností neodcházej ze sálu, rozuměla jsi mi?“

Emelina přikývla a vrhla se po hlavě do davu. Lavinie se otočila opačným směrem a proklestila si cestu k terase. Byla právě na poloviční cestě k bufetu, když si uvědomila, že z balkonového ochozu, probíhajícího po celé délce sálu, uvidí mnohem lépe.

Změnila směr a tlačila se ke schodišti. Při tom odhodlaném prodírání si několikrát vysloužila zvednuté obočí a dokonce i pár neomalených poznámek, ale většinou ji všichni ignorovali.

Došla ke schodišti a jen silou vůle po něm dokázala vystoupit důstojně. Na balkoně se přitočila k zábradlí a pohlédla dolů.

Mezi stovkami odstínů lesklého saténu a hedvábí nebylo nikde ani stopy po Joaniných stříbrošedých šatech. Přinutila se uvažovat logicky. Co když v tom vzkazu bylo něco, co Joan přimělo opustit bezpečí plesového sálu?

Otočila se a přistoupila k oknům, která vedla do rozlehlé zahrady. Otevřela jedno z nich a vyklonila se ven. Keře poblíž domu zalévalo světlo z řady francouzských oken tanečního sálu. Daleko však nedosahovalo. Většina bohatě osázené krajiny zůstala jejímu pohledu skrytá. Rozeznala pouze vysoký kamenný monument. Bezpochyby pocta zesnulému manželovi lady Colchesterové.

Koutkem oka zachytila rychlý pohyb u jednoho keře.

Rychle se tím směrem podívala a zahlédla světlou saténovou sukni. V té tmě se nedala rozeznat barva a té ženě ani nebylo vidět do tváře, ale dlouhé kroky a skutečnost, že dáma byla sama, pověděly Lavinii vše, co potřebovala udělat.

Její první popud byl zavolat na spěchající postavu, pochybovala však, že by ji Joan slyšela v halasu smíchu a hudby z tanečního sálu.

Bleskurychle se obrátila od okna. Pohled jí padl na menší schodiště na konci balkonu a hned se tím směrem vrhla. Právě když doběhla ke schodišti, objevil se tam lokaj s podnosem plným paštiček.

„Dostanu se odtud do zahrady?“ vyhrkla.

„Ano, milostpaní. Dole hned vedle schodů jsou dveře.“

„Děkuji vám.“ Chytila se zábradlí a uháněla dolů.

U paty malého schodiště skutečně objevila dveře, otevřela je a vyběhla do ledové tmy. Nikde nikdo. Hosté, kteří se vyšli ven nadýchat čerstvého vzduchu, zůstávali na terase.

Napadlo ji, že pokud žena ve světlých šatech šla dál stejným směrem jako před chvílí, míří k pomníku. Kamenná stavba bude v tak rozlehlé zahradě přirozeným místem schůzky.

Nadzvedla si sukni a utíkala k němu. Hudba a smích utichaly, jak se vzdalovala dál a dál mezi ozdobně sestříhané keře. Štěrková cestička se stáčela do tmy. Drobné kamínky ji přes tenké podrážky tanečních střevíčků tlačily do chodidel.

Obešla křoví, které bylo o půl metru vyšší než ona, a uviděla sloupy monumentu. Jeho prostorný vnitřek zalévala hustá tma. Ve tmě hned u vchodu se však cosi pohnulo. Připomnělo jí to velké netopýří křídlo. Plesklo to a vzápětí zmizelo.

Otevřela ústa, že na Joan zavolá, rychle je však zase sklapla a nevydala ani hlásku.

To netopýří křídlo, které zahlédla, mohl být docela dobře cíp širokého pláště. Ten, kdo tam uvnitř číhá, určitě není Joan. Nemohla s jistotou vědět ani to, jestli to není žena. Třeba je to muž, který tady má dostaveníčko s nějakou dámou.

Několik okamžiků váhala v hustém stínu u keře a náhle jí začalo být velice chladno. Koutkem oka zahlédla, jak se matné měsíční světlo zalesklo na světlém saténu.

Z hustého křoví na rohu monumentu se vynořila Joan.

Zůstala chvíli stát u kamenného pilíře a potom se vydala k černému jícnu.

Vtom se Lavinii rozbřesko.

„Joan, ne!“ vykřikla ze všech sil, a utíkala k ní. „Nechod'te dovnitř!“

Joan se polekaně otočila. „Lavinie? Co vy tady –“

Od vchodu do monumentu zazněl hluk prudkého pohybu.

„Pozor!“ Lavinie popadla Joan za paži a strhla ji stranou.

Z monumentu vyběhla postava v širokém plášti a zmizela v husté tmě zahrady. Měsíční světlo se na okamžik zalesklo na kusu dlouhého železa.

„Na vašem místě bych za ním neběžela,“ poznamenala Joan.

„Mám takové tušení, že by se to panu Marchovi nezamlouvalo.“

„K tomu, abych odešla do zahrady a předem vám to neoznámila, mě mohlo přimět jen jediné,“ vysvětlila Joan unaveně. „Dostala jsem vzkaz, že život mé dcery je v nebezpečí a že musím co nejrychleji přijít k monumentu v zahradě, kde na mě pisatel čeká. Bohužel jsem podlehla panice.“

„To vás vůbec nenapadlo, že vás ten vzkaz má vylákat z bezpečí tanečního sálu?“ nechápal Tobias.

Lavinie, usazená na sametových polštářích naproti němu, na něj vrhla pohled, který okamžitě poznal, tvářil se však, že ho nevidí. Uvědomoval si, že použil dost drsného tónu, ale ani v nejmenším nedbal o Joaniny city.

Neměl dobrou náladu. Když před chvílí vstoupil s Antonym do tanečního sálu a Lavinii ani Joan tam nenašel, byl odhodlaný prohledat celý dům. Naštěstí mu Omelina zabránila vyvolat pamětihodnou scénu. Rozhlížela se právě po Lavinii a Joan z balkonu a naštěstí je zahlédla, jak se zahradou vracejí k domu.

Tobias jim okamžitě nařídil odjet z plesu a bez Joanina dovolení přivolal její elegantní ekvipáž. Joan nezaprotestovala ani slůvkem, když ji spolu s Lavinii, Emelinou a Anthonyem vyhnal do kočáru.

Teprve když všichni seděli bezpečně uvnitř, Lavinie ho stručně informovala o tom, co se přihodilo v sále a v zahradě.

Spokojené zadostiučinění z nálezu usvědčujícího dopisu, které ho do té chvíle hrálo u srdce, bylo v mžiku to tam.

V té chvíli dokázal myslet jen na to, že se Joan nejen sama vystavila nebezpečí, ale navíc ohrozila i Lavinii.

Bezděky sevřel v dlani levé stehno, aby trochu ulevil tupé bolesti. Joanin elegantní a dobře pérovaný kočár byl nesrovnatelně pohodlnější než drožka, s níž pro něj přijel Anthony, ale ani měkké polštáře jeho hněv nezmírnil.

„Nejsem hloupá, pane Marchi.“ Joan se zadívala okénkem ven. „Napadlo mě, že by to mohla být léčka. Ale psalo se tam, že moje dcera je v ohrožení. Neměla jsem na vybranou, musela jsem poslechnout. Měla jsem o ni velký strach.“

„Je to naprosto pochopitelná reakce,“ podpořila ji Lavinie.

„Každý rodič by udělal totéž. A nejen rodič, měla bych dodat.“ Vrhla na Tobiase významný pohled. „Co byste udělal vy, pane, kdybyste dostal dopis s tvrzením, že Anthony je ve velkém nebezpečí?“

Anthony vydal zvuk, který vypadal na potlačené vyprsknutí.

Tobias potlačil zaklení. Odpověď na její otázku znali všichni. Co by udělal, kdyby dostal vzkaz, že je v ohrožení Lavinie? I na tu otázku znal odpověď až příliš dobře.

Nemá smysl dál pokračovat, pomyslel si. Lavinie je stejně na straně své klientky.

„Je naprosto jasné,“ spustila Lavinie, aby s konečnou platností posunula debatu jinam, „že Neville to dnes večer všechno pečlivě narežíroval. Nepřekvapilo by mě ani to, kdyby nějak přiměl Pomfreye, aby se přišel omluvit Emelině, protože potřeboval vyvolat rozruch.“

Emelina přemítavě stáhla obočí. „Myslíš, že nechal doručit vzkaz i sobě?“

„Vypadá to tak, nemyslíš? Poskytlo mu to skvělou záminku pro odchod z tanečního sálu. Kdyby se někdo začal vyptávat, řada lidí bezpochyby dosvědčí, že dostal vzkaz a musel se vzdát.“

„Jenže on vyšel předním vchodem,“ upozornil Anthony.

„To znamená, že mu tam lokaj přinesl plášť a klobouk,“ hádala Lavinie tiše. „A mohl si snadno dojít do svého kočáru pro ten pohrabáč nebo co to držel v ruce.“

Emelina přikývla. „Ano, to dává smysl. Celkem snadno se pak mohl nepozorovaně vrátit do zahrady u Colchesterova domu, která je velice rozsáhlá. Určitě se tam na mnoha místech dá přelézt zed’.“

„Až by se našla moje mrtvola, nikdo by Nevillea s vraždou nespojoval,“ dodala Joan tiše.

Tobias si všiml, jak se Lavinie zachvěla.

„Všechno do sebe krásně zapadá,“ prohodil Anthony.

„Neville se vás dnes večer pokusil zabít stejným způsobem jako ty ostatní ženy. Je dokonce možné, že by vás také hodil do řeky. Kočářem by tam dojel jedna dvě.“

Joan na něj zvláštně pohlédla. „Vy ale máte živou fantazii, pane.“

Anthony se rozpačitě uculil. „Omlouvám se.“

Joan ironicky zkrivila rty. „Zajímalo by mne, jestli by u svého soukromého umělce také objednal mou posmrtnou masku. Jen si to

představte. Moje podoba mohla skončit na některé erotické figuře u Huggetta.“

Chvilí se ani jeden z nich nezmohl na slovo.

Joan se otočila k Tobiasovi a v očím měla chmurný pohled.

„Jak se zdá, vy dva jste to odhadli správně, pane. Nezbyvá mi než uvěřit, že Neville je vskutku vrah a nejspíš také člen té Modré komory, o níž jste mi pověděl. Nemohu se sice smířit s pomyšlením, že můj manžel té zločinecké organizaci velel, nic jiného však nedává smysl. Neville zjevně usoudil, že vím příliš mnoho a že mě musí umlčet.“

Netrvalo dlouho a Lavinie už usedala za svůj psací stůl, zatímco Anthony rozdělával oheň v krbu. Emelina se uvelebila v křesle a Tobias otevřel skříňku, kde se skrývalo sherry.

Lavinie ho pozorovala, jak nalévá do dvou sklenek. Z toho, jak ztěžka se pohyboval, usoudila, že ho noha dost bolí.

Žádný div. Dnes jí dal pořádně zabrat.

„Myslíte si, že Joan Doveová mluví pravdu, když tvrdí, že neměla tušení o tom, že její manžel byl Azur?“ zeptal se Anthony všech a nikoho.

„Kdo ví?“ Tobias postavil sklenku před Lavinii a upil doušek ze své. „Pánové z vyšších kruhů jen zřídka kdy probírají své záležitosti s manželkami. Jak už se zmínila i Lavinie, vdovy se o stavu rodinného majetku dovídají obvykle jako poslední. Doveovi jistě nedělalo problémy utajit před manželkou své kriminální aktivity.“

„Ona o nich věděla,“ opravila ho Lavinie tiše.

Chvilí bylo ohromené ticho. Všichni se na ni podívali.

Pokřčila rameny „Je to velice inteligentní žena. Hluboce ho milovala a byli si velice blízcí, to je očividné. Musela vědět, že Fielding Dove je Azur, přinejmenším musela mít podezření.“

Emelina přikývla. „Souhlasím s tebou.“

„Tak nebo onak, stejně to nikdy nepřizná,“ namítl Tobias.

„To jí můžete jen stěží mít za zlé,“ namítl Lavinie. „Já bych na jejím místě udělala všechno, abych to utajila.“

„Z obavy z klepů?“ otázal se Tobias se zájmem.

„Jsou i jiné důvody, proč žena udělá všechno možné, jen aby ochránila manželovo dobré jméno,“ odporovala Lavinie.

Tobias vytáhl jedno obočí. „Jako třeba?“

„Láska. Oddanost.“ Zadívala se na sklenku sherry před sebou. „Zkrátka něco na ten způsob.“

Znovu bylo dlouho ticho. Tentokrát je přerušila Emelina.

„Neprozradil jste nám, co jste našel v Nevilleově domě.“

Opřel se o krbovou římsu. „Našel jsem dopis, který Nevillea spojuje se smrtí Bennetta Rucklanda. Vyplývá z něj, že zaplatil Carlisleovi velkou sumu peněz za obstarání Rucklandovy vraždy.“

Anthony tiše hvízdal. „Tak jsme konečně u cíle.“

„Téměř.“ Tobias se znovu napil sherry.

Lavinie svraстила čelo. „Jak to myslíte? Co se tady děje?“

Tobias na ni pohlédl. „Přišel čas povědět vám o tom případu trochu víc.“

Zúžila oči. „Pokračujte, pane.“

„Bennett Ruckland byl badatel a zabýval se starožitnostmi.

Za války strávil hodně času ve Španělsku a v Itálii. Zásluhou své profese mohl opatřovat informace, které byly naší zemi prospěšné.“

„Jaké to byly informace?“

Tobias zakroužil obsahem sklenky. „Při své práci občas vyzvěděl francouzské lodní trasy nebo se doslechl, kudy se pohybují zásoby nebo vojenské oddíly. A podobně.“

Emelinu to zaujalo. „Jinými slovy byl špion.“

„Ano.“ Tobias se na kratičko odmlčel. „Jeho kontakt v Anglii, neboli ten, komu informace předával, byl lord Neville.“

Lavinii to ohromilo. „Propána.“

„Informace, které Ruckland Nevilleovi dodával prostřednictvím řetězu kurýrů, byly údajně předávány úřadům.

A ve většině případů to tak skutečně bylo.“

„Ale ne ve všech?“

„Ne. Ruckland však odhalil pravdu až po válce. Přibližně před rokem se vrátil do Itálie, aby tam pokračoval ve své vědecké práci. A tehdy mu jeden bývalý informátor prozradil, co se povídá o osudu konkrétní dodávky zboží, kterou na konci války poslali Francouzi přes Španělsko. Místem určení byla Paříž. Ruckland o její tajné trase získal informace a včas je poslal Nevilleovi.“

„Byly to vojenské dodávky?“ chtěla vědět Emelina.

Tobias zavrtěl hlavou. „Byly to starožitnosti. Napoleon po nich byl jako divý. Když vtrhl do Egypta, vezl s sebou skupinu badatelů, aby tam zkoumali chrámy a umělecké předměty.“

„To je všeobecně známo. Mezi ty předměty patří například Rosettská deska, kterou teď našťěstí máme my,“ dodal Anthony.

„Pokračujte,“ vybízela ho Lavinie. „Jaké starožitnosti se tehdy přepravovaly?“

„Byla to řada velmi cenných věcí. Mimo jiné sbírka antických klenotů, kterou Napoleonovi vojáci objevili v jednom španělském klášteře.“

„Jak to dopadlo?“

„Všechny ty šperky a starožitnosti se cestou do Paříže vypařily,“ odpověděl Tobias. „Ruckland z toho vyvodil, že Neville někde po cestě konvoj přepadl a cennosti odvezl do Anglie. A přesně tohle se také stalo.“

Lavinie se zakabonila. „Tomu nerozumím.“

„Starožitnosti skutečně zmizely podle plánu,“ vysvětlil Tobias. „Jenže Ruckland na základě rozhovoru se svým informátorem pojal podezření, že Neville tu zásilku ukradl pro sebe. Začal tedy pátrat na vlastní pěst. Jedna otázka vedla ke druhé.“

Lavinie pomalu vydechla. „Ruckland odhalil informace o Modré komoře, víďte?“

„Ano. Nezapomínejte, že jako špion měl spoustu zkušeností.“

Věděl, jak vést vyšetřování. Měl také síť bývalých informátorů z války. Začal obracet kameny a narazil na hady.“

Spěšně upila sherry. „A jeden z těch hadů byl lord Neville?“

„Ruckland zjistil, že Neville kromě toho, že odcizil ten cenný náklad, několikrát prodal britské vojenské informace Francii a zradil svou vlast.“

„Neville byl zrádce?“

„Ano. Navíc měl na základě členství v Modré komoře dobré styky s podsvětím. A informátory. Za pár měsíců se mu doneslo, že Ruckland vyšetřuje jeho aktivity a pravdu má na dosah ruky. Proto se domluvil s dalším pohrobkem z Modré komory, Carlisleem, na Rucklandově zneškodnění.“

Tobias zaťal zuby. „Přišlo ho to na deset tisíc liber.“

Lavinii spadla brada. „Deset tisíc liber? Ale to je celé jmění.“

Oba dva víme, že kdekoli v Evropě včetně Říma si můžete najmout lupiče, který se za hrst mincí nebude štítit vraždy.“

„Těch deset tisíc nebylo za samotnou vraždu,“ vysvětlil klidně Tobias. „Byla to prémie, která souvisela s Nevilleovým ošemetným postavením. Carlisle věděl, že za mlčení zaplatí Neville cokoli.“

„To jistě,“ přitakala Lavinie. „Jeden kriminálník vydíral druhého. Je to docela ironie, nemyslíte?“

„Asi ano,“ přikývl Tobias. „Nevilleovi ovšem musel spadnout ze srdce obrovský kámen, když se to vyřešilo. Po Rucklandově smrti mohl nerušeně pokračovat v plánech na převzetí pozůstatků Modré komory zde v Anglii.“

Anthony se otočil k Lavinii. „Jenomže Neville neměl ani tušení, že Ruckland před smrtí sdělil svá podezření jistým vysoce postaveným pánům. Takže jim bylo okamžitě jasné, že jeho vražda nemohla být náhoda.“

„Aha.“ Lavinie pleskla dlaněmi o stůl a chmurně vzhledla k Tobiasovi. „Já to věděla. Věděla jsem, že je v tom víc, než jste mi sdělil. Neville vůbec vaším klientem nebyl, co?“

Tobias pomalu vydechl. „Víte, to záleží na tom, jak se na celou věc díváte.“

Namířila na něj ukazováček. „Nepokoušejte se vykrucovat.

Kdo vás najal na vyšetřování Rucklandovy smrti?“

„Muž jménem Crackenburne.“

Lavinie se otočila k Emelině. „Říkala jsem ti, že pan March hraje nějakou záhadnou hru, vzpomínáš?“

Emelina se usmála. „Ano, teto Lavinie. Říkala jsi to.“

Lavinie se zprudka otočila k Tobiasovi. „Jak došlo k vašemu spojení s Nevilleem?“

„Když krátce po Carlisleově smrti začaly kolovat zvěsti o deníku, poskytly mi příležitost natáhnout kolem něj síť.“

Navštívil jsem ho jakožto finanční poradce a informoval jsem ho o těch nebezpečných zvěstech. Tvářil jsem se, jako bych chtěl využít výhodné příležitosti a nabídl jsem se, že se pokusím deník najít.“

„Neville chtěl ten deník získat za každou cenu,“ vysvětlil Anthony. „Neměl tušení, co se v něm píše, ale strašně se bál, že by na něj mohl něco prozradit.“

„Mám podezření, že nedlouho potom, co mě zaměstnal, obdržel sám jeden vyděračský dopis od Holtona Felixe,“ pokračoval Tobias. „Zjistil si, kde Felix bydlí, stejně jako my dva, Lavinie, ale dostal se tam před námi, zavraždil ho a deník si odnesl.“

„Těžko to ale mohl povědět vám, a proto vás nechal pokračovat v pátrání. A když dospěl k názoru, že nastal vhodný okamžik, zařídil to tak, abyste tu věc našel spálenou na popel,“ uzavřela Lavinie.

„Ano.“

Pohlédla mu do očí. „Jenže až se lord Neville dnes v noci vrátí domů, zjistí, že v jeho domě byl vetřelec. Ten hlídač, se kterým jste se popral, mu to poví.“

„O tom není pochyb.“

„Bude podezřívát vás. Možná usoudí, že toho víte příliš. Musíme tu věc okamžitě dovést do konce. Ještě dnes v noci.“

„To je zvláštní, že to říkáte.“ Dopil sherry a postavil sklenku na stůl. „Přesně tohle mám totiž také v úmyslu.“

Plynová lampa osvětlovala schody před vchodem do nevěstince, příliš se jí však nedařilo rozjasnit mlhavou noc. Tobias stál v tmavém koutě a pozoroval dveře, které se právě otevřely.

Objevil se Neville. Zastavil se na prahu a vytáhl si vysoký límec pláště až nad uši. Neohlédl se napravo ani nalevo a spěšně vykročil ke kočáru, který čekal na ulici. Na kozlíku nehybně a mlčky seděl kočí zachumlaný v rozměrném těžkém plášti.

Tobias vystoupil ze tmy a zůstal stát opodál. Dával si pozor, aby nevkročil do nevelkého kuželu světla vrhaného plynovou lampou.

„Vidím, že jste dostal můj vzkaz,“ řekl.

„Co to má být, k čertu?“ Neville sebou škubl a zprudka se otočil. Ruka mu sjela ke kapse pláště. Když však poznal Tobiase, částečně se uklidnil.

„Aby to kat spral, Marchi, vy jste mě vyděsil. Měl byste mít víc rozumu, a ne se v takové čtvrti za člověkem plížit.

Mohl byste přijít k úrazu.“

„Na tuhle vzdálenost a při tom mizerném světle byste se trefil jen stěží, zvlášť kdybyste střílel skrz látku pláště.“

Neville se zakabonil, ale ruku z kapsy nevyndal. „Dostal jsem váš vzkaz, ale myslel jsem, že se sejdeme v klubu. Co se děje? Máte nějaké novinky? Našel jste toho, kdo zabil Felixe a odnesl deník?“

„Ta hra už mě přestala bavit,“ opáčil Tobias. „Stejně už vám nezbývá moc času.“

Neville se zakabonil ještě víc. „O čem to k čertu mluvíte, člověče?“

„Je konec. Dneškem to končí. Už žádné další vraždy.“

„Co to má znamenat? Vy mě obviňujete z vraždy?“

„Z několika,“ opravil ho Tobias. „Včetně té Rucklandovy.“

„Cože?“ Neville o krok ucouvl. Vytrhl z kapsy ruku, v níž držel pistoli. „Zešílel jste. S jeho smrtí nemám nic společného.“

Byl jsem v Londýně, když zemřel. Mohu to dokázat.“

„Oba dva víme, že jste si jeho vraždu objednal.“ Tobias sklopil pohled na pistoli v Nevilleově ruce a pak mu znovu pohlédl do tváře.

„Až se dnes vrátíte domů, zjistíte, že se k vám za vaší nepřítomnosti někdo vloupal.“

Neville svraštil čelo. Pak vztekle vytřeštil oči. „Vy.“

„Našel jsem dopis, který obsahuje značný počet důkazů, které vás usvědčují.“

Neville se zarazil. „Dopis?“

„Adresovaný vám a podepsaný Carlisleem. Je v něm přesný výčet úkonů vedoucích k Rucklandově smrti.“

„Ne. To je nemožné. Zhola nemožné.“ Neville zvýšil hlas a zavolal na kočího. „Hej, ty, tam na kozlíku. Vytáhni pistoli a vezmi si toho chlapa na mušku. Vyhrožuje mi.“

„Jak račte, pane.“ Kočí odhrnul plášť a v ruce se mu zaleskla pistole.

Pistole v Nevilleově ruce se přestala chvět. Vědomí, že ho kočí chrání, ho zjevně uklidnilo.

„Ukažte mi ten dopis, co jste údajně našel,“ nařídil.

„Že se tak ptám,“ spustil Tobias a výzvu nechal zcela bez odezvy, „kolik jste vlastně vydělal za války na těch kšeftech s Francouzi? Kolik mužů muselo zemřít kvůli informacím, které jste prodal Napoleonovi? A jak jste naložil s truhlou klenotů, kterou jste ukradl z toho španělského kláštera?“

„Nic z toho nemůžete dokázat. Nic. Snažíte se mě vyděsit.“

O mých jednáních s Francouzi neexistují žádné důkazy.

Byly zničeny, stejně jako dopis, který jste údajně našel. Neexistuje, říkám vám.“

Tobias se pousmál. „Odnesl jsem ho jednomu vysoce postavenému pánovi, u nějž vzbudil enormní zájem.“

„To ne.“

„Povězte, Neville, vy jste vážně věřil, že dokážete zaujmout Azurovu pozici a ovládnout Modrou komoru?“

V Nevilleově obličejí se zjevil bezmezný vztek. „K čertu s vámi, Marchi. Já už pánem Modré komory jsem.“

„To vy jste zavraždil Fieldinga Dovea, co? Nějak náhle onemocněl při návštěvě na jednom svém panství – otrávil jste ho?“

„Musel jsem se ho zbavit. Dove začal po skončení války pátrat. Nevím, jak se dověděl, že jsem spolupracoval s Francouzi, ale strašně ho to rozzuřilo.“

„Vedl sice rozsáhlou zločineckou organizaci, ale v srdci byl loajální vlastenec, že? K vlastizradě by se nesnížil.“

Neville pokrčil rameny. „Za války mu ani trochu nevadilo, když jsme s Carlisleem využili každé příležitosti, která se naskytla. Na dodávkách pro armádu, ať to byly zbraně, proviant, obilí nebo ženy, se dalo královsky vydělat. Nemluvě o tajných transportech zlata a šperků, když se k těm informacím člověk dostal.“

„Obchod je obchod. Ale prodávat britské tajné informace bylo něco docela jiného. Azur odhalil, co jste spáchal.“

„Ano.“ Neville sevřel pistoli pevněji. „Naštěstí jsem se včas dověděl, že mě odsoudil k smrti, a podnikl jsem protiopatření.“

Neměl jsem na vybranou, musel jsem ho co nejrychleji zabít. Byla to pro mě otázka přežití.“

„To jistě.“

„Moment překvapení mi hrál do ruky. Neměl ani tušení, že vím, co na mě chystá. Před deseti patnácti lety bych to tak snadné neměl, jenže Azur zestárl a už se mu to trochu vymykalo z rukou.“

„Vážně jste si myslel, že dokážete ovládat takovou organizaci?“

Neville se hrdě napřimil. „V téhle chvíli jsem Azur já.“

Pod mým vedením bude Modrá komora daleko mocnější než za Doveových časů. Za rok za dva budu nejmocnějším mužem v Evropě.“

„Napoleon měl podobný plán. A podívejte, kam ho to přivedlo.“

„Já neudělám tu chybu, abych se zapletl do politiky. Budu se držet pouze obchodu.“

„Kolik žen jste zabil?“

Neville strnul. „Co o těch děvkách víte?“

„Je mi známo, že jste se pokusil zamést po sobě stopy a při té příležitosti jste zavraždil několik nevinných žen.“

„Pche. Nevinné rozhodně nebyly. Byly to děvky. Neměly rodinu. Jejich smrt prošla pokaždé bez povšimnutí.“

„Ale vy jste nechtěl, aby zmizely úplně, vidíte? Potřeboval jste trofej na důkaz své obratnosti. Jakkak se jmenuje ten umělec, u kterého jste si objednával voskové figury pro Huggettovo muzeum?“

Neville se zachechtal. „Tak vy o těch figurách víte? Je to zábavné, co? Musím přiznat, že na mě vaše důkladnost udělala dojem, Marchi. Netušil jsem, že jste tak dobrý.“

„Nemusel jste je zabíjet, Neville. Pro muže ve vašem postavení nepředstavovaly žádnou hrozbu. Nikdo by jim nevěnoval pozornost a nikdo by nedal přednost jejich tvrzení před vaším.“

„Nemohl jsem riskovat. Některé ty rozhod'nožky jsou chytřejší, než je zdravo. Je možné, že o mně za dobu trvání našeho poměru ledacos zjistily.“ Neville zkřivil ústa. „Když má člověk v sobě pár lahví vína a vedle sebe pěknou holčinu, která se může přetrhnout, aby ho potěšila, občas se zbytečně rozpovídá.“

„Ale všechny jste neumlčel. Víte něco o Sally?“

„Ta potvora mi utekla, ale ne nadlouho,“ sliboval Neville.

„Nebude se ve slumech schovávat věčně.“

„Není jediná, kdo vám unikl. Joan Doveová váš vražedný útok také přežila.“

Tohle už bylo na Nevillea moc. Křečovitě sevřel pistoli.

„Tak o té víte taky? Kopal jste skutečně hluboko. Dokonce tak, že jste si vykopal vlastní hrob.“

„Té jediné jste se obával právem, Neville. Na rozdíl od těch předešlých je chytrá, dobře strážena a má moc. Dnes v noci se zachovala neopatrně a vy jste ji málem dostal.“

Ale dvakrát stejnou chybu neudělá.“

Neville si znechuceně odfrkl. „Joan není o nic lepší než ty druhé. Když jsem ji pustil k vodě, byla regulérní prostitutka, a to ještě dost špatná. Omrzela mě za pár měsíců. Mohl jsem se potřhat, když se s ní Dove oženil. Při svém bohatství a moci si mohl vybírat mezi neviňátky s velkým věnem.“

„Miloval ji.“

„Byla jeho jediná slabost. To je důvod, proč se jí musím zbavit, rozumíte? Za těch dvacet let, co byli spolu, se musela dovědět, že Dove je hlavou Modré komory. Bezpochyby je o chodu té organizace velice dobře informovaná.“

„Vám už ale nezbyvá čas na starosti o tom, kolik toho Joan Doveová ví,“ řekl Tobias. „Pro vás je ta záležitost u konce. A teď, když dovolíte, půjdeme s mým společníkem po svých.“

„Se společníkem?“

„Jsem tady nahoře,“ zavolal Anthony. „Na kozlíku.“

Neville chraptavě vykřikl hrůzou. Otočil se tak rychle, až se zapotácel a málem ztratil rovnováhu. Pokusil se namířit pistoli na nový cíl, ale strnul, když mu pohled padl na pistoli v Anthonyho ruce.

Tobias vytáhl z kapsy plášť svou vlastní.

„Jak to tak vidím, Neville, máte dvě možnosti,“ prohodil klidně. „Můžete jít domů a počkat tam, až se k vám zítra dostaví několik

vysoce postavených pánů, kteří za války zaujímali velmi vysoké posty, anebo můžete uprchnout z Londýna už dnes a nikdy se nevrátit.“

Anthony na něj namířil pistoli. „Zajímavá volba, že?“

Nevilleem cloumal bezmocný vztek. Těkal pohledem z jedné pistole na druhou.

„Ty lotře,“ vypravil ze sebe téměř nesrozumitelně. „Vodil jsi mě za nos od samého začátku. Umínil sis, že mě zničíš.“

„Nebyl jsem na to sám,“ informoval ho Tobias.

„Ale neprojde ti to.“ Nevilleovi se roztrásl hlas. „Jsem hlava Modré komory. Mám víc moci, než vůbec tušíš. Za tohle tě čeká smrt.“

„Obával bych se té vyhlídky daleko víc, kdybych nevěděl, že zítra ráno budete buď mrtvý, nebo na cestě do Francie.“

Neville cosi nesrozumitelně vykřikl. Byl bez sebe vztekem. Otočil se k nim zády a vyrazil do noci. Jeho kroky dutě duněly na dláždění.

Anthony pohlédl na Tobiase. „Mám za ním běžet?“

„Ne.“ Tobias zasunul pistoli zpátky do kapsy. „Teď už je to Crackenburneova starost, ne naše.“

Anthony se zadíval směrem, kudy Neville zmizel v mlze.

„Když jsi mu vypočítával ty možnosti, na jednu jsi zapomněl.“

Většina kavalírů by si prohnala hlavu kulí, aby zachránila rodinu před skandálem a procesem.“

„Jsem si jistý, že až ho zítra Crackenburneovi přátelé navštíví, důrazně mu tuhle možnost doporučí sami.“

Crackenburne spustil noviny, když se Tobias posadil naproti němu. „Když k němu dnes dopoledne Bains a Evanstone přišli, bylo jim řečeno, že odjel na svá panství na venkově.“

Tobias vytáhl obočí, protože nebyl zvyklý, aby Crackenburne hovořil tak ponuře. Pohlédl mu do vybledlých očí a pod dobráckým a roztěkaným výrazem vytušil studenou ocel.

Natáhl si nohy k ohni. „Uklidněte se, pane. Mám takové tušení, že Neville nezmizel nadlouho.“

„U všech rohatých. Já vám říkal, že se mi ten váš nápad, že ho budete konfrontovat, ani trochu nezamlouvá. Proč jste toho lumpa musel za každou cenu varovat?“

„Říkal jsem vám přece, že důkazy proti němu jsou chatrné.“

Nic víc než ten dopis, a o tom mohl tvrdit, že je padělaný.

Chtěl jsem, aby mi to potvrdil sám.“

„Tak to se vám povedlo, vyzpovídal se vám, ale nám upláchl. Nebude trvat dlouho a dovíme se, že si žije jako paša v Paříži, Římě nebo Bostonu. Vyhnanství není za takové zločiny odpovídajícím trestem. Vždyť ten člověk je ďábel, proboha.“

„Už je po všem,“ chlácholil ho Tobias. „A na ničem jiném nezáleží.“

Malý domek za starým skladištěm působil dojmem, že ho léta nikdo nepoužíval. Nebyl natřený a okna měl zalepená špínou. Vypadal, že se každou chvíli sesype. Jediným náznakem, že sem někdo pravidelně dochází, byl zámek na dveřích, na němž nebyla ani stopa rzi.

Lavinie nakrčila nos. Pach řeky byl zde, nedaleko doků, velmi silný a odporný. Mlha, která halila všechno kolem dokola, přímo čpěla. Lavinie se zadívala na zchátralou stavbu.

„Víte jistě, že je ta adresa správná?“ ujišťovala se.

Tobias znovu prozkoumal mapku, kterou mu nakreslil Huggett. „Tady je konec té cestičky. Jinam než k řece se odtud už dojít nedá. Musí to být to místo.“

„Tak dobře.“

Když se před krátkou dobou Tobias objevil u jejích dveří s vysvětlením, že dostal dopis od Huggetta, pořádně se polekala.

Dopis byl krátký a k věci.

Pane M.,

sdělil jste mi, že zaplatíte za informaci, která povede k nalezení jistého umělce, který modeluje z vosku.

Prosím, abyste na tuto adresu při nejbližší možné příležitosti zašel. Myslím, že odpovědi na své otázky se dozvíte od současného obyvatele. Slíbenou sumu mi můžete odevzdat v sídle mé firmy.

Váš

P. Huggett

Tobias dopis zase složil a přistoupil ke dveřím. „Je odemčeno.“

Vytáhl z kapsy pláště pistoli. „Ustupte stranou, Lavinie.“

„Pochybuji, že nás pan Huggett poslal do pasti.“ Přesto poslechla a ustoupila doleva, aby případnému útočníkovi neposloužila jako cíl. „Příliš se třese na odměnu, kterou jste mu slíbil.“

„Přikláním se k vašemu názoru, ale nehodlám už nic riskovat. Podle mých zkušeností není v téhle záležitosti nic takové, jak se to na první pohled jeví.“

Včetně tebe, dodala v duchu. Ty, Tobiasi Marchi, jsi mě překvapil ze všeho nejvíc.

Tobias se přitiskl ke stěně, natáhl ruku a otevřel dveře.

„Ach ne! A já tak doufal, že s mrtvolami už je konec.“

Nahlédl dovnitř a sklonil pistoli. Zastrčil ji do kapsy, odlepil se od stěny a vstoupil do chatky. Lavinie ho bez nadšení následovala.

„Nemusíte sem chodit,“ řekl jí Tobias, ale neotočil se k ní.

Polkla, aby zahнала nevolnost z pachu smrti. „Je to lord Neville?“

„Ano.“

Pozorovala, jak zachází hlouběji dovnitř. Zahnul doleva a zmizel ve tmě. Popošla až na práh, ale dovnitř nevešla. Z místa, kde stála, viděla víc než dost. Tobias seděl na bobku u těla zhrouceného na podlaze. Pod Nevilleovou hlavou byla kaluž zaschlé krve. U pravé ruky mu ležela pistole. Kdesi bzučela moucha.

Spěšně odvrátila hlavu. Pohled jí padl na voskované plátno zakrývací velký hrbolatý předmět v koutě.

„Tobiasí.“

„Co je?“ Vzhlédl a zamračil se. „Říkal jsem vám přece, že sem nemusíte chodit.“

„Takhle v koutě něco je. Myslím, že vím, co.“

Vstoupila dovnitř a přešla po dřevěné podlaze k tomu, co tam stálo přikryté. Tobias mlčky a napjatě přihlížel, když odtáhla plachtu.

Před nimi se tyčila nedokončená vosková figura. Hrubě nahozená figura ženy v oplzlém pohlavním spojení s mužem byla k nerozeznání podobná těm, které měl ve své hořejší galerii Huggett. Obličej dosud neměla.

Vedle na pracovním stole byly pečlivě srovnané sochařské nástroje. Ohořelé uhlí v krbu naznačovalo, že se tam nedávno tavil vosk.

„Tak to bychom měli, že?“ Tobias ztuhla povstal. „Vrah a zrádce sešel ze světa vlastní rukou.“

„Vypadá to tak. Co ten tajemný umělec?“

Tobias se zadíval na nedokončenou sochu. „Domnívám se, že další zakázky na figury určené pouze pro pány už nebudou.“

Lavinie se zachvěla. „To bych ráda věděla, čím Seville držel toho umělce v šachu. Myslíte, že to mohla být některá jeho bývalá milenka?“

„Podle mého soudu je velice pravděpodobné, že odpověď na tuto otázku nebudeme znát nikdy. A možná je to dobře. Mám pevně v úmyslu tenhle případ jednou provždy uzavřít.“

„Tak je tedy konečně po všem.“ Joan Doveová pohlédla na Lavinii přes rozměrný modrozlatý koberec. „Moc se mi ulevilo, když jste mi sdělila tu novinu.“

„Pan March hovořil se svým klientem, který ho ujistil, že skandál bude minimální. V určitých kruzích se rozšíří zpráva, že Neville utrpěl vážné finanční ztráty a v záchvatu deprese si vzal život. Pro jeho manželku a celou rodinu to nebude lehké, ale je to nesrovnatelně lepší než obvinění ze zrady a několika vražd.“

„Zvlášť až se ukáže, že finanční nesnáze lorda Nevillea nejsou zdaleka tak strašné, jak se on domníval, když se rozhodl prohnat si hlavu kulí,“ prohodila Joan. „Mám takové tušení, že si lady Nevilleová tuze oddychne, až zjistí, že jí finanční nesnáze vůbec nehrozí.“

„O tom nepochybuji. Klient pana Marche dal rovněž jasně najevo, že skandál se musí ututlat nejen s ohledem na manželku a rodinu, ale také proto, že si někteří velmi vysoce postavení pánové nepřejí, aby vyšlo veřejně najevo, že se za války nechali obalamutit zrádcem. Takže se všichni budou tvářit, že se nic takového vlastně nikdy nestalo.“

„Přesně tohle by člověk od vysoce postavených pánů čekal, nemám pravdu?“

Lavinie se proti své vůli usmála. „To jistě.“

Joan si delikátně odkašlala. „A co ty zvěsti, že byl můj manžel údajně hlavou zločinecké organizace?“

Lavinie na ni upřela neuhýbavý pohled. „Podle pana Marche zemřely spolu s Nevillem.“

Joanin obličej se rozzářil. „Děkuji vám, Lavinie.“

„Nemáte zač. Je to součást naší práce.“

Joan zvedla čajovou konvici. „Víte, v životě bych si nepomyslela, že Neville dokáže obrátit zbraň proti sobě. Dokonce ani kvůli ochraně cti rodového jména.“

„Člověk nikdy neví, čeho je ten druhý pod extrémním tlakem schopen.“

„To je pravda.“ Joan s půvabem a elegancí nalévala čaj.

„A mám podezření, že na něj ti vysoce postavení pánové vyvinuli docela slušný nátlak.“

„Někdo to zaručeně musel udělat.“ Lavinie vstala a přihladila si rukavice. „Tak, to je vlastně všechno. Když dovolíte, ráda bych odešla.“

Zamířila se ke dveřím.

„Lavinie.“

Zastavila se a ohlédlá. „Ano?“

Joan ji z pohovky upřeně pozorovala. „Jsem vám velmi vděčná za to, co jste pro mne udělala.“

„Vyplatila jste mi smlouvenou odměnu a uvedla jste mě do svého módního salonu. Myslím, že je to víc než dostatečné.“

„Přesto,“ pokračovala Joan velmi rozvážně, „se cítím vaši dlužnicí. Pokud bych se vám mohla jakkoli odvděčit, doufám, že se na mě bez váhání obrátíte.“

„Přeji vám hezký den, Joan.“

Když za ní příštího dne přišel, četla právě Byrona.

Požádal ji, aby si s ním vyšla do parku. Souhlasila, sklapla knihu básní a odložila ji. Pak si vzala klobouk a pláštěnku a oba dva odešli z domu.

Nepromluvili ani slovo, dokud nepřišli k zapomenuté gotické ruině. Posadil se vedle ní na kamennou lavičku a zadíval se do zarostlého parku. Mlha se rozptýlila a slunce příjemně rozehřívalo vzduch.

Uvažoval, odkud začít.

Lavinie nakonec promluvila jako první.

„Zašla jsem za ní dnes dopoledne,“ oznámila mu. „Staví se k celé věci velice chladnokrevně. Pochopitelně mi moc mile poděkovala za záchranu života. A taky mi zaplatila.“

Tobias se opřel lokty o stehna a volně sepal ruce mezi kolena.

„Crackenburne zařídil, aby mi plat chodil do mé banky.“

„Je rozhodně příjemné dostávat plat pravidelně.“

Tobias se upřeně díval na záplavu květín a jasně zeleného listí, které se divoce rozrůstaly všude kolem nich. „To jistě.“

„A teď je všemu konec.“

Tobias nato nic neřekl.

Poočku na něj pohlédla. „Stalo se něco?“

„Ta věc s Nevilleem skutečně skončila, to máte pravdu.“

Pohlédl na ni. „Ale napadá mě, že jistě záležitosti mezi námi dvěma vyřízeny nebyly.“

„Nerozumím vám.“ Nepatrně zúžila zrak. „Tak podívejte se. Jestli vám nestačí odměna, kterou vám vyplatil váš klient, je to váš

problém. Dohodu s Crackenburneem jste uzavřel vy sám. Nemůžete čekat, že se s vámi rozdělím o peníze od paní Doveové.“

To už bylo příliš. Otočil se k ní a popadl ji za ramena.

„Krucí, Lavinie. To se vůbec netýká peněz.“

Několikrát zamrkala, ale neodtáhla se. „Určitě?“

„Naprosto.“

„Tak dobrá, o co vám tedy jde?“

Svíral v dlaních její ramena a nemohl se nabažit těch pružných křivek. Snažil se najít vhodná slova. „Myslel jsem to tak, že jako partneři jsme pracovali skvěle,“ řekl konečně.

„Vidíte? Zvlášť když uvážíte, jak nesmírně složitý problém jsme museli řešit. Na začátku to bylo dost hrozné, pokud si vzpomínáte.“

„To mluvíte o tom, jak jsme se potkali nad mrtvolou Holtona Felixe?“

„Mluvím o tom, jak jste mi rozmlátil můj obchůdek v Římě.“

„Podle mého soudu události v Římě vyvolaly malé nedorozumění.

Ale to jsme nakonec odstranili, nezdá se vám?“

V očích jí zajiskřilo. „Když se to tak vezme, musela jsem si kvůli tomu malému nedorozumění najít jinou profesi.

Ale připouštím, že se mi zamlouvá líp než ta předešlá.“

„A právě o té vaší nové profesi s vámi dnes chci mluvit,“ řekl Tobias. „Předpokládám, že v ní chcete navzdory mým radám pokračovat?“

„To rozhodně,“ ujistila ho. „Moje nová profese je vzrušující a podnětná, nemluvte o tom, jak je zisková.“

„Takže se bezpochyby nejednou ukáže, že pro vás bude velice užitečné spolupracovat se mnou i v budoucnu.“

„Myslíte?“

„Považuji za velice pravděpodobné, že bychom si mohli vzájemně dost významně posloužit.“

„Jako kolegové?“

„Ovšem. Navrhuji, abychom si o té spolupráci promluvili, až se naskytne příležitost,“ dodal Tobias odhodlaný vymámit z ní alespoň částečný souhlas.

„Partneři,“ pronesla neutrálním tónem.

Takováhle ženská by člověka dohnala k šílenství, mudroval v duchu. Ovládl se však. „Budete o mém návrhu přemýšlet?“

„Velmi vážně.“

Přítáhl ji k sobě. „Prozatím se s tím spokojím,“ zašeptal na jejích ústech.

Vzala jeho obličej do dlaní v rukavičkách. „Opravdu?“

„Ano. Ale měl bych tě varovat, že se vynasnažím ze všech sil, abys na to v budoucnu přistoupila.“

Rozvázal jí stuhy na klobouku a sundal jí ho. Nejdřív z jedné a pak z druhé ruky jí stáhl rukavice a políbil ji na pravé zápěstí.

Vyslovila jeho jméno tak tiše, že je stěží zaslechl, a vjela mu prsty do vlasů. Pak ho políbila na ústa. Pevně ji k sobě přitiskl a cítil, jak v ní narůstá touha a nedočkavost. Přivinula se k němu a naplnila ho prudkou a všezaplavující touhou.

Položil se na kamennou lavičku a přitáhl si ji na sebe.

Vyhrnul jí sukně a kochal se pohledem na její štíhlé nohy v punčochách. Rozvázala mu kravatu a začala mu rozepínat košili. Když mu položila dlaně na nahou hrud', zhluboka se nadechl.

„Moc ráda se tě dotýkám,“ řekla, sklonila hlavu a políbila ho na rameno. „Nesmírně mě vzrušuje, když se tě dotýkám, Tobiasi Marchi.“

„Lavinie.“ Vytáhl jí z vlasů sponky a odhodil na kamennou podlahu, až to zacinkalo.

Chvilí mu sázela drobné polibky, což v něm vyvolalo nápad, že mít u sebe brk a kapku inkoustu, začal by na místě skládat básně.

Když si rozepínal kalhoty, Lavinie se mu v náručí chvěla vzrušením. Opatrně se s ní skulil na kamennou podlahu.

Ovinula kolem něj své půvabné nohy a Tobiasovi se přestalo chtít psát básně. Dospěl k názoru, že vyjádřit slovy tak povznášející zážitek je zcela nemožné.

Lenivě se pod ním pohnula a zvedla hlavu. „Tohle jsi měl na mysli, když jsi mluvil o tom, že se vynasnažíš, abys mě přemluvil ke spolupráci?“

„Hmmm, ano.“ Vjel jí dlaněmi do rozčuchaných vlasů. „Myslíš, že jsem ti předložil přesvědčivý argument?“

Usmála se a on měl náhle pocit, že plave v hlubokých a svůdných vlnách jejích očí. „Bylo to nanejvýš přesvědčivé.“

Jak už jsem řekla, budu o tom vážně uvažovat.“

Lavinie se kriticky prohlížela v zrcadle zkušební místnosti.

„Není ten výstřih moc hluboký?“

Madame Francesca se zaškaredila. „Je naprosto dokonalý.

Je střižený tak, aby zdůraznil poprsí milostivé paní.“

„Trochu příliš.“

„Nesmysl. Je to nesmírně diskrétní náznak správným směrem.“

Madame Francesca zacloumala stužkou na živůtku.

„Vzhledem k tomu, že milostivá paní velkolepým poprsím neoplývá, navrhl jsem ty šaty tak, aby otázky spíše vyvolávaly, než aby na ně rovnou odpovídaly.“

Lavinie si nejistě pohrávala se stříbrným přívěskem.

„Pokud jste si opravdu jistá...“

„Naprosto, milostivá paní. V tomto ohledu mi musíte důvěřovat.“

Madame Francesca se zamračeně podívala na mladou švadlenu u Laviniiných nohou. „Non, non, non, Molly.“

Nedávala jí pozor na ten obrázek. Na spodním okraji je jenom jedna řada stužkových kyticí, ne dvě. Dvě by byly u paní Lakeové příliš. Úplně by ji pohltily. Vidiš přece, že je dost malá.“

„Ano, milostpaní,“ zamumlala Molly s pusou plnou špendlíků.

„Dojdi pro můj náčrtník,“ poručila jí Madame Francesca.

„Ukážu ti to ještě jednou.“

Molly se vyškrábala na nohy a odběhla.

Lavinie se na sebe zadívala do zrcadla. „Jsem moc malá a moje poprsí není dost velkolepé. Vážně, madame Francesko, docela se divím, že jste ochotná ztrácet se mnou čas.“

„Dělám to kvůli paní Doveové, pochopitelně.“ Madame Francesca si dramaticky položila dlaň na rozměrné poprsí.

„Patří k mým nejlepším zákaznicím. Udělala bych pro ni cokoli.“ Mrkla na Lavinii. „A mimoto, paní Lakeová, vy představujete výzvu mým schopnostem.“

Molly se vrátila s těžkým svazkem v rukou. Madame Francesca ho od ní vzala, otevřela ho a začala v něm listovat.

Lavinie zahlédla známé zelené šaty. „Počkejte. Tyhle šaty jste paní Doveové navrhla pro zasnubní ples její dcery, že?“

„Tyhle?“ Madame Francesca se obdivně zahleděla na svůj výtvor.
„Ano. Krásné, vidíte?“

Lavinie si šaty napjatě prohlížela. „Jsou na nich dvě řady růžiček. Ne tři. Tenhle výkres byl pozměněný. Vy jste jednu řadu růžiček odstranila, že? Tady je to naznačené.“

Madame Francesca si povzdychla. „Stále trvám na tom, že paní Doveová si při své elegantní výšce může dovolit všechny tři. Ale ona neústupně trvala na tom, že jedna řada musí pryč. Co může člověk dělat, když si tak významná zákaznice postaví hlavu? Volky nevolky se musí podřídit. Tak jsem nakonec ten výkres změnila.“

Lavinie se zmocnilo vzrušení a strašlivý děs. Zprudka se otočila. „Prosím vás, pomozte mi z těch šatů. Musím okamžitě odejít. Musím velice naléhavě s někým mluvit.“

„Ale, paní Lakeová, ještě jsme to nedozkoušely.“

„Pomozte mi z těch šatů.“ Lavinie začala zápasit se šněrováním na živůtku. „Přijdu jindy. Mohla bych vás poprosit o papír a pero? Musím poslat vzkaz svému, ech, společníkovi.“

Už zase přšelo. Nikde se nedala sehnat drožka. Do Half Crescent Lane jí to trvalo skoro třičtvrtě hodiny.

Došla k domovním dveřím paní Vaughnové a uchopila klepátko. Musím mít jistotu, říkala si v duchu a energicky zabušila na dveře. Už žádné další chyby. Než s Tobiasem uděláme v téhle zrádné záležitosti další krok, musím si promluvit s tou, která měla od začátku pravdu.

Připadalo jí jako věčnost, než jí nahluchlá hospodyně otevřela a mžouravě na ni pohlédla.

„Co je?“

„Je paní Vaughnová doma? Musím s ní okamžitě mluvit.“

Je to velmi naléhavé.“

Hospodyně zvedla ruku. „Musíte si koupit lístek,“ prohlásila hlasitě.

Lavinie si povzdychla a sáhla do kabelky. Vyndala několik mincí a položila je na mozolnatou dlaň. „Tady máte. Povězte prosím vás paní Vaughnové, že za ní přišla Lavinie Lakeová.“

„Vodvedu vás do galerie.“ Hospodyně ji vedla tmavou chodbou a spokojeně se pochechtávala. „Paní Vaughnová přijde hned.“

Hospodyně zůstala stát přede dveřmi výstavní síně a dramaticky je otevřela. Lavinie spěšně vstoupila do zšeřelé místnosti a dveře za ní

ihned zapadly. Slyšela ještě další tlumené zachechtání a potom všechno utichlo.

Chvilí stála na místě, než si její oči přivykly na sporé osvětlení. Padla na ni tíseň a vzpomněla si, že přesně takový pocit se jí tady zmocnil i minule. Rozhlížela se kolem sebe a snažila se uklidnit.

Místnost vypadala úplně stejně, jako když tady byla minule s Tobiasem. Kolem ní se tyčily přízračně realistické voskové figury v nejrůznějších pózách. Obešla muže s brýlemi na nose, který seděl v křesle a četl, a pohlédla ke klavíru.

Seděla tam postava, upírala pohled na notový list a ruce měla připravené nad klávesami, jen do nich udeřit. Jenomže tentokrát to byl muž ve staromódních kalhotách ke kolenům. Vosková figura, uhádla Lavinie. Tohle není paní Vaughnová v pozici jedné ze svých figur. Možná své žertíky obměňuje.

„Paní Vaughnová?“ Vydala se mezi figury a pátrala v jejich voskových obličejích. „Jste tady? Víím, že vás tyhle šarády baví, a opravdu jsou působivé. Ale já dnes bohužel na hraní nemám čas. Potřebuji se s vámi poradit o jisté profesionální záležitosti.“

Ani jedna figura se nepohnula ani nevydala hlásku.

„Opravdu je to velice naléhavé,“ pokračovala Lavinie.

„Myslím, že je to přímo otázka života a smrti.“

Pohlédla na figuru, která se dívala do krbu. Nový přírůstek, pomyslela si, protože si nevzpomínala, že by ji tady posledně viděla. Ženská postava byla oblečená jako hospodyně v zástěře a objemném čepci s volánky, které jí zakrývaly obličej. Stála maličko sehnutá a v ruce držela pohrabáč, jako by se chystala prohrábnout uhaslé uhlíky ve studeném krbu.

To také není paní Vaughnová, pomyslela si Lavinie. Tahle figura je moc vysoká a daleko užší v bocích než ona.

„Prosím vás, paní Vaughnová, ozvěte se mi, jestli tady jste. Nemohu se dlouho zdržet.“ Lavinie obešla pohovku a zarazila se, když uviděla, že na koberci leží obličejem dolů tělo. „Proboha.“

Podle naprosté ochablosti končetin ihned poznala, že to není vosková figura, která se náhodou překotila. Strašlivým děsem zatajila dech.

„Paní Vaughnová.“

Padla na kolena, strhla si rukavici a sáhla paní Vaughnové na hrdlo. Zaplavila ji úleva, když zachytila slabý tep.

Paní Vaughnová žije, ale je v bezvědomí. Lavinie vyskočila na nohy a už už se rozbíhala ke dveřím, aby zavolala pomoc. Pohled jí však padl na voskovou hospodyni u krbu a v ústech jí vyschlo.

Ta figura má zablácené střevíce.

Chvíli nemohla popadnout dech. Jediná cesta ke dveřím vede kolem krbu, a tudíž v dosahu pohrabáče. Křičet o pomoc jí nepomůže, skutečná hospodyně je hluchá jako poleno.

Mohla jediné doufat, že Tobias dostal její vzkaz a dorazí sem co nevidět. Do té doby musí vražedkyni nějak zabavit.

„Vidím, že jste se sem dostala přede mnou,“ prohodila s klidem. „Jak se vám to podařilo, lady Nevilleová?“

Figura u krbu sebou trhla a prudce se narovnala. Lady Constance Nevilleová se obrátila obličejem k Lavinii a zvedla ruku s pohrabáčem nad hlavu. Usmívala se.

„Nejsem hloupá. Věděla jsem, že pořád představujete problém, paní Lakeová. Nechala jsem vás sledovat lokajem.“

Zastoupila Lavinii cestu ke dveřím. „Chytil toho kluka, který nesl dopis panu Marchovi, dobře mu zaplatil, aby mu to psaníčko vydal, a neprodleně mi ho donesl. To jen abyste se nekojila falešnými nadějemi, paní Lakeová. Nikdo vás zachránit nepřijde.“

Lavinie nepatrně couvala a snažila se dostat mezi sebe a Constance pohovku. Položila dlaň na přívěsek, který měla pod fiší. „Celou tu dobu jste to byla vy, je to tak? Ty figury jste modelovala vy. Viděla jsem je v té Huggettově galerii. Jsou opravdu neobyčejné.“

„Neobyčejné?“ Constance nasadila opovržlivý výraz.

„Co vy víte o umění? Moje práce jsou brilantní.“

Lavinie trhla vši silou medailonem a ten jí zůstal v ruce.

Zvedla ho před sebe, aby ten kousek lesklého stříbra zachytil všechno světlo, kolik ho šerá místnost mohla poskytnout.

„Brilantní jako můj medailon, myslíte?“ otázala se vlídným a konejšivým hlasem. „Není hezký? Podívejte se, jak se třpytí. Úplně září. Vidíte, jak září?“

Constance se rozesmála. „Myslíte si, že si tou tretkou vykoupíte život? Já jsem velice bohatá, paní Lakeová.“

Mám plné kufry daleko cennějších šperků. Nechci váš medailon.“

„Tak jasně září, nezdá se vám?“ Nepatrně medailon rozhoupala.

Kýval se v oblouku sem a tam a leskl a třpytil. „Dala mi ho maminka. Překrásně září.“

Constance zamrkala. „Už jsem vám řekla, že o laciné tretky nestojím.“

„Jak už jsem řekla, vaše voskové figury jsou neobyčejné, ale schází jim životnost, které dosahuje paní Vaughnová.“

„Jste pitomá. Co vy o tom víte?“ Na Constancině pohledném obličejí se zjevil hněv. Podívala se na rozhoupaný medailon a zakabonila se, jako by jí ty světelné záblesky byly nepříjemné. „Moje voskové figury jsou daleko lepší než tyhle. Na rozdíl od paní Vaughnové mám odvahu zachycovat nejtemnější a nejhlubší vášně.“

„To vy jste poslala ten výhrůžný obrázek paní Doveové, že? Rozbřesklo se mi až dnes ráno, když jsem v módním salonu uviděla výkres původní verze těch zelených šatů.“

Vy jste totiž vycházela právě z té kresby, kterou jste viděla, ještě než došlo ke změně návrhu, ne z hotových šatů. Jako zákaznice madame Francesky jste měla příležitost dostat se k návrhu. Konečnou verzi jste však neviděla, protože na tom zásnubním plese jste nebyla. Jinak byste totiž věděla, že na spodním okraji byly jen dvě řady růžiček, ne tři.“

„Na tom už nesejde. Je to stejná děvka jako ty jeho ostatní ženské. A smrt ji také nemine.“

Constance postoupila o krok blíž.

Lavinie zatajila dech, dál však kývala medailonem v pravidelných obloucích.

„Fieldinga Dovea jste otráвила také vy?“ vyzvídala tichým konejšivým tónem.

Constance pohlédla na medailon a pak odvrátila zrak. Jako by se od něj nemohla odtrhnout, vrátila se k němu pohledem znovu a dívala se, jak se houpá. „Naplánovala jsem všechno do posledního detailu. Udělala jsem to pro Wesleye, chápete. Všechno jsem dělala kvůli němu. On mě potřeboval.“

„Ale lord Neville ve skutečnosti vaši chytrost a neselhávající loajalitu moc neoceňoval, nemám pravdu? Byl si vámi příliš jistý. Oženil se s vámi pro peníze a hned začal chodit za jinými.“

„Ty ženské, se kterými si vybíjel svůj chtíč, nebyly ničím. Důležité bylo, že mě potřeboval. To moc dobře věděl.“

Byli jsme partneri.“

Lavinii to cuklo a málem porušila rytmus houpání. Soustřed' se, ty hloupá. Závisí na tom tvůj život.

„Chápu.“ Medailon dál opisoval nevelký oblouk. „Partneři. Ale vy jste byla z vás dvou ta chytřejší.“

„Ano. Ano. To já jsem přišla na to, že Fielding Dove vyšetřuje, co Wesley spáchal za války. Bylo mi jasné, že Dove stárne a slábne. Pochopila jsem, že nastal čas jednat. Až bude Dove mrtvý, Wesleyovi už nebude stát v cestě nic a může pokračovat v tom, co bylo. Vždycky jsem mu tyhle věci zařizovala.“

„Kolik jeho milenek jste zavraždila?“

„Před dvěma lety jsem si konečně uvědomila, že je nezbytné zbavit se těch laciných děvek.“ Constance se zaškaredila na kroužící medailon. „Vystopovala jsem jednu po druhé. Nebylo to snadné. Zatím jsem jich vyřídila pět.“

„Ty vaše voskové figury v Huggettově galerii pro pány měly být oslavou vašich vražedných úspěchů?“

„Musela jsem světu předvést pravdu o těch ženských. Použila jsem svého talentu, abych dokázala, že ženy, které se stanou prostitutkami, čeká nakonec jen bolest a utrpení.“

Nemají nárok na vášeň, na poezii ani na rozkoš. Pouze na bolest.“

„Ale ta poslední vám utekla, co?“ prohodila Lavinie. „Jak se vám to mohlo stát? Snad jste neudělala nějakou chybu?“

„Žádnou chybu jsem neudělala,“ zvolala Constance.

„Nějaká pitomá uklízečka nechala stát přímo u dveří vědro plné mydlin. Uklouzla jsem po nich a upadla a ta děvka mi pláchla. Ale já ji dřív nebo později stejně dostanu.“

„Podle koho jste vymodelovala toho muže, Constance?“ otázala se Lavinie s klidem.

Constance se zatvářila zmateně. „Jakého muže?“

Lavinie kroužila medailonem. „Obličej muže je ve všech těch sousoších stejný. Kdo je to, Constance?“

„Otec.“ Constance švihla pohrabáčem po medailonu, jako by ho chtěla odehnat. „Otec je ten muž, který těm děvkám působí takovou bolest.“ Špičkou pohrabáče udeřila do medailonu. „Mně způsobil bolest. Rozumíte mi? Způsobil mi strašlivou bolest.“

Lavinie musela dvakrát před pohrabáčem uhnout. Tohle se nějak nedaří. Podařilo se jí udržet medailon ve stejnoměrném pohybu, bylo jí však jasné, že musí změnit téma.

„Všechno šlo hladce, dokud se Holton Felix nezmocnil deníku a nezačal rozesílat vyděračská psaníčka,“ řekla honem.

„Felix z deníku zjistil, že Wesley byl členem Modré komory.“

Constance se zase uklidnila a nespouštěla oči z medailonu.

„Musela jsem ho zabít. Bylo to celkem snadné.

Byl to hlupák. Našla jsem ho velice brzy.“

„Zabila jste ho a odnesla si deník.“

„Musela jsem chránit Wesleye. Všechno jsem dělala jen kvůli němu.“

Vtom Constance bez varování švihla vši silou pohrabáčem.

Lavinie uskočila dozadu a ráně unikla jen o vlásek.

Zahnuté železo udeřilo do lebky nejbližší voskovou figuru, která se skácela na koberec.

Lavinie chvatně ustoupila za figuru koketní dámy s vějířem.

Natáhla paži stranou a znovu rozhoupala medailon.

Ten blýskavý kousek stříbra Constance zjevně popuzoval.

Neodolatelně však přitahoval její pohled, ačkoli se od něj vytrvale odvracela. Lavinie věděla, že sice není v úplném transu, ale medailon přece jen její pozornost upoutává.

„Teprve když jste si přečetla ten deník, zjistila jste, že paní Doveová a váš manžel kdysi bývali milenci, je to tak?

Z vašeho pohledu se tím všechno změnilo. Mohla jste ignorovat ty ostatní, ale tohle jste mu nemohla odpustit.“

„Ty ostatní nebyly důležité.“ Constance k ní vykročila se staženým obličejem. „Byly to laciné děvky. Bral si je z nevěstinců, pobavil se s nimi a pak je poslal zpátky na ulici.

Jenže Joan Doveová, to je něco docela jiného.“

„Protože byla provdaná za vůdce Modré komory?“

„Ano. Ona není jako ty druhé. Je bohatá, mocná a ví všechno, co věděl Azur. Při četbě toho deníku jsem okamžitě pochopila, že Wesley mě nebude potřebovat, až zaujme Azurovo místo v čele Modré komory.“

„Myslela jste si, že o Joan bude stát?“

„Mohla mu dát všechno, co patřilo Azurovi, ne? Jeho kontakty, konexe, podrobnosti o finančních záležitostech a vůbec celou Modrou komoru.“ Constancin hlas přešel v žalostné kňourání. „Co bych mu mohla nabídnout já? Navíc po ní kdysi toužil, kdežto po mně nikdy.“

„Tak jste si umínila, že musí také zemřít.“

„Kdyby měl ji, mne by už nepotřeboval.“

Znovu švihla pohrabáčem po medailonu. Lavinie k ní postrčila figuru ženy s vějířem. Zásah pohrabáčem ji připravil o hlavu a shodil na zem.

„Ale chtěla jsem, aby trpěla stejně, jako jsem kvůli ní trpěla já,“ zašeptala Constance a upřeně pozorovala medailon.

„Tak jsem jí poslala ten obrázek její vlastní smrti. Chtěla jsem, aby si ho nějakou dobu užila. Chtěla jsem, aby poznala strach.“

Vytrhla pohrabáč z voskové lebky a znovu se s ním rozmáchla.

Lavinii se však zazdalo, že přece jen trochu pomaleji než předtím.

„Proč jste zabila svého manžela?“ Lavinie pomalu couvala a jednou rukou šmátrala po předmětech, které jí stály v cestě.

„Neměla jsem na vybranou. Všechno zničil.“ Konstance uchopila pohrabáč oběma rukama. „Hlupák jeden. Hlupák, hlupák, hlupák a lhář.“ Hrud' se jí prudce zvedala, jak rozčileně oddechovala. Očima přelétala z Lavinie na medailon a zase zpátky. „Tobias March mu nastražil past a Wesley se do ní nechal chytit. Byla jsem doma, když se tehdy v noci vrátil po rozhovoru s Marchem domů. Byl úplně bez sebe a okamžitě nařídil sluhovi, aby mu sbalil věci, že musí uprchnout ze země.“

Lavinie zavadila prsty o klavír a zůstala stát. „Věděla jste, že by v tom případě všechno vaše úsilí vyšlo vniveč.“

„Tvářila jsem se, že mu pomáhám zařídit útěk. Doprovodila jsem ho do doků, kde na něj měl čekat jeho známý, aby ho odvedl na loď. Navrhla jsem Wesleyovi, že na něj počkáme v té boudě.“

„A zastřelila jste ho.“

„Nic jiného jsem nemohla dělat. Zničil úplně všechno.“

Na Constanciině obličeji se objevilo rozčilení. „S chutí bych ho byla umlátila zrovna jako ty děvky, ale věděla jsem, že to musí vypadat jako sebevražda. Marche a ty druhé by nic jiného neuspokojilo.“

„Chcete se teď stát hlavou Modré komory sama?“

„Ano. Teď budu Azur já.“ Constance upírala pohled na kroužící medailon.

„Ovšemže ano. Zářivý, zářivý, Azur.“

Vtom Lavinie hodila medailon obloukem k nejbližší figuře.

Constance ten blýskavý pohyb upřeně sledovala pohledem.

Lavinie popadla svícen z horní desky klavíru a vší silou jím mrštila. Zasáhla Constance do hlavy. Ta vykřikla, upustila pohrabáč a klesla na kolena. Popadla se za hlavu a začala kvílet.

Lavinie překročila bezvládné tělo paní Vaughnové, přeběhla přes pohovku a přes opěradlo seskočila na podlahu.

Pak se rozběhla ke dveřím.

Rozletěly se, právě když sahala na kliku, a v nich se objevil Tobias. Tvářil se velice nebezpečně.

„Co se to tady k čertu děje?“ Popadl ji do náruče, přitiskl k sobě a podíval se přes ni do místnosti.

Lavinie se mu rychle otočila v náručí.

Constance ještě stále klečela a teď se rozplakala.

„Od začátku jen a jen ona?“ zeptal se Tobias tiše.

„Ano. Myslela si, že ona a Neville jsou partneři, abyste věděl. A nakonec ho zabila, protože usoudila, že porušil dohodu, kterou spolu uzavřeli.“

„Věděla, že ji nemiluje, domnívala se však, že je spojuje daleko důležitější a pevnější pouto,“ vysvětlovala Lavinie.

„Metafyzické spojení?“ Joan vytáhla obočí v elegantním opovržení. „S mužem Nevilleova ražení? Ta chudinka musela být opravdu úplně vyšinutá.“

„Nevím, jestli o té jejich dohodě uvažovala v metafyzických pojmech.“ Lavinie postavila šálek na stůl. „Spíš o tom pochybuji. Mluvila totiž o partnerství.“

„K sakru.“ Tobias zabořený do širokého křesla, na ni vrhl temný pohled. „Musela použít zrovna tohle slovo.“

„Věřila, že je pro něj nepostradatelná, a byla přesvědčená, že on moc dobře ví, jak ji potřebuje.“ Lavinie si opřela lokty o postranní opěradla a pohlédla Joan do očí. „Vnímala sama sebe jako vůdčí inteligenci v tom jejich vztahu.“

Vymýšlela strategie a řešila vzniklé problémy.“

„To ona otrávil Fieldinga.“ Joan upírala pohled do šálku.

„Jak jste sama řekla, byla šílená,“ řekla Lavinie.

„To tedy ano.“ Tobias spojil konečky prstů. „Proto ji její rodina odvezla do soukromého ústavu pro choromyslné.“

Stráví zbytek života pod zámkem. Její výklady nikdo nebude brát vážně.“

Joan vzhlédla. „To ona zavraždila Nevilleovy bývalé milenky a pokusila se mě zabít na plese u Colchesterových?“

„Mnoho let se musela smířovat s Nevilleovými milenkami,“ vysvětlovala Lavinie. „Namluvila si, že pro něj nic neznamenají.“

Joan se ušklíbla. „Tak to také bylo.“

„Ano,“ dala jí Lavinie za pravdu. „Myslím, že si namluvila, že její vztah s Nevilleem převyšuje tělesnou rozkoš, kterou hledal u jiných žen. Ta je přece tak pomíjivá. A pro ni zřejmě pouze bolestivá. Ona o ni nestála.“

Tobias zamumlal cosi nesrozumitelného. Tázavě na něj pohlédla, ale on to nezopakoval. Místo toho se díval do ohně a tvářil se zachmuřeně a záhadně. Otočila se zase k Joan.

„Já si ale myslím, že Constance ty druhé ženy hlavně nenáviděla.“

Když vymyslela, jak udělat z Nevillea nového vůdce Modré komory, naskytla se jí skvělá záminka, jak se alespoň některých zbavit. Namluvila Nevilleovi, že pro něj v jeho novém postavení v čele Modré komory představují hrozbu.“

„Neville věděl, co Constance provádí,“ promluvil Tobias.

„Ale nic proti tomu neměl. Její zdůvodnění těch vražd mu připadalo logické. Ta sousoší mu dokonce připadala zábavná.

Když si teď vybavuji tu noc, kdy jsem ho konfrontoval, uvědomuji si, že ani jednou nepřiznal, že vraždil. Připustil pouze, že o těch zabitých ženách věděl.“

„Všechno nechával na ní.“ Lavinie upřela pohled do ohně. „A ona byla celá šťastná, že ty otravné detaily mohla vzít na sebe. Když si však v deníku přečetla, že s ním Joan kdysi měla poměr, nedokázala ovládnout hněv a obavy.“

Joan zarmouceně potřásla hlavou. „Jak už jsem řekla, je úplně pomatená.“

„Pomatenci se řídí vlastní logikou,“ připomněla jí Lavinie.

„Ona prostě usoudila, že vážně ohrožujete její vztah s Nevilleem. Bála se totiž, že vy dva obnovíte svůj intimní vztah, až se Neville ujme velení nad Modrou komorou.“

Joan se zachvěla. „Jako kdybych o nějaký vztah s tak ohavným člověkem stála.“

„Svým způsobem ho milovala,“ řekla Lavinie. „Nedovedla si představit, proč byste ho neměla chtít stejně jako ona.“

Tobias se protáhl a natáhl levou nohu k ohni. „Podle její pokřivené logiky jste byla ze všech odvržených milenek jediná, která by ho od ní mohla odlákat, protože jste mu mohla poskytnout mnohem víc než ona.“

Joan potřásla hlavou. „Je to tak smutné.“

Lavinie si odkašlala. „To jistě. Když si přečetla psaní, které jsem dnes odpoledne poslala Tobiasovi, pochopila, že jsme nepřestali vyšetřovat. Dorazila k paní Vaughnové chvíli přede mnou, protože přijela kočárem, kdežto já musela jít pěšky, jelikož v tom dešti nebyla k máni jediná drožka.

Podánilo se jí omráčit paní Vaughnovou.“

„Naštěstí ji nezabila,“ prohodila Joan.

„Paní Vaughnová říkala, že úder do jisté míry ztlumily její husté vlasy a vycpaný čepec. Když padla na podlahu, byla při vědomí, byla

však dost duchapřítomná, aby předstírala, že je mrtvá. Naštěstí jsem vzápětí dorazila já a Constance ji nestačila dorazit.“

Joan pohlédla na Tobiasa. „Jak to, že jste k paní Vaughnové přišel v ten nejvhodnější moment, ačkoli jste žádný dopis nedostal?“

Tobias se usmál. „Ale já ho přece jen dostal. Ten uličník prodal informaci nejdřív špehovi lady Nevilleové, ale protože je příčinlivý obchodník, zašel potom ještě ke mně. Znamenalo to bohužel, že jsem zprávu dostal se zpožděním, ale hlavní je, že jsem ji dostal.“

„Chápu.“ Joan vstala a upravila si rukavice. „Tak teď už je snad doopravdy všemu konec. Jsem ráda, že jste vyvázla bez zranění, Lavinie. A jsem vám nesmírně vděčná za to, co jste pro mne vy a pan March udělali.“

„Není zač,“ opáčila Lavinie a vstala.

Joan se usmála. „To, co jsem vám řekla včera, stále platí.

Považuji se za vaši dlužnici. Kdybych pro vás někdy mohla něco udělat, doufám, že nebudete váhat a obrátíte se na mě.“

„Děkuji vám,“ řekla Lavinie. „Ale neumím si představit, že bych někdy potřebovala vaši pomoc.“

„Ani já ne.“ Tobias už také stál a nyní přistoupil ke dveřím a otevřel je před Joan. „Přesto si vaší laskavé nabídky velice vážíme.“

Joan v očích potutelně zajiskřilo. Vyšla na chodbu a pak se zastavila. „Velice by mě zklamalo, kdybyste mě nezapojili do svých dalších pátrání. Myslím, že mě to bude moc bavit.“

Lavinie vytřeštila oči a nezmohla se na slovo. Tobias mlčel. Joan sklonila hlavu v elegantní úkloně na rozloučenou, otočila se a zamířila k východu, kde čekala paní Chiltonová, aby ji vyprovodila ven.

Tobias zavřel dveře pracovny a přistoupil ke skřínce s karafou sherry. Nalil dvě sklenky. Jednu beze slova podal Lavinii a s druhou se znovu usadil do křesla.

Dlouho seděli mlčky a dívali se do ohně, který plápolal v krbu.

„Když jsem tenkrát v noci našel Carlisleův dopis, který Nevillea usvědčoval, myslel jsem si, že mám velké štěstí,“ začal Tobias posléze. „Pak mě ale napadlo, že by to mohl být padělek, protože byl schovaný na místě, kde ho musel najít každý, kdo by jen trochu důkladněji hledal.“

„To by udělal jen ten, kdo by chtěl Nevillea zničit.“

„Možná že ho tam dala lady Nevilleová,“ nadhodil Tobias.

„Na začátku šlo lady Nevilleové pouze o to, aby zemřela paní Doveová. Nepřála si manželovu smrt, protože ta by zhatila všechny její plány.“

„Že té noci hodlám prohledat Nevilleův dům věděl ještě jeden člověk. Někdo, kdo by mohl mít takové konexe ve zločineckých kruzích, aby mohl ten padělek podstrčit do Nevilleovy ložnice.“

Lavinie se zachvěla. „To je pravda.“

Bylo ticho.

„Vzpomínáte si na ty další zvěsti, které mi prozradil Šklíba Jack od Ptáka Noha?“ otázal se Tobias nakonec. „O tom, že v podsvětí zuří boj o převzetí Modré komory?“

„Vzpomínám si.“ Lavinie usrkla sherry a odložila sklenku.

„Ale mám podezření, že to byly jen nějaké divoké a neopodstatněné řeči, které kolovaly v ulicích a slumech.“

„To máte určitě pravdu.“ Tobias zavřel oči, opřel si hlavu o polštáře a mechanicky si masíroval stehno. „Ale čistě pro zábavu, řekněme, že na těch pověstech o válce mezi zločinci něco pravdy je. O výsledku takového konfliktu se dá docela zajímavě spekulovat.“

„To rozhodně.“ Lavinie udělala vteřinovou pauzu. „Ze všech, kteří měli nějaké spojení s Modrou komorou, přežila pouze Joan Doveová.“

„Ano.“

Opět bylo dlouho ticho.

„A ona si myslí, že je naší dlužnicí,“ připomněl Tobias s klidem.

„Chce, abychom se na ni bez váhání obrátili, kdyby pro nás mohla něco udělat.“

„Myslí si, že bude zábavné účastnit se našich dalších pátrání.“

Oheň v krbu zapraskal jakoby na posměch.

„Myslím, že si budu muset dát ještě jednu sklenku sherry,“ prohlásil Tobias po chvíli.

„Já taky.“

Když příštího rána přišel Tobias do Laviniiny pracovny, nesl v náručí velký kufr.

Lavinie svraštila při pohledu na zavazadlo obočí. „Co to nesete?“

„Malou upomínku na náš společný pobyt v Itálii.“ Postavil kufr na koberec a začal ho otevírat. „Pořád jsem vám to chtěl dát, ale byli jsme v jednom kole, a tak mi to vypadlo z hlavy.“

Vstala a celá zvědavá obešla psací stůl. „Snad to není některá ze soch, které jsem tam musela nechat?“

„Kdepak socha.“ Tobias zvedl víko a odstoupil. „Něco docela jiného.“

Lavinie přispěchala blíž a nahlédla dovnitř. Uvnitř byly naskládané pečlivě zabalené svazky v kožené vazbě. Zmocnilo se jí nadšení. Klekla si vedle truhly a sáhla dovnitř.

„Moje knihy básní.“ Pohládila prstem písmo vyražené na hřbetu.

„Poslal jsem druhý den ráno k vám do obchodu Whitbyho.

Kvůli té zpropadené noze jsem sám nemohl. On to všechno zapakoval.“

Lavinie vstala s knihou Byronových veršů v ruce. „Nevím, jak vám mám poděkovat, Tobiasi.“

„Za daných okolností to bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat. Jak jste několikrát zdůraznila, všechno, k čemu té noci došlo, byla jen a jen moje vina.“

Zasmála se. „Svatá pravda. Přesto jsem vám moc vděčná.“

Uchopil její obličej do dlaní. „O vaši vděčnost nestojím.

Daleko raději bych s vámi probral pokračování našeho partnerského vztahu. Už jste přemýšlela o tom návrhu, který jsem vám onehdy přednesl?“

„Že bychom na některých případech mohli pracovat společně?

Ano, vlastně jsem o něm hodně přemýšlela.“

„A jaké je vaše ctěné mínění?“ vyzvídal.

Sevěla knížku básní pevně v dlaních. „Podle mého mínění bude každé další partnerství mezi námi poznamenáno ohnivými spory a hlasitými neshodami, a to nemluvím o tom, jak námi bude cloumat bezmocný vztek.“

Přikývl a oči mu ztemněly. „S tím musím souhlasit. Na druhou stranu ale musím přiznat, že mi naše ohnivé spory a hlasité neshody připadají neuvěřitelně podnětné.“

Usmála se a položila knihu na stůl. S pohledem upřeným do jeho očí mu ovinula paže kolem krku.

„To mně taky,“ zašeptala. „Ale co ten bezmocný vztek?“

„Ach ano, ten. Naštěstí na něj existuje vynikající lék.“

Palcem jí pohladil koutek úst. „Vyléčení je pouze dočasné, to připouštím, ale může se aplikovat opakovaně, kdykoli je to zapotřebí.“

Rozesmála se.

Líbal ji, dokud se nepřestala smát. A pak ji líbal ještě hodně hodně dlouho.